

ONS ZEELAND PANORAMA

22 JUNI 1939 – No. 25

LOSSE NUMMERS 15 CENT

DIT NUMMER: EEN SCHOT, DAT TIEN MILLIOEN SOLDATEN DOODDE

Van de straatkeien springen geluiden op van ratelende wagenwielen....

Tingelend roept een veerbel over den stroom... Veer bij Engelen.

BRUGGEN over Nederland

Nu, met het gereed komen van de groote verkeersbrug bij Dordrecht, de laatste en grootste schakel werd gevoegd in de verbinding Noord-Zuid-Nederland, plaatsen wij hier 'n interessante bijdrage van een deskundigen medewerker, ir. Paul L. Jansen c. i., schrijver van het werk: „Wij bouwen bruggen”. Hieruit kan men de moeilijkheden leeren kennen, verbonden aan het bouwen van groote bruggen. Tevens zal onze waardeering stijgen voor 't verdienstelijk werk van hoofd- en handarbeider, die gezamenlijk deze prachtwerken tot stand brachten.

Over de velden hangt de loome lucht van den zomer en de wegen liggen te midden van de wijde stille der korenakkers. Langs de slapende geveltjes van 'n oud stadje sluipt de schaduw achter de zon aan en over de daken waaien verloren klanken van 'n verre torenklok. Van de straatkeien springen geluiden op van ratelende wagenwielen en klakkende paardenhoeven als knikers op een steenen vloer en verdwijnen achter de huisjes om den hoek in de richting van de rivier. Tingelend roept 'n veerbel over den stroom en tusschen water en lucht schuift een pont van den anderen oever. Wagen en paard gaan er op en verragen aan de overzijde in de warme trilling der verten....

Stroomden doorsnijden ons land en tusschen zuid en noord liggen nu de bruggen.

Hun bogen staan gespannen tegen het gewelf van den hemel en

over hun vloeren zakt de koele berekening van het noorden omlaag en stijgt de warme levensvreugde van het zuiden naar boven. Het leven zal er beter door worden.

Pijlers scheuren rivieren en landhoofden grijpen de oevers vast.

Materiaal van de aarde, dat de aarde bedwingt.

Achter het heden rijen zich de jaren, zooals achter 't verleden, en altijd bouwt de mensch zich bruggen naar een nieuwe toekomst.

Hoofden buigen over eijferreeksen en over het papier glijden de teekenpennen. Brug na brug ontstaat. Bij Keizersveer, Zaltbommel, Muiden, Arnhem, Vianen, Nijmegen, Moerdijk, Hedel, Hendrik-Ido-Ambacht en Dordrecht vochten hoofd en hand tegen de krachten der natuur. En zij wonnen!

Want niet zonder moeilijkheden

Een enkelen keer helpt de natuur mee en kan men het zonder brug stellen. Een foto van 'n bruidsstoot op de Maas bij Hedel.

komen dergelijke groote kunstwerken tot stand. Het begint al bij de rivier zelf. Zal zij haar huidige loop kunnen blijven volgen of zal zij moeten worden verlegd? Is het wellicht noodig den stroom te dwingen een nauwere bedding te kiezen door kribben — u kent ze wel, die dwars in de rivier stekende dammetjes — aan te brengen?

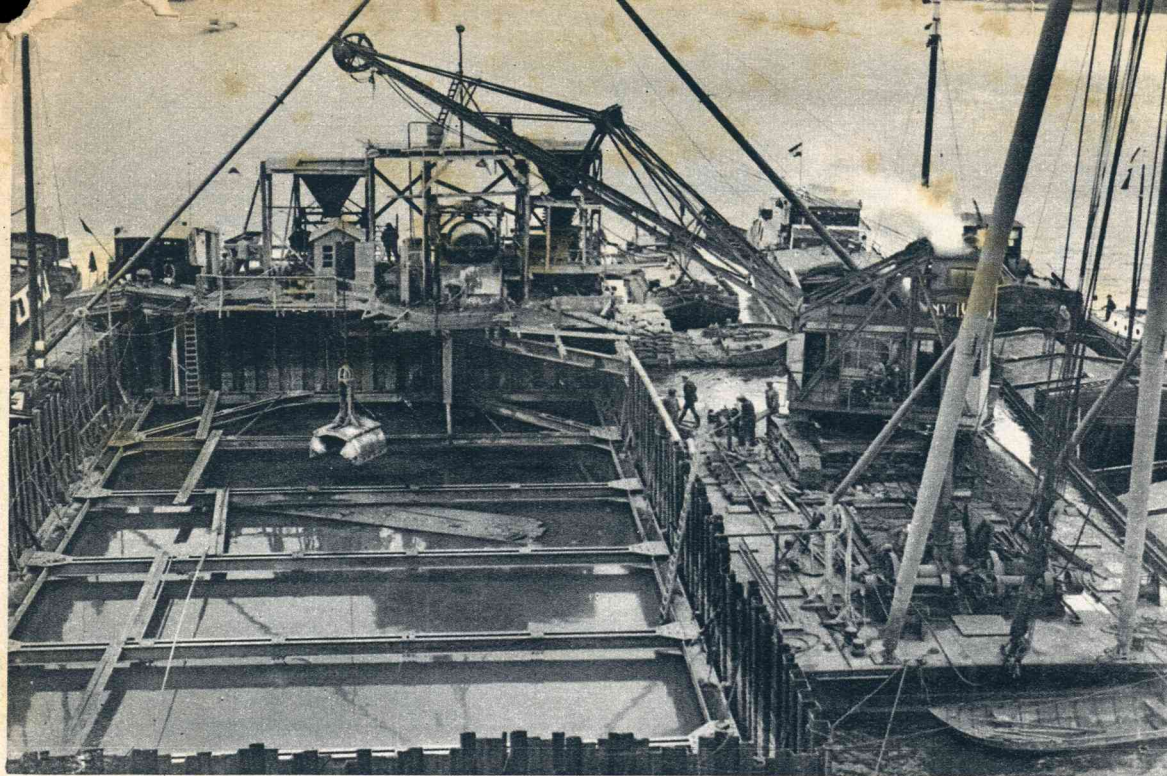
En zullen de pijlers geen te grooten weerstand vormen voor een goede afstroming van het water, waardoor dit te veel zou worden opgestuwd, hetgeen ook lastig is voor de scheepvaart, die pijlers op zichzelf toch al als een sta-in-den-weg beschouwt? Hoe minder pijlers dus, hoe liever, en in het licht van het bovenstaande bezien is daar niet veel tegen in te brengen, ware het niet, dat minder pijlers grootere overspanningen ten gevolge hebben.

Des te beter, zult u misschien zeggen, dat staat mooi en we zijn in de gelegenheid ons kunnen te toonen.

Inderdaad, maar het is bij het bouwen van bruggen al juist zoo als bij vele andere zaken, er is nog een factor in het spel en die luidt: „Wat kost het?” Hoe grooter toch een overspanning is, des te meer zal haar eigen gewicht een rol gaan spelen ten opzichte van de te dragen nuttige belasting en er zijn voor elke soort bruggen verschillende grenslengten, waarbij alleen nog maar het eigen gewicht kan worden gedragen.

Het uitzetten der bouwputten voor de verkeersbrug bij Zaltbommel. Tegen een rood-witten stok, jalon genaamd, wordt een hoekspiegel gehouden om twee lijnen loodrecht op elkaar te kunnen uitzetten.

Door inheien van stalen damwandplanken is een bouwput gevormd, waarin juist onder water een betonplaat wordt gestort, waarna de put zal worden drooggepompt en de pijler opgebouwd. Om bij dit droogpompen te voorkomen, dat de wand door het buitenstaande water naar binnen wordt gedrukt, is een z.g. stempelraam aangebracht. Brug bij Zaltbommel.

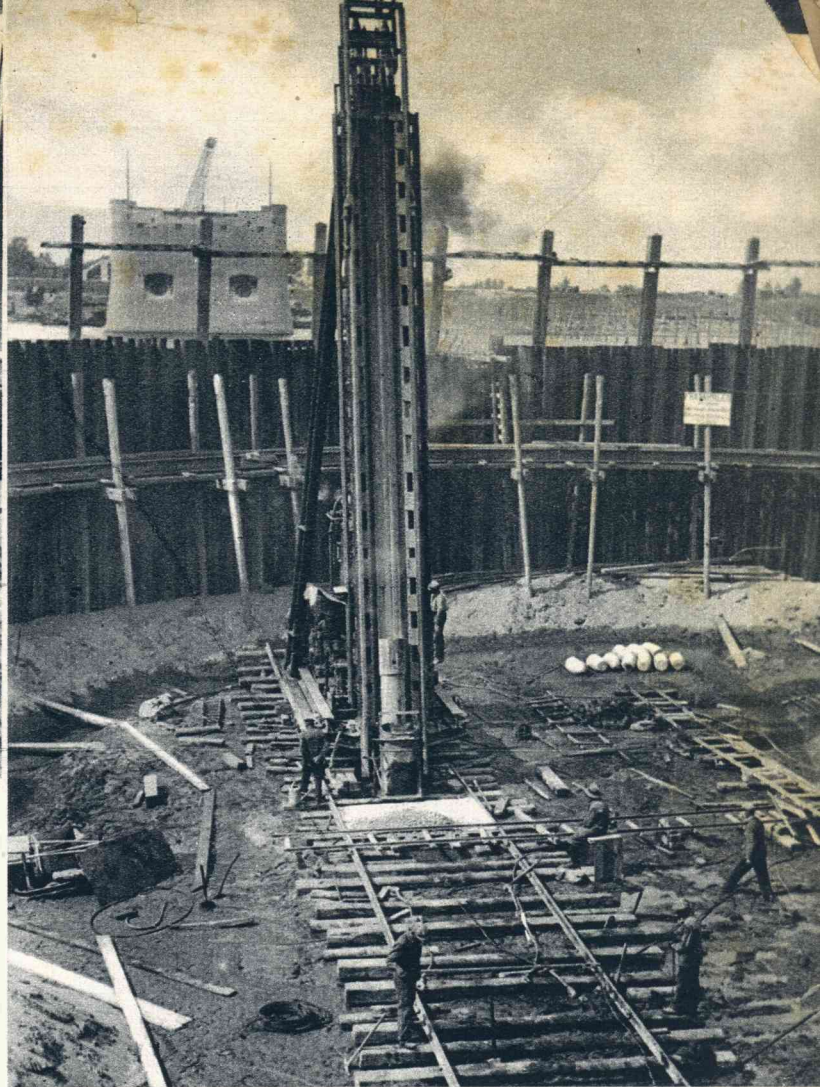
Het zou nu niet bepaald van een goed economisch inzicht getuigen om de bruglengten dicht in de buurt van deze grenzen te kiezen, zoodat men er liefst een eindje vandaan blijft. Te ver kan dit toch ook weer

ondergrond uitoefenen, ongeveer op de wijze zooals een plank op twee steenen ligt — zijn het eerst aan deze grens toe.

Een hoogbrug echter rust niet alleen op de pijlers, maar tracht ze ook door een horizontale kracht naar buiten weg te duwen — denkt u maar aan een tusschen de handen ingeklemde, gebogen, veerende liniaal — en wordt daardoor op haar beurt beter ondersteund, zoodat zij ook een grootere overspanning kan krijgen dan de balkbrug, zonder oneconomisch te worden. De Waalbrug bij Nijmegen bijvoorbeeld is met een lengte van 244 meter niet alleen een van de grootste, zoo niet de grootste overspanning van Europa, maar tevens een van de zuinigst gebouwde.

Ook voor hoogbruggen komt er desondanks een oogenblik, waarop hun gewicht te onevenredig groot wordt en dan zal men moeten overgaan tot de hangbrug, die zich in het bijzonder voor groote overspanningen eigent.

Niet overal evenwel kan een hang- of hoogbrug worden gebouwd, want de door deze bruggen op de fun-

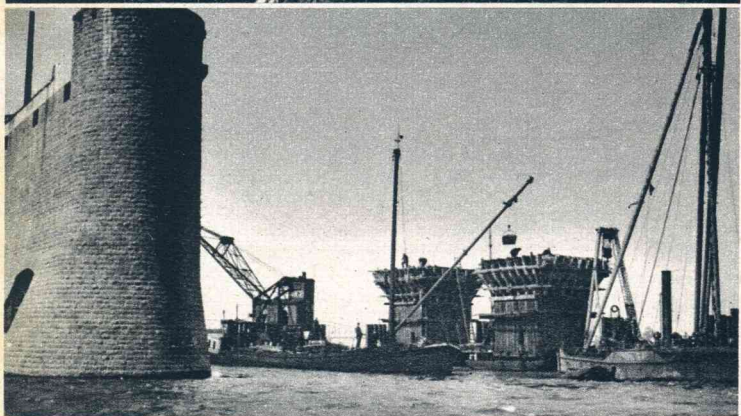
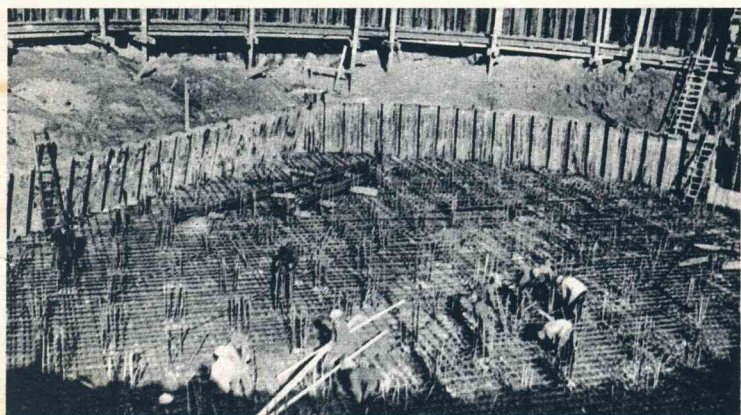

Een der bouwputten voor de Waalbrug bij Nijmegen is drooggemalen en 'n heistelling staat opgesteld voor het in den grond maken der betonpalen. Men onderscheidt de grootendeels ingeheidde stalen buis. Tegen den damwand een op jukken liggende stempelring.

deering uitgeoefende, horizontale krachten moeten door den bodem worden opgenomen en het is niet moeilijk in te zien, dat een slappe veengrond daartoe niet in staat zal zijn.

Zouden wij — om bij het zooveel gebruikte voorbeeld te blijven — onze handen niet voldoende krachtig naar elkaar toe gedrukt houden, dan zou de veerende liniaal onze handen uit elkaar duwen en zelf een vlakke gedaante aannemen. Evenzoo bij hoogbruggen. De pijlers moeten zóó stevig in den bodem verankerd zijn, dat zij niet door den druk van den boog naar buiten worden gedrukt. Bij Nijmegen kon dit worden bereikt, omdat de grond daar ter plaatse zeer vast is en zelfs zooveel grint bevat, dat aanvankelijk ingeheidde betonpalen gewoon werden stukgeslagen.

Men heeft daar dan ook zijn toevlucht genomen tot in den grond gebetonneerde palen. Door middel van een stalen huis, die eerst werd ingeheid, werd in den bodem een gat gemaakt, dat — terwijl de

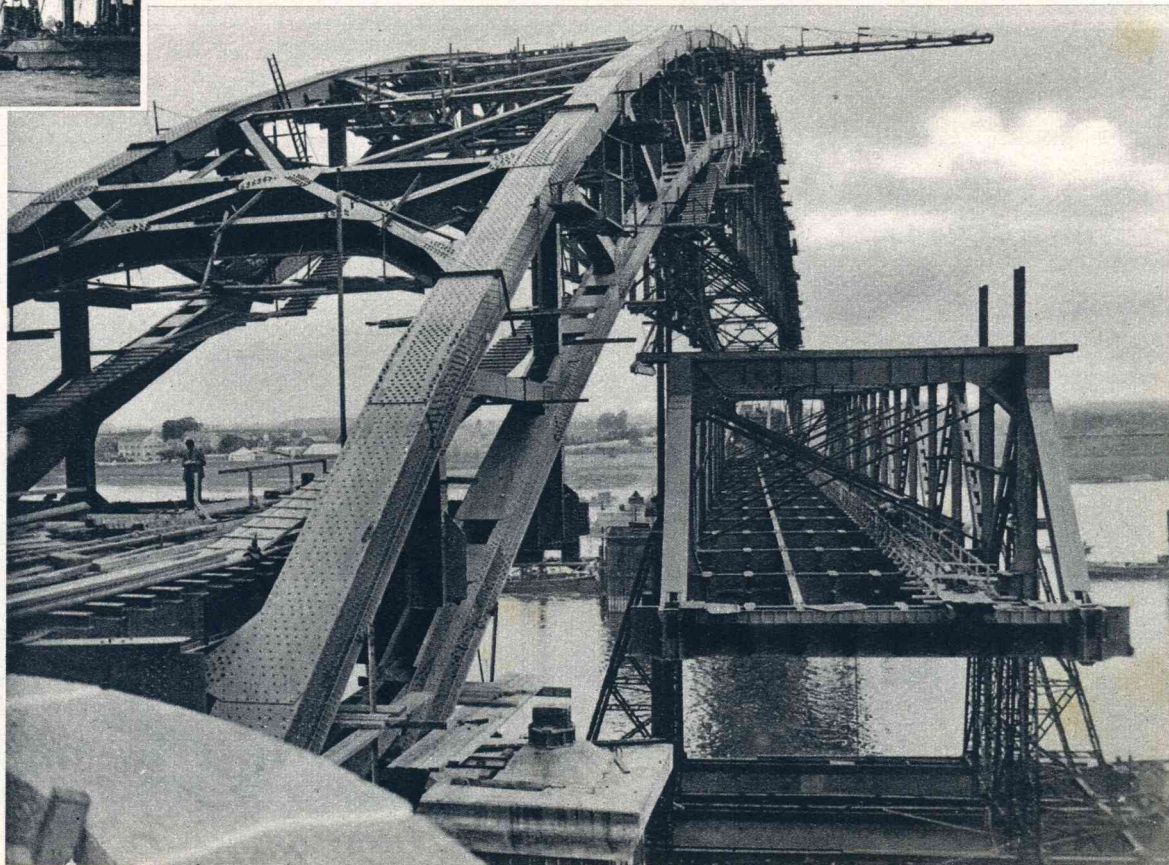

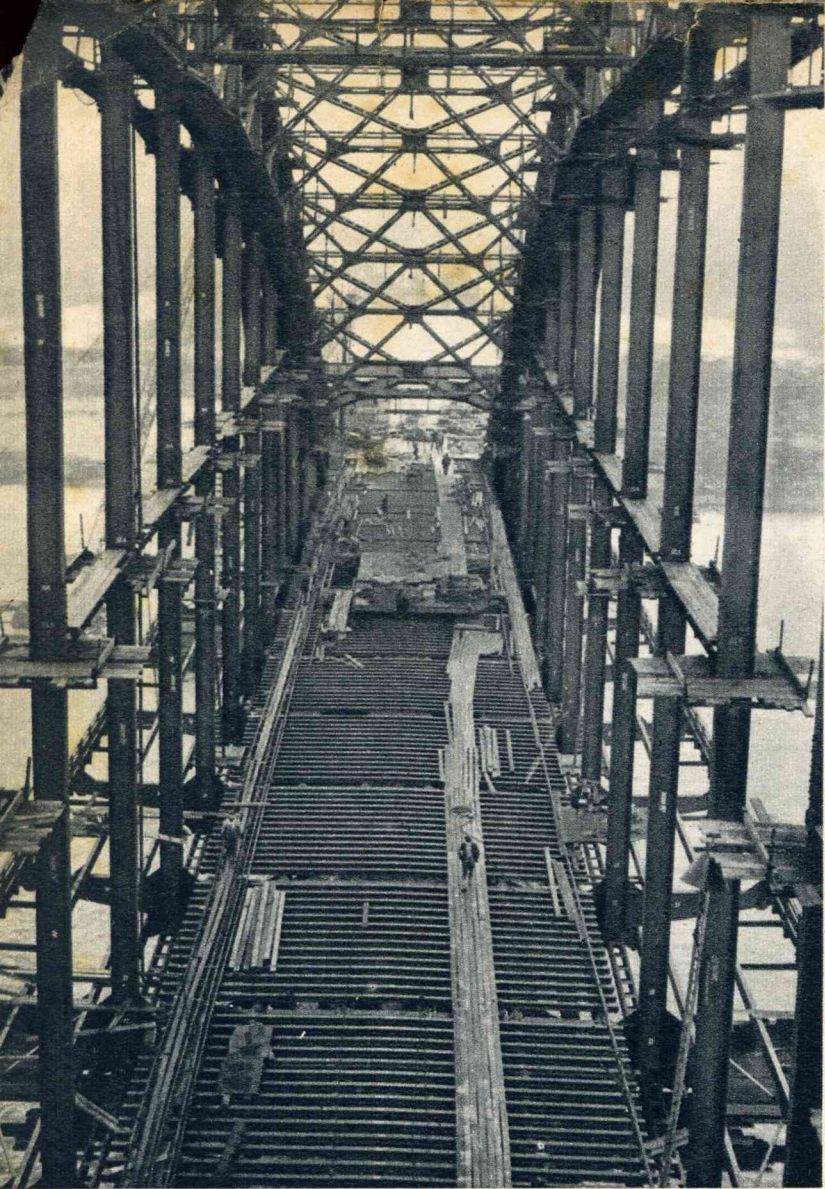
Twee foto's van den brugbouw bij Nijmegen. Boven: De palen van den bouwput zitten in den grond en de koppen er van zijn stuk gehakt, zoodat het wapeningsijzer vrij komt en met den straks te maken pijler één geheel vormt. Om de paalkoppen ligt wapening voor den pijlerroet. Onder: De pijlers zijn gereed en er worden hulppijlers gemaakt, waarop straks een brug voor de montage zal komen te rusten. In den grooten pijler links een opening voor een oplegstoel van een aansluitenden boog.

niet worden doorgevoerd, want anderzijds dreigt het tegengestelde niterste: overspanningen, die praktisch geen lengte hebben en zeer dicht op elkaar staande pijlers. Een dergelijke oplossing zou voor overbrugging van scheepvaartwegen niet kunnen worden aanvaard, terwijl ook de kosten in de meeste gevallen hooger zullen zijn dan wanneer de pijlers verder uit elkaar staan. We zoeken de waarheid dus tusschen deze nitersten in.

Zooals opgemerkt, zijn de lengten, waarbij de brug alleen nog maar haar eigen gewicht kan dragen, voor elke brugsoort anders. Balkbruggen bijvoorbeeld — dit zijn bruggen, die ten gevolge van een vertikale belasting alléén vertikale krachten op den

De boog is afgemonteerd en de hulpbrug (type balkbrug) wordt weggehaald. Op den voorgrond een hulppijler met oplegstoel. Duidelijk onderscheidt men de vakwerken van beide bruggen en de vakwerkstaven met knoopplaten.

Aan den boog wordt de vloer opgehangen door middel van verticale hangstaven.

buis intusschen weer werd getrokken — met gewapend beton werd gevuld. De palen werden daardoor niet glad en recht, zooals vooraf in houten kisten — bekistingen zegt de betonwerker — vervaardigde palen, maar kregen een ruw uiterlijk met bulten en knoesten, waardoor ze een groote draagkracht bezitten.

Balkbruggen brengen — zooals we zagen — geen horizontale krachten op de fundeering over en deze wordt er dan in hoofdzaak ook niet op berekend. Zouden we de brug nu evenwel vast met de pijlers verbinden, dan zouden toch horizontale krachten op de fundeering ontstaan en wel ten gevolge van de temperatuurswisselingen. Hierdoor toch zet de brug uit of krimpt in al naar gelang de temperatuur stijgt of daalt en door de zodoende in het leven geroepen lengteveranderingen zouden de pijlers kunnen worden ontzet. Bij de bevestiging van de overspanning op deze pijlers heeft men hier evenwel rekening mee gehouden door de oplegstoelen onder het eene uiteinde van de brug van rollen te voorzien, zoodat

de brug vrij kan uitzetten of korter worden.

Nu zijn deze lengteveranderingen niet zoo héél groot, laten we zeggen 5 centimeter en daarom worden de rollen opzij wel afgesneden, zoodat ze op dikke staven lijken. Ze worden immers toch alleen over een betrekkelijk klein gedeelte van hun omtrek verrold.

Het andere einde van de brug behoeft niet op rollen te liggen en dit zou zelfs niet wenschelijk zijn; de overspanning zou in dat geval in haar geheel kunnen „rijden” en voor dat doel wordt een brug niet geconstrueerd.

Dit andere brugende wordt daarom vast aan den pijler bevestigd, dit wil zeggen, zoodanig, dat het niet kan rollen. Gehéél vast zou ook weer niet goed zijn, want de overspanning buigt onder de belasting door, zoodat de einden ervan verdraaien. Om dit zonder kans op stukken mogelijk te maken, worden deze vaste oplegstoelen daarom als groote scharnieren uitgevoerd.

Misschien, dat het u onwaarschijnlijk voorkomt, dat die hooge, stalen brugliggers — bij een brug van 120 meter lengte zijn ze wel 15 meter hoog — doorbuigen, maar het is inderdaad zoo. Gevaar is daar overigens niet bij.

De brugliggers — hoofdliggers genaamd — bestaan bij de groote bruggen uit een net van driehoekige vakken en worden om deze reden vakwerken genoemd. Deze vakwerken zijn weer samengesold uit vakwerkstaven, die in knooppunten bij elkaar

Een overspanning van de brug bij Moerdijk wordt in haar geheel ingevaren en....

...door gebruikmaking van de daling van den water-spiegel of door water in de schuiten te pompen op de oplegstoelen neergelaten. Men ziet goed de „rollen” daarvan, die voor ruimtebesparing opzij zijn afgesneden en daardoor op dikke staven lijken.

komen en daar door platen — knoopplaten — zijn verbonden.

Zoo liggen zij daar dan, de bruggen over Nederland en over hun ruggen voeren de snelwegen als lange, witte linten. Auto's schieten er over heen, hun motoren gonzen en hun ranke lijven bespringen de opritten. Over land, water en land gaat hun weg van einder tot einder.

Tegen den hemel staan de silhouetten der steden als hoekige contouren, waarlangs de stalen vogels drijven, die daar hun nest hebben.

Van de masten der zenders trilt het lied van de snelheid. Wij trekken in een nieuwe wereld.

Maar van de toppen der halmen ruischt nog steeds de zang van Gods eeuwigheid en immer nog roepen de klokken der torens.

Ir. PAUL L. JANSEN c.i.

Het Zwijndrechtsche veer zal veel van zijn drukte verliezen als de groote verkeersbrug bij Dordrecht geopend is. Een beeld van den onmogelijken toestand, die spoedig tot het verleden zal behooren.

Over land, water en land voert de weg van einder tot einder.... Brug bij Vianen.

Pieterkje wordt gekidnap

door J. Gerhard Toonder

Pieterkje.

tast was niet in staat zijn ras te herkennen.

Eens, een middag voordat wij uitvoeren, zei de kapitein: „Ik zou wel weer eens een hond mee willen hebben.”

„Ken gebeure, kapitein,” zei de wachtman; een half uur voor het vertrek ging hij er nog even op uit en hij kwam terug met een zak waar Pieterkje in zat. Zoo kwam dat beest aan boord. De kapitein was maar matig in zijn schik. Het heele geval had hem 'n riks gekost en hij vond, dat dit rossige pelsje met losse beenderen nog geen kwartje waard was en het zat nog melancholiek te kijken op den koop toe. Bovendien zei de bootsman, die goed bevriend was met iemand die zelf een dierenwinkel had gehad, en die er dus wel iets van af wist, dat het best mogelijk was dat Pieterkje een of meer kwalen had; dat was wel mogelijk, zei de bootsman, en hij schudde bedenkelijk het hoofd. „Houd hem dan maar achter tot wij er meer van weten,” zei de kapitein — Pieterkje verhuisde naar achteren, en hij bleef er. Hier achter gedijde hij namelijk beter. Hij zag er veel meer menschen; de kok huisde er, met zijn warm fornuis en al zijn heerlijkheden, en het hagelde er aanmoedigende woorden, vriendelijke klopjes op zijn rug en smakelijke, voedzame hapjes. Hij bleek geen kwalen te hebben; er kwam vet om de losse beenderen, het rossige pelsje werd wat gevuld; bovendien verloor Pieterkje zijn melancholie. Hij werd een echte scheepshond, hij blafte naar de meeuwen, jaagde op ratten, speelde met den waterstraal als de bootsman 's ochtends het dek liet schrobben, en hij rende achter iedereen aan, terwijl zijn plumeau achterop dol-zwiepde heen en weer vloog.

Zoo ging het goed, Pieterkje had het naar zijn zin en hij was van niemand. De kapitein had twee gulden vijftig voor hem betaald, de kok voerde hem, de bootsman waschte hem, de derde stuurman doopte hem en iedereen aaide hem. Hij was van niemand, hij was geen slaaf; je kon een half uur zijn naam staan roepen als je daar aardigheid in had, maar Pieterkje kwam alleen naar je toe als hij dat zelf zoo verkoos. Hij maakte drie, vier reizen mee, hij bleef een jaar aan boord en nog een jaar, werd dikker en forscher en leek wel 'n echte hond, en toen hoorde hij, net als het kompas en de timmerman van vijenzestig en de vlag en zulke dingen meer, bij den vasten inventaris van het schip.

Ik mag gerust zeggen, dat wij van Pieterkje hielden. Hij was zoo vriendelijk, zoo vroolijk, hij kon je zoo trouw en zoo lief aanzien — nu ja, het was gewoon een behoefte voor ons om goed te zijn voor dat dier. Hij hechtte zich bepaald aan ons, en wij zeiden vaak tot elkaar dat dieren toch maar beter zijn dan menschen.

... speelde met den waterstraal...

„Kijk me zoo'n beest nu toch aan,” zei de bootsman dan bijvoorbeeld; „kijk nu eens hoe hij bij mij komt zitten en zijn kop op mijn knie legt; je kunt hem heele verhalen vertellen, je kunt je hart bij hem uitstorten en hij luistert geduldig toe, hij valt je niet in de rede en kijkt je maar aan met die eerlijke oogen.... Het kan best zijn dat hij van een slecht ras is, maar welk mensch zal er zoo doen, hè? Van wie heb je zooveel aardigheid, hè?”

Zoo praatten wij over Pieterkje, in de stille uren buiten onze wacht, en dan knikten wij elkaar begrip toe.

En toen, na een lange reis, gebeurde dat in Baltimore. We hadden een moeilijke reis achter den rug en we waren blij dat we nu eindelijk eens binnen lagen; eindelijk eens geen water, geen wind, geen beweging, eindelijk weer eens land met gewone menschen en gewone honden. Pieterkje verheugde zich er geweldig op om aan land te komen; hij was de eerste die de loopplank afrende en uit passagieren ging. Dat kon hij doen, want hij had vrij van wacht.

We hoorden zijn gillerigen vreugde-blaf in de verte versterven en we zagen hem ten slotte als 'n rossig vlekje met een woesten staartzwaai tusschen de balen en kisten op de pier verdwijnen. Daar maakten wij

... als een rossig vlekje tusschen de kisten op de pier verdwijnen.

ons geen zorgen over; dat deed hij altijd zoo als wij ergens aan land kwamen, en waarom zouden wij wel den wal op mogen en Pieterkje niet? Onze beurt kwam ook; de helft van ons kreeg vrij, matrozen, stokers, officieren, ieder op eigen gelegenheid. We voeren met de ferry over, en we zagen waarachtig Pieterkje daar in de buurt zwerven tusschen een troep van wel tien honden, allemaal honden van den waterkant.

Nu, en om één uur ging de laatste ferry terug; die was natuurlijk afgestampt vol, de halve bemanning van ons schip zat er op, met nog wat Noren en Engelschen en Duitschers en wat je verder zoo langs de havens ziet zwerven; we zongen allen nationale liederen en verdeelden ons ten slotte langs de pieren en over de schepen. Een paar Grieken, een man of vijf, scharrelden nog voor ons uit.

Toen wij in de buurt van ons schip kwamen zagen wij Pieterkje van den anderen kant komen. Uit de verte zagen wij al dat zijn haar wat ruig zat en dat zijn staart haast te moe was om nog te zwaaien; nu ja, wie zou het hem kwalijk nemen?

„Pieterkje!” riepen wij. Hij keek verheugd op, maar toen waren de Grieken juist bij hem in de buurt gekomen, en die begonnen ineens allemaal geweldig met elkaar en door elkaar te schreeuwen. Een, een groote, dikke kerel, bukte zich bliksemsnel, greep Pieterkje in zijn fletse nekharen, tilde hem op — en daar ging het heele stel aan den haal, met onzen eigen scheepshond.

Er ging een gebrul op — wat zeg ik? Een geloei was het. Een ergerlijk geval van kidnapping, en dat pal voor onze oogen — onze eigen trouwe Pieterkje, geroofd op de nachtelijke kade van Baltimore! Er was niemand die hup zei, of vooruit, jongens, maar ook zonder dat wisten wij wat ons te doen stond; na een moment van stomme verslagenheid zetten wij

Een groote, dikke kerel bukte zich bliksemsnel.

er den stormpas in en wij renden als één man achter de vijf aangeschoten Grieken aan. De derde stuurman, die Pieterkje gedoopt had, ging voorop, en dan kwam de bootsman die hem altijd waschte en dan de kok die hem voerde en ten slotte wij die hem vriendelijk toespraken, wel tien of vijftien man. De Grieken hadden ons natuurlijk wel in de gaten, maar zij deden alsof zij van niets wisten en zij bereikten hun eigen roestige oude tramp nog net even voordat wij er waren. Wij wilden natuurlijk achter hen aan, allemaal tegelijk de loopplank op; maar daar aan boord was de heele bemanning nog wakker en wie er niet wakker was werd wel door ons geschreeuw gewekt — ze kwamen er allemaal op af, zelfs de kapitein kwam er bij met een slaapmuts op. En wat wij ook zeiden of deden, zij verstonden ons niet en hielden, met stokken en bezems gewapend, hun vermoolde loopplank bezet — en die eene kerel stond daar nog altijd met de verformfaaide Pieterkje op zijn arm. Dat ging niet goed op die manier. De bootsman trok zijn jas uit en peuterde zijn manchetknoopen los. „Zijn wij afstammelingen van De Ruyter?” vroeg hij. „Hebben wij het bloed van Tromp in onze aderen? Nou, vooruit dan, daar gaat ie.”

Hij zou gegaan zijn, als wij en die Grieken niet zoo'n ontzettende herrie gemaakt hadden; nu kwam er juist 'n heele troep politieagenten op af, en die hadden er geen aardigheid in.

„Zij wil breek in mijn schip!” riep kapitein Ganagonogopoulos, want zoo heette hij.

„Well, well,” zei de hoofd-agent. Dat was 'n nuchter man. Hij beval den Griek om Pieterkje neer te zetten, en noodigde ons toen uit het dier te roepen.

„Pieterkje! Pieterkje!” schreeuwden wij.

Maar Pieterkje kwam niet; hij stond verbaasd te kijken en hoorde ons niet eens.

„Mij hond!” riep Ganagonogopoulos, „mij hond, gesteel in Rotterdam, drie jaar geleden. Heet Ajas. Ajas!”

„Mij hond!” riep Ganagonogopoulos.

En toen hij Ajas zei begon Pieterkje wild met zijn staart te kwispelen en hij sprong verheugd omhoog; ons draaide hij zijn plumeau toe.

Stank voor dank, noemen ze dat. We werden onder politiegeleide aan boord gebracht, en Pieterkje zagen we nooit meer terug.

„Dat beest?” zei de bootsman. „Praat mij er niet van. Mijn vriend heeft zelf een dierenhandel gehad, ik heb er kijk op; een ras van niks was het, allemaal verborgen kwalen. Dat krijg je zoo; die wachtman had hem gewoon van den wallekant gesjanghaaid.”

„En ik moet mijn riks terug,” zei de kapitein.

EEN SCHOT

dat tien miljoen soldaten doodde

Vijfentwintig jaar geleden, op 28 Juni 1914, werd aartshertog Frans Ferdinand te Serajewo door 'n student vermoord

Een onbekend student, aan tuberculose lijdend, een troonopvolger, die door den keizer gehaat werd, een moeder van drie kinderen : zij vormen de hoofdpersonen van een drama, dat een afschuwelijke moord had kunnen blijven, een vreeselijke gebeurtenis weliswaar, maar slechts een episode uit de wereldgeschiedenis. Doch een goede maand daarna stonden miljoenen mannen met de wapenen in de hand tegenover elkaar en vier jaar later kon men de balans opmaken van een wereld, die haar zelfbeheersching en waardigheid had verloren : tien miljoen doden.

Als ooit de omstandigheden de menschheid ongunstig gezind zijn geweest, dan was het wel op dien dag : 28 Juni 1914. Want er waren voortekenen, dat een bezoek aan Serajewo wellicht niet zonder moeilijkheden zou verlopen.

In Servië bestond een geheime vereeniging, de „Narodna Odbrana”, die onder nationalistische studenten, beampten en officieren vele aanhangers telde. Toen bekend werd, dat de groote zomerma-noeuvres van het Oostenrijksche leger in Bosnië zouden worden gehouden en dat Frans Ferdinand na afloop de troepen zou inspecteeren en een bezoek zou brengen aan Serajewo, de hoofdstad van Bosnië, werd door den geheimen politieken bond een aanslag op het leven van den toekomstigen keizer, in wien men een vijand zag van de Slavische volksvrijheden, beraamd.

Frans Ferdinand echter, die na den dood van kroonprins Rudolf van onbekend aartshertog, een neef slechts van den keizer, troonopvolger geworden was, wilde van de gelegenheid voor dit bezoek

gebruik maken om zichzelf en zijn vrouw te doen huldigen als 't Oostenrijksche troonopvolgerspaar, iets wat men te Weenen tot nu toe altijd had weten te beletten, omdat de aartshertog tot groote woede van 't Weensche hof getrouwd was met gravin Sophie Chotek, die niet van vorstelijke afkomst was.

Ook de militaire gouverneur van Bosnië, generaal Potiorek, was zeer op het bezoek gesteld. Hij wilde dien dag gebruiken om de bevolking haar trouw aan het Habsburgsche huis te doen bewijzen en hij hoopte dat zijn goed bestuur bij deze gelegenheid zou blijken. De aartshertog had dus twee redenen om naar Serajewo te gaan : hij wilde gehuldigd worden ondanks de tegenwerking van het Weensche hof en hij kon den

generaal niet teleurstellen. Het bezoek ging dus door — niettegenstaande men van verschillende kanten waarschuwingen had ontvangen, dat een aantal samenzweersden het op het leven van de vorstelijke personen gemunt had.

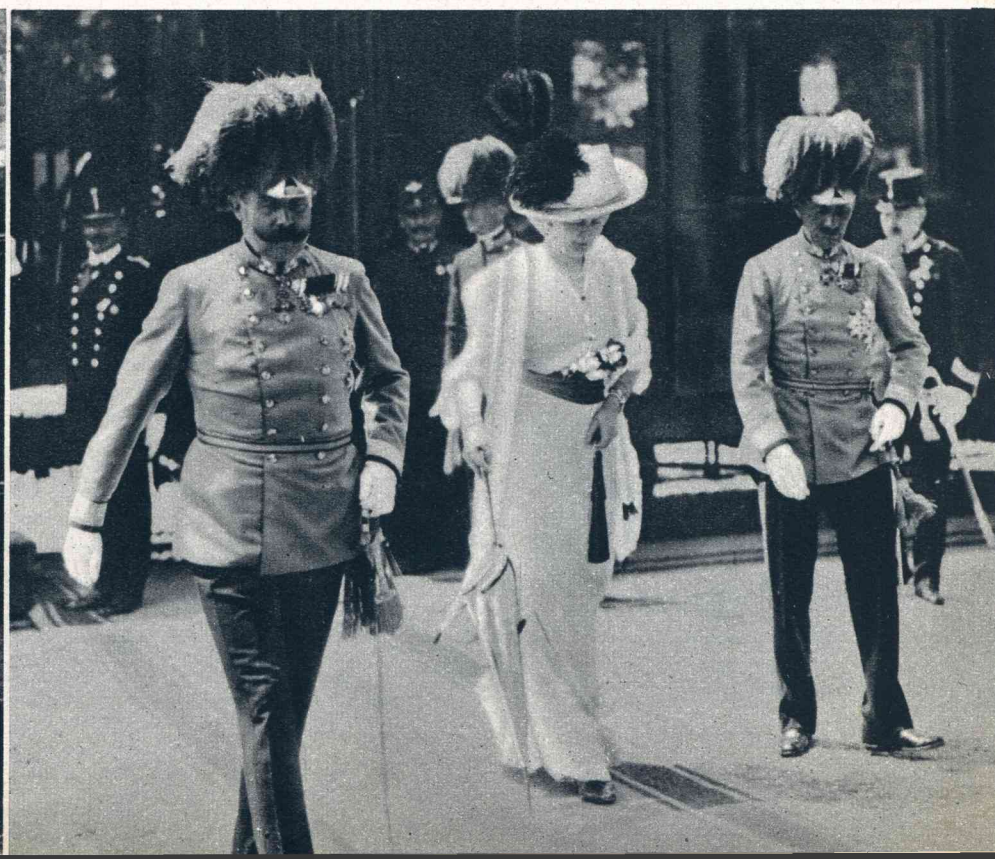
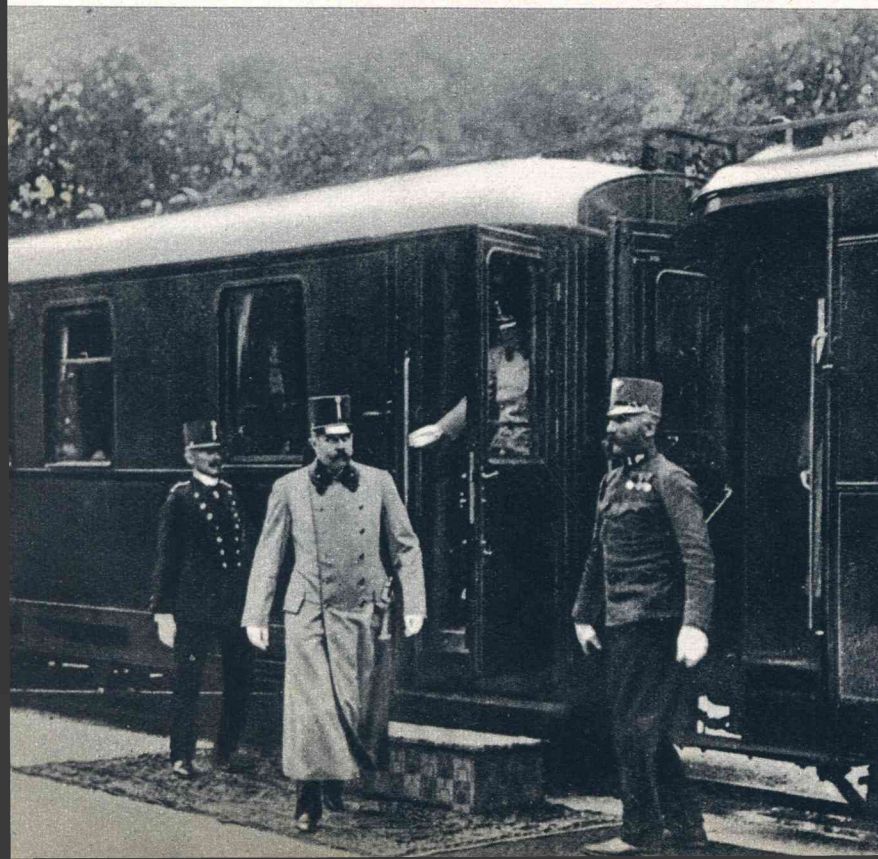
Na afloop van de manoeuvres begaf de aartshertog zich dus naar Serajewo, waar zijn gemalin, die in

Aartshertog Frans Ferdinand met gemalin en kinderen.

De aankomst van aartshertog Frans Ferdinand te Serajewo.

Aartshertog Frans Ferdinand haalt zijn gemalin, hertogin Sophie von Hohenberg, te Serajewo van het station af. Geheel rechts de militaire gouverneur van Bosnië, generaal Potiorek.

De Oostenrijksche troonopvolger wordt door de geestelijkheid van Serajewo begroet. Tweede persoon van rechts generaal Potiorek, die bij dit historische bezoek een belangrijke rol speelde.

Weenen smalend „die Chotek” werd genoemd, zich den volgenden dag bij hem voegde. Alles was voor de officiele ontvangst in gereedheid gebracht: de route, die de stoet zou volgen, werd geheim gehouden. Toch schijnt het, dat de samenzweerders wisten langs welken weg men naar het stadhuis zou rijden. Intusschen blijkt, dat het politietoezicht onvoldoende is. De burgerlijke autoriteiten rede-neerden: het troonopvolgerspaar staat onder bescherming van het leger. De legerleiding van haar kant wilde de Bosniërs niet irriteren door een al te groot vertoon van macht.

Op dien noodlottigen dag traden op het vastgestelde uur aartshertog Frans Ferdinand en hertogin Sophie uit hun hotel naar buiten om naar het stadhuis te rijden. De straten zijn vol menschen; de menigte gedraagt zich behoorlijk, hier en daar worden de hooge gasten zelfs toegejuicht. Bij een bocht, na het verlaten van het postkantoor, dat men even bezocht had, moet de chauffeur van den auto, waarin de Oostenrijksche troonopvolger en zijn vrouw zijn gezeten met Potiorek en adjudant graaf Harrach, remmen. Een drukker, Cabrinovitch, één der samenzweerders, gooit een bom, die den aartshertog aan den arm raakt, niet ontploft, op den weg valt en eerst onder het volgrijttuig tot explosie komt. Twee officieren zijn gewond benevens zes toeschouwers.

„Doorrijden,” beveelt Potiorek.

„Stoppen,” beveelt Frans Ferdinand. Hij noch

merkt Frans Ferdinand grimmig op.

Bij de aankomst voor het stadhuis zijn de burgemeester en de leden van den gemeenteraad reeds op de hoogte van den aanslag. Zenuwachtig staan zij in de hal van het stadhuis. Frans Ferdinand helpt zijn vrouw uitstappen. Hij is gemakkelijk te herkennen in zijn generaalsuniform en zijn steek met een wuivenden veerenbos. Hij gaat het gebouw binnen, maar voor de burgemeester nog de eerste woorden van zijn begroetingsrede uit kan spreken, snauwt de aartshertog hem toe: „Burgemeester, ik kom een bezoek brengen aan Serajewo en men ontvangt mij met bommen. Het is afschuwelijk.” Een oogenblik van pijnlijke stilte. „U kunt beginnen, burgemeester,” vervolgt de troonopvolger. De burgemeester houdt zijn toespraak. Frans Ferdinand antwoordt en leest zijn rede van een papier, dat met bloed is bespat. Het

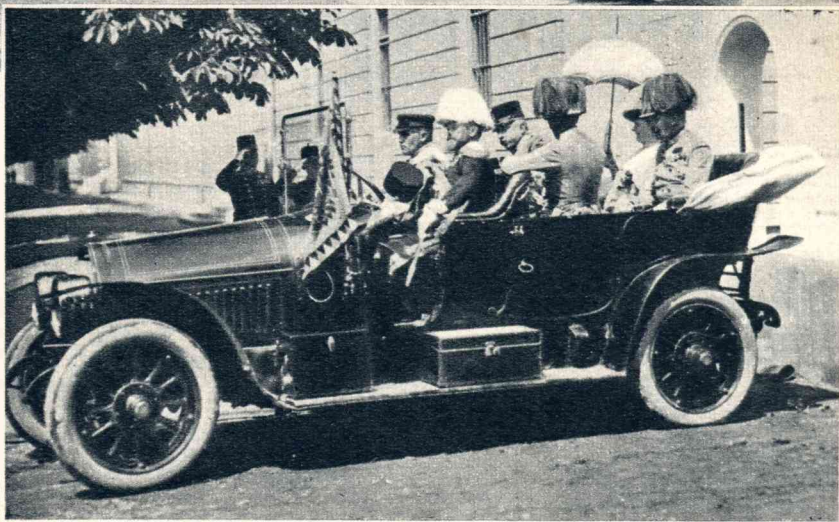
Aartshertog Frans Ferdinand omhelst zijn gemalin hertogin Sophie von Hohenberg voor het hotel Bosna te Serajewo.

zijn vrouw hebben hun zelfbeheersching verloren. De troonopvolger informeert naar den toestand der gewonden. Dan geeft hij order, dat de rit naar het stadhuis zal worden voortgezet.

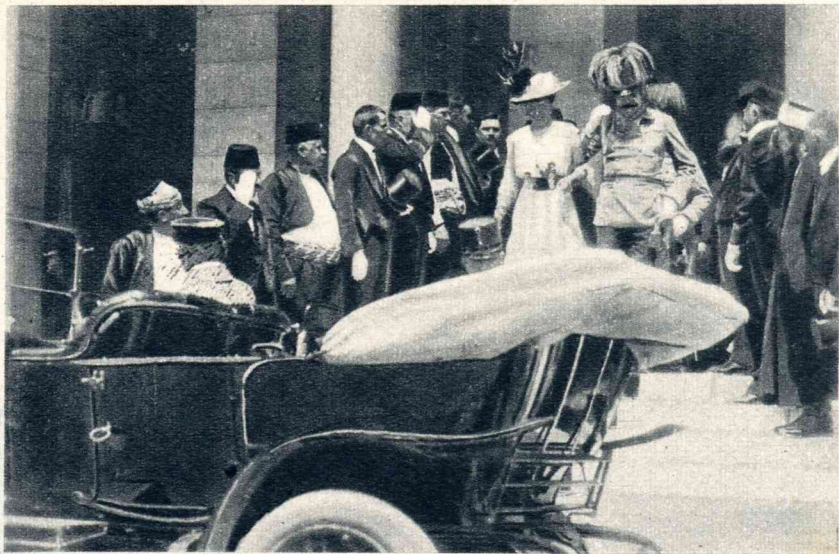
Potiorek is doodsblee. Hij vraagt den adjudant:

„Was het alleen maar een bom? Ik meende ook revolver-schoten te hooren.”

„Een bom kan anders voldoende zijn.”

Begeleid door generaal Potiorek begeeft het kroonprinselijk paar zich naar het stadhuis van Serajewo.

Het kroonprinselijk paar verlaat het stadhuis te Serajewo.

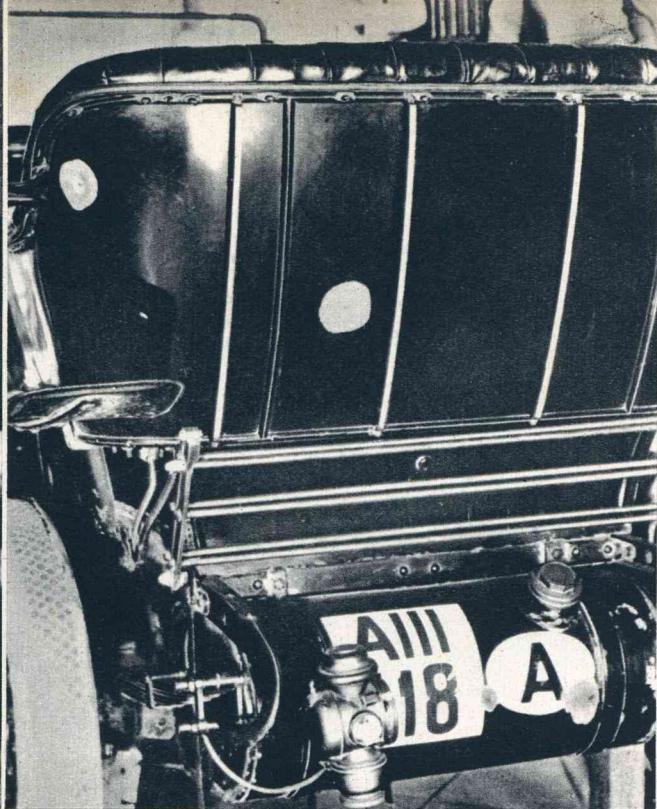
stadhuis wordt bezichtigd. Terwijl hertogin Sophie naar een bovenverdieping gaat om Mohammedaanse vrouwen te ontvangen, zegt de troonopvolger tot generaal Potiorek: „Ik wil naar het hospitaal om de gewonden te bezoeken.”

De arrestatie van den student Princip, die aartshertog Frans Ferdinand en zijn gemalin met een drietal revolverschoten om het leven bracht.

Nog een foto van de aanhouding van Princip.

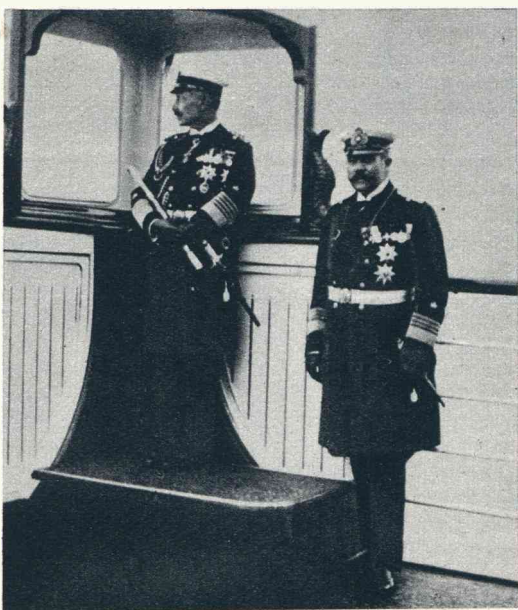

De achterzijde van den auto, waarin het kroonprinselijk paar had plaatsgenomen, was met eenige kogels doorboord.

De generaal verzet zich aanvankelijk, maar geeft ten slotte toe en de aartshertog brengt een bezoek aan de officieren, die na den aanslag van Cabrinovitch naar het hospitaal zijn vervoerd.

Men besluit echter op den terugrit een andere route te volgen, de breede Appelkade, die niet door de stad loopt, zoodat men met een flinke snelheid kan rijden. Graaf Harrach gaat ondanks het protest van den aartshertog op de treeplank van den auto staan.

De hertogin is niet te weerhouden haar man op dezen noodlottigen tocht te vergezellen. Want de omstandigheden zijn inderdaad noodlottig. Aangezien men den chauffeur niet op de hoogte gesteld heeft van

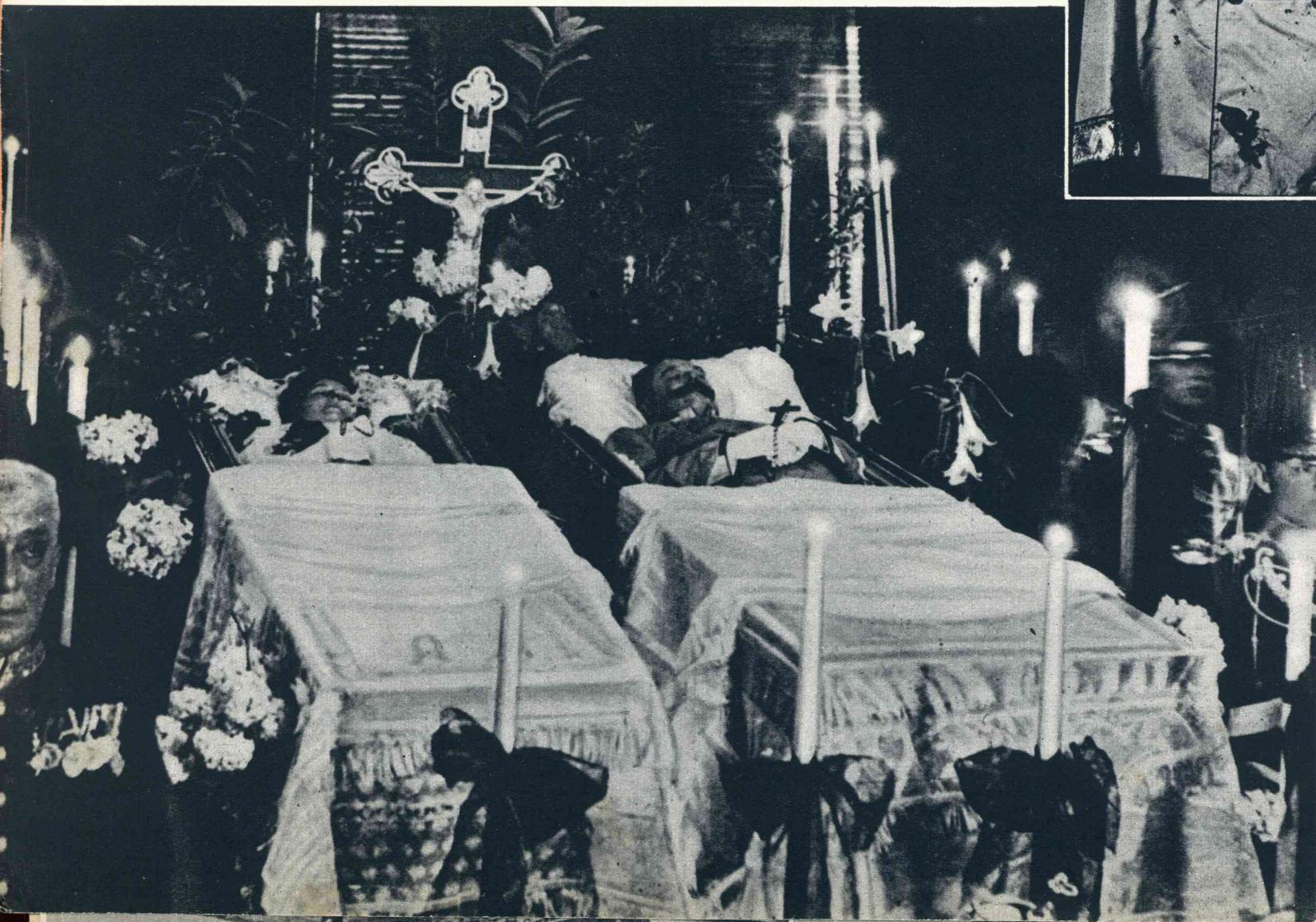
Aartshertog Frans Ferdinand gefotografeerd met den Duitschen keizer bij een bezoek aan Kiel.

de verandering in de plannen, vergist hij zich in den weg, omdat de voor hem rijdende burgemeestersauto verkeerd afzwenkt. Potiorek tikt den chauffeur op den schouder en gelast hem achteruit te rijden en dan links af te slaan. Op dat oogenblik springt achter een groote houten flesch, een reclame van een wijnhandel, een jonge student, Gabriel Princip, te voorschijn en vuurt drie schoten af. De hertogin schijnt in onmacht te vallen, zij glijdt van de zitbank. Frans Ferdinand blijft kaarsrecht zitten. Adjudanten ondersteunen zijn vrouw. Dan zien zij, dat een bloedstraal uit den mond van den troonopvolger loopt. Graaf Harrach buigt zich naar hem toe.

toen de lijken voor het altaar waren opgebaard, stond de kist met het stoffelijk overschot van de hertogin lager dan die met het doode lichaam van Frans Ferdinand. De levenden namen aldus wraak op de dooden en keizer Frans Jozef ontketende

De met bloed bevleekte uniformjas van aartshertog Frans Ferdinand.

een oorlog voor een man, dien hij haatte, wiens kinderen hij van de troonsopvolging uitsloot en wien hij niet de gebruikelijke eer had willen bewijzen bij zijn tragischen dood.

De opgebaarde lijken van den vermoorden aartshertog en zijn vrouw. Men lette er op dat de kist van de hertogin lager staat dan die van haar man.

Bij heele groepen trekken nu de jonge Bevelandsche schoonen de boomgaarden en bessentuinen in om met den pluk een extraatje te verdienen.

BESSENPLUK

OP ZUID-BEVELAND

Bessenpluk — dat is zoo het begin van den fruitoogst in de Bevelandsche boomgaarden. Misschien dat het er daarom juist zoo feestelijk toegaat. De zomer begint pas; de oogst houdt nog alle beloften in en heeft nog weinig

teleurstelling bezorgd. Het werk moet snel gebeuren en eischt honderden handen extra; dat beteekent, dat er ook extra verdiend kan worden. Geen wonder dat zang en lach weerklinken onder het werk in de groene hoven!

Zoo moeilijk is het karweitje niet, dat er niet volop gelegenheid is voor een grap en een lach.

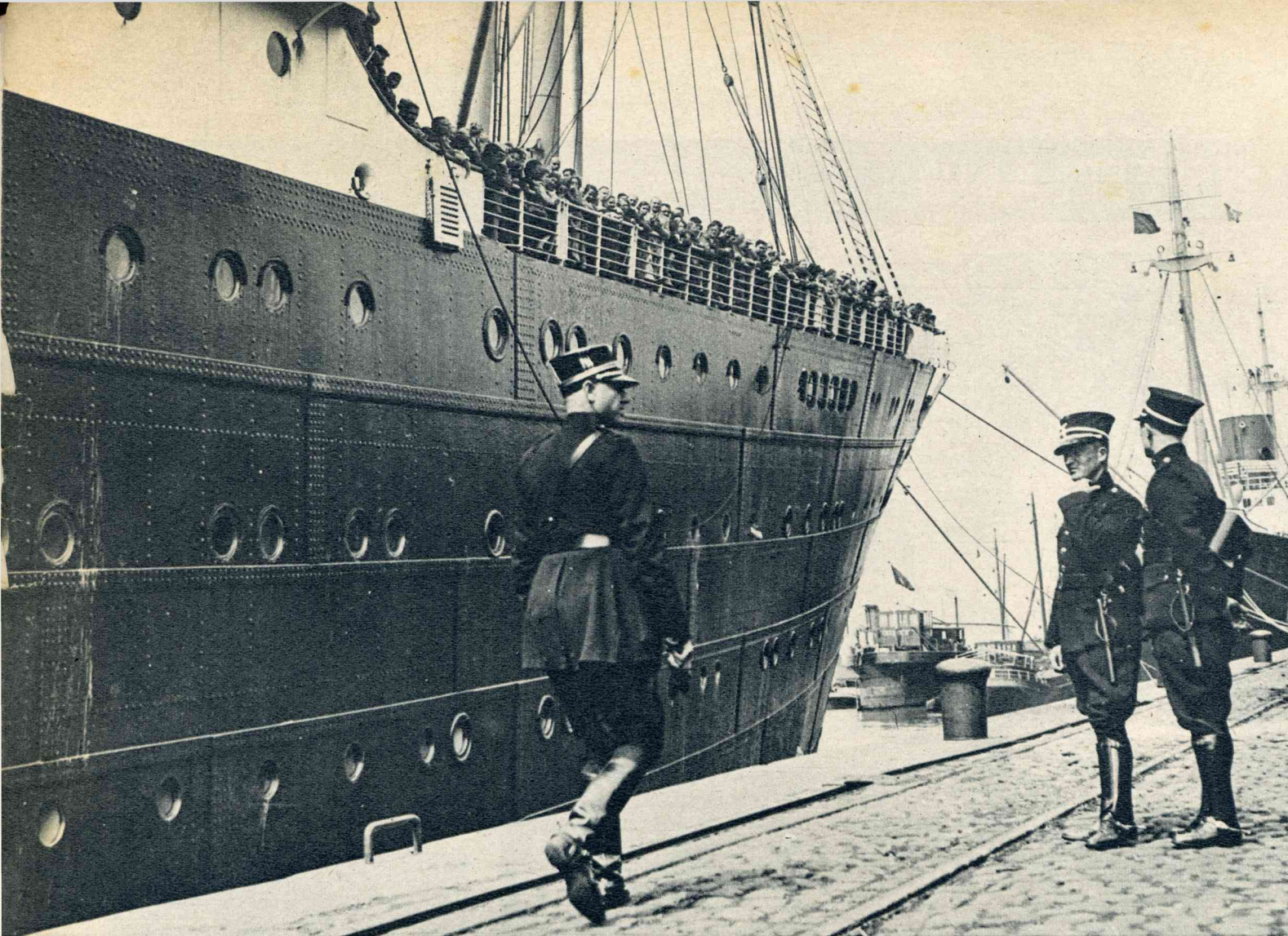
Zoo'n heelen dag in de zon — daar hou ik m'n hoed maar bij op!

Met z'n tweeën krijg je den emmer in een oogenblik vol!

De dracht — dat staat toch maar 't beste bij het werk op het land.

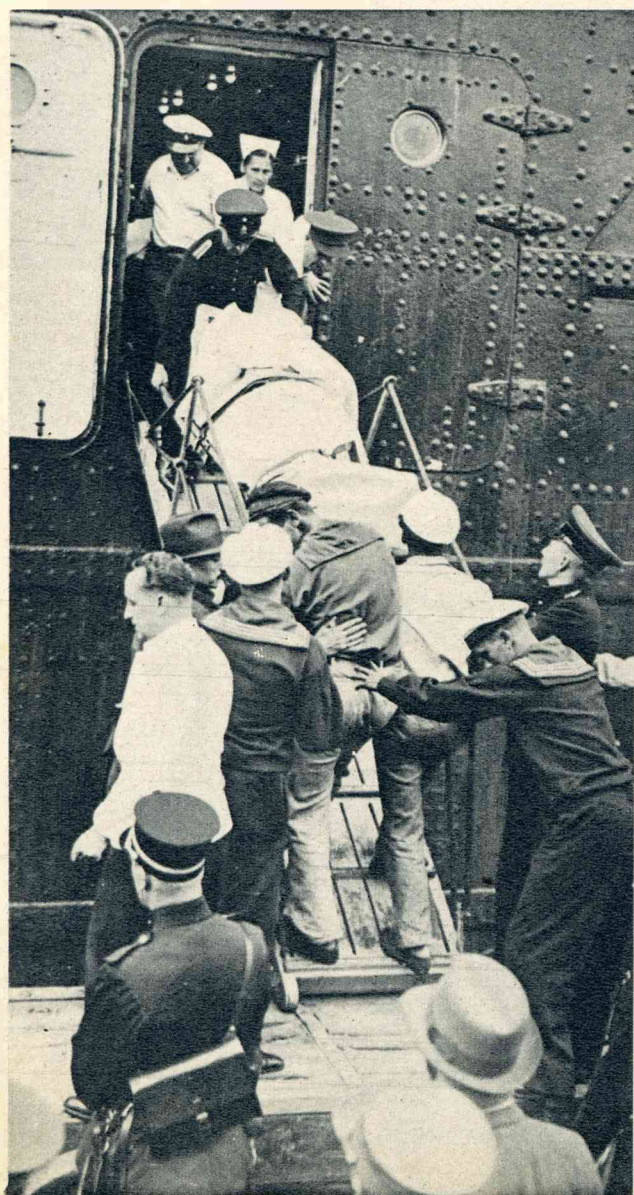

De aankomst van 't motor-mailschip St. Louis in de haven te Antwerpen. Op den voorgrond Belgische gendarmen, die de nieuwsgierigen op veiligen afstand hielden.

Zaterdag j.l. is te Antwerpen aangekomen het motor-mailschip St. Louis, met aan boord 907 Duitsch-Joodsche emigranten, wien op de reede te Havanna de toegang tot Cuba ontzegd werd. Na 'n zwerftocht van 2½ maand van haven tot haven keerden de vluchtelingen op Europeeschen bodem terug: aan 220 emigranten werd in België een verblijfvergunning gegeven, 194 vonden in Nederland 'n onderdak, terwijl de overigen verdeeld werden over Engeland en Frankrijk. Voor de aankomst van 't schip bestond uiteraard groote belangstelling.

In veilige haven!

De aankomst der Duitsch-Joodsche emigranten te Antwerpen

De Duitsch-Joodsche emigranten, aan wie voorloopig 't verblijf in België was toegestaan, begeven zich in den gereedstaanden trein.

Het ontschepen van een zieke.

Waar zullen wij eindelijk veilig en voorgoed kunnen landen? Een vraag, die alle emigranten aan boord van de St. Louis zich hebben gesteld — ook nadat hun de voorloopige schikkingen waren medegedeeld.

Heel den Donderdagmorgen lang is het op al de wegen rondom Middelburg een haastig beweeg van allerlei gerij, waarmee de Walchersche boeren en boerinnen ter markt komen. Wel begint de huijkar het al leelijk af te leggen tegen den snelleren auto, maar gelukkig blijven er toch altijd nog genoeg in gebruik om den Middelburgschen marktdag zijn schilderachtigheid en zijn karakter te laten behouden.

Naar Middelburgsche Markt

Natuurlijk is de fiets niet in de minderheid onder de voertuigen, waarmee de Walchersche boeren den marktdag bezoeken. De fiets is nu eenmaal een soort natuurlijk aangroeisel van den Zeeuwschen dorpeeling.

Ja, de huijkar is toch nog het zinnebeeld van de oude Zeeuwsche gezelligheid!

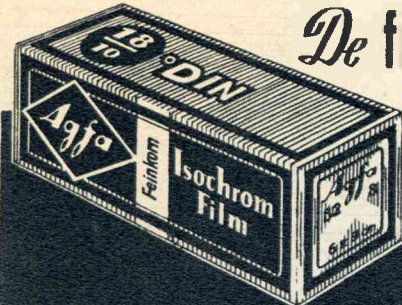

Er munkeeren er nog twee om te vertrekken: de baas en het paard. Zonder den baas zouden we 't nog wel klaar spelen — maar zonder 't paard gaat de reis niet door.

De zaken zijn gedaan, en ze vielen nog niet eens zoo slecht uit ook — nu gaat 't met een kalm gangetje huistoe.

De film.. die doet 't hem!

dus:
Agfa-Isochrom

**18°
10 DIN**

De vrouw die lacht bij 't zien van Zomerpracht!

Zij is enthousiast over de rijk gevarieerde collectie dames-, meisjes- en kindermodellen, ten deele in prachtige kleuren uitgevoerd. Zij bekijkt met bewondering de 340 smaakvolle, elegante en chique afbeeldingen van gekleede en sportieve japonnen en mantels, mantelpakjes, bruidstoiletten, swaggers, blouses, rokken, strandpyama's, lingerie, jongens- en meisjeskleding enz.

Zij is verrast in het modeboek een bon aan te treffen, welke recht geeft op een goedkoop knippatroon.

Zij bestelde direct de handleiding voor het zelf maken van kleding, welke desgewenscht iedere bezitster van het modeboek gratis wordt toegezonden.

Ten slotte gaf het haar 'n groote voldoening, dat zij voor dit uitgebreide modeboek met Nederlandsche beschrijving, 340 modellen volgens de laatste mode, bon proefpatroon en gratis handleiding het luttele bedrag van slechts **60 ct.** betaald heeft.

Bestelt ook gij dit schitterend modeboek, het zal U de hoogste bevrediging schenken bij het kiezen en het zelf maken van Uw zomer-kleding.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

PATRONENKANTOOR PANORA
NASSAUPLEIN 1 — HAARLEM

HET GEHEIM VAN ONKEL PREVOT

door Maurice Vauban

Zelfs het kleinste kind in Chameau kende onkel Prevot. Chameau is slechts een onbeteekenend klein dorpje in het zonnige Champagne en vreemdelingen zijn er even zeldzaam als witte raven. Onkel Prevot was zoo'n witte raaf. Hij verscheen op een zomerschen dag in het dorp, tronend op een volgeladen kar huisraad, met een viool onder zijn arm en zijn langen, grijzen baard wapperend in den wind. Hij nam zijn intrek in het huis van den ouden Remy, die niet lang geleden gestorven was en dat hij had gekocht uit zijn nalatenschap.

Levendig herinner ik mij nog, welk opzien zijn verschijning in het dorp wekte. Want onkel Prevot was meer dan twee meter lang en met zijn breede schouders en martiale gestalte leek hij het meest op een reus uit een sprookje.

Waar onkel Prevot vandaan kwam, wist niemand. Hij zei, dat hij zijn leven in de koloniën had doorgebracht en toen het door een toeval bekend werd, dat hij een vrij aardig pensioen genoot, nam men algemeen aan, dat hij bij de Fransche koloniale troepen in Marokko had gediend.

Onze nieuwe dorpsgenoot woonde vier maanden in ons midden, toen hij op zekeren dag met de stille trom naar Parijs vertrok. Drie dagen later keerde hij terug in gezelschap van een slank jong meisje, dat hij ons, zijn jongen vrienden, voorstelde als zijn achternichtje. Zij heette Claudette Lanfredi en evenals ik, bleek zij pas zestien jaar geworden te zijn. In haar bleek gezichtje stonden een paar groote, donkere oogen, die vaak iets treurigs hadden. Dat kwam, zei onkel Prevot, omdat zij altijd in een weeshuis had gewoond en omdat niemand zich ooit om haar bekommerd had.

Claudette deed zich kennen als een lief en hartelijk meisje. Onkel Prevot omringde haar met een zorg, alsof zij een prinses was en daaraan was het ongetwijfeld te danken, dat zij zoo spoedig opfleurde en dat die treurige blik uit haar oogen verdween. Zij en ik waren weldra de beste vrienden, blijkbaar tot groot genoegen van onkel Prevot, die veel met mij ophad.

„Jij en ik zullen ons best doen, van Claudette een vroolijk jong meisje te maken en haar te doen vergeten, dat zij nooit ouders heeft gekend,” zei hij me eens, toen we samen waren. „Nooit heeft zij van iemand echt kunnen houden en er zijn maar weinig kinderen in Frankrijk, die zoo'n ongelukkige jeugd hebben gehad. Gelukkig beseft zij alles niet en zij mag er ook niets van weten. En daarom: mondje dicht, Pierre.”

Als onkel Prevot zoo tegen me sprak, voelde ik me echt een man en zijn woorden nam ik dan ook altijd heel ernstig. Maar in weerwil van het vertrouwen, dat hij me schonk, liet hij zich nooit nader uit over Claudette's jeugd, ofschoon ik er graag meer van zou hebben willen weten. Eens vroeg ik er hem zelfs naar, maar een bevredigend antwoord bleef achterwege.

„Later komt er misschien eens een dag, dat ik me verplicht zal voelen, je alles te vertellen, m'n jongen,” zei hij ernstig, „maar tot zolang blijft de geschiedenis een geheim van onkel Prevot...”

Met dit zoogenaamde geheim van

onkel Prevot brak ik me de volgende jaren het hoofd nog al eens. Maar er was niemand, die het me verklaarde en Claudette kon ik er niet naar vragen. Zij wist trouwens maar heel weinig af van haar jeugd. Haar moeder had zij nooit gekend en van haar vader herinnerde zij zich alleen, dat hij klein van postuur was en dat zij hem maar zelden had gezien.

Op zekeren dag, toen zij nauwelijks zes jaar oud kon zijn geweest, had een vrouw, die haar onbekend was, haar meegedeeld, dat haar vader een ongeluk was overkomen en daarop had zij haar naar het weeshuis meegenomen. Haar vader zag zij niet meer terug en pas vijf jaar later vernam zij, dat hij dood was. Hij was gestorven in den vreemde en meer had men haar niet van hem verteld.

Chameau is een even rustig als afgelegen dorp en zelfs wereldschokkende gebeurtenissen beroeren het nauwelijks. Stil als een droom vergleden de jaren en bijna ongemerkt brak de tijd aan, dat ik mijn militairen dienstplicht moest gaan vervullen. Ik zag er tegenop, het dorp voor zoo'n langen tijd te moeten verlaten en wel het meest, omdat ik nu ook afscheid zou moeten nemen van Claudette. Zij was een van de knapste en liefste meisjes van het dorp geworden en ofschoon ik er nog nooit over gesproken had, stond het reeds lang bij me vast, dat ik nimmer met iemand anders zou trouwen dan met haar.

Een paar dagen voor mijn vertrek zat ik met onkel Prevot voor het huis, dat ik zoo langzamerhand als mijn tweede tehuis was gaan beschouwen. Ik dacht aan het afscheid en was mij niet bewust, dat onkel Prevot me al eenigen tijd aandachtig zat aan te kijken.

„Zeg eens, Pierre, waarom ben je vanavond zoo stil?” vroeg hij plotseling.

„Waarom? Omdat het me zwaar valt hier vandaan te gaan,” bekende ik hem eerlijk.

„Dat begrijp ik, m'n jongen,” zei hij ernstig. „Maar het is de plicht, die je roept en de plicht is het richtsnoer van het menschelek leven. Hoe zwaar het je ook valt, aan je plicht moet je gehoorzamen. Ik heb er ook wel eens tegenop gezien, maar verzaakt heb ik hem nooit...”

Hij eindigde fluisterend, alsof hij bang was, dat Claudette hem zou hooren en haar verschijning maakte een eind aan ons gesprek.

Dienzelfden avond vergezelde Claudette mij een eindweegs naar huis. Wij namen onzen weg door de wijngaarden en op een stil plekje nam ik haar in mijn armen en vroeg haar, of zij op me wilde wachten.

Zij begon te schreien, maar door haar tranen heen lachte zij en mijn kussen bleven niet onbeantwoord. „Natuurlijk wacht ik op je,” beloofde zij me ernstig.

Haar lieve woorden deden een nieuwe wereld voor me opengaan en verzoenden me zelfs met het harde afscheid. Den volgende dag, toen Claudette het dorp in was, begaf ik me naar onkel Prevot en deelde hem mee, wat wij samen hadden afgesproken.

Lang en ernstig keek hij me aan, toen ik stotterend uit mijn woorden was gekomen.

„M'n jongen, het doet me veel plezier, dat het met jullie in orde is,” verbrak hij

Dralle

het natuurproduct voor uw haar!

Iederen dag slechts een paar druppels zijn voldoende om Uw haar gezond en krachtig te houden. Door de gunstige inwerking van Dralle's Berkenhaarwater op de hoofdhuid worden de haarwortels versterkt en daardoor wordt de natuurlijke groei van het haar bevorderd. Bovendien bestrijdt en voorkomt het roos en haaruitval.

Uw haar zal weer zacht, soepel en glanzend worden en er steeds welverzorgd uitzien door dagelijkse behandeling met

BERKENHAARWATER
BERKENSHAMPOO — BERKENHAARDROOGPOEDER

eindelijk het pijnlijke zwijgen. „Ik had dit kunnen voorzien en ik maak er mij een verwijt van, dat ik niet eerder met je heb gesproken. Nu loop ik achter de feiten aan, maar ik mag toch niet zwijgen. Wat ik te zeggen heb, zou je misschien later van anderen kunnen hooren en dat zou erger zijn...”

Die vreemde inleiding maakte me ongerust. „Wat bedoelt u?” vroeg ik. „Laat me je eerst een vraag mogen stellen, Pierre,” hernam hij. „Zou je ook zooveel van Claudette houden, als je iets ergs omtrent haar afkomst wist? Ik bedoel, zou je dan toch met haar trouwen?”

„Natuurlijk,” antwoordde ik verbluft. „Wat heb ik met Claudette's afkomst te maken? Ik weet dat er op haar niets aan te merken is en dat is me voldoende. Maar zou u niet duidelijker willen spreken, onkel Prevot? Uw woorden hebben me toch eenigszins ongerust gemaakt.”

„Dat zal ik, Pierre. Het gaat om Claudette's vader. Haar moeder was een brave vrouw en in haar jonge jaren even knap als Claudette nu is. Ze zou eerst met een ander trouwen, maar daar waren de ouders van dien ander op tegen. Ze heeft er veel onder geleden en die jongen geloof ik ook, want kort daarop ging hij het land uit en hij liet nooit meer iets van zich hooren. Later trouwde zij met Jean Lanfredi. Maar dat was een vergissing, want Jean Lanfredi had al heel wat achter zijn rug, zonder dat zij het wist. Hij was een misdadiger en na zijn huwelijk zette hij zijn misdadig leven voort. Een paar jaar later stierf zij reeds en niet lang daarna pleegde Jean Lanfredi een moord...”

Een dergelijke onthulling had ik half verwacht na wat eraan voorafgegaan was en toch schrok ik onwillekeurig.

„Een moord?” zei ik hem na.

Onkel Prevot knikte. „Hij werd voor twintig jaar naar Cayenne verbannen, maar enkele jaren later werd hij bij een poging tot ontvluchting doodgeschoten. Daar, in Cayenne, heb ik hem leeren kennen...”

„Hebt u hem daar leeren kennen?” stotterde ik verschrikt. De laatste onthulling maakte een veel onttellender indruk op me, dan te weten dat Claudette's vader een misdadiger was. De man was dood, hij had zijn misdaad geboet en Claudette was er in ieder geval onschuldig aan. Maar dat onkel Prevot, tegen wien ik zoo op had gezien, ook al in het bagno had gezeten...

Mijn ontsteld gezicht deed hem raden, welke gedachten er in me omgingen.

„Neen, neen,” glimlachte hij, „zoo is 't gelukkig niet. Ik ben daar dertig jaar geweest als cipier en de laatste tien jaar als hoofdciplier. Toen ik mijn pensioen verdiend had, ben ik naar Frankrijk teruggekomen. En sindsdien woon ik hier.”

Zoo goed als ik kon, verborg ik mijn verlegenheid. „Dus u hebt daar uw eigen familielid moeten bewaken?” merkte ik op. „Dat moet iets verschrikkelijks voor u geweest zijn, onkel Prevot.”

„Neen, m'n jongen, want Jean Lanfredi was geen familie van me. Evenmin als Claudette familie van mij is...”

Ik viel van de eene verbazing in de andere. „Wat zegt u?” vroeg ik beduusd.

„De waarheid, Pierre. Dat is het geheim, waarvan ik je al eens gesproken heb. Bewaar het goed, m'n jongen. Alleen de vader van het weeshuis weet ervan. Zeg het nooit tegen Claudette. Ze is al ongelukkig genoeg geweest, vind je niet, met zoo'n jeugd. Daarom doet het me zoo'n plezier, dat het nu tusschen jullie in orde is. Ik weet dat je veel van haar houdt en ik ben overtuigd, dat je haar alles zult besparen, wat haar verdriet kan doen. Is het niet zoo, m'n jongen?”

Hij gaf me een hand en getroffen door zijn woorden, beloofde ik 't hem. „Maar nu weet ik nog niet, waarom u zich eigenlijk uitgeeft voor Claudette's oom,” merkte ik op. „En waarom u zich haar lot hebt aangetrokken.”

Onkel Prevot stond merkbaar in tweestrijd. Maar het scheen hem niet gemakkelijk te vallen, ook dit deel van zijn geheim prijs te geven, want na een lange aarzeling schudde hij zijn hoofd. „Dat zal ik je later misschien eens vertellen,” zei hij 'n beetje bruisend, en onmiddellijk daarop bracht hij het gesprek op mijn aanstaand vertrek.

Twee dagen later nam ik afscheid van mijn geboortedorp. Onkel Prevot bracht me naar den trein en hij gaf me zoo herhaaldelijk de hand, dat het leek, of hij er een voorgevoel van had, dat wij elkander niet meer terug zouden zien. Want dat was het — een afscheid voor altijd... Vier maanden later werd ik opgeschrikt door een telegram van Claudette. Onkel Prevot was overleden, in den afgelopen nacht plotseling heengegaan.

„Ik heb hetzelfde gevoel,” schreef Claudette me in een brief, die op het telegram volgde, „dat me in het weeshuis zoo vaak overviel, als de andere kinderen 's Zondags door familieleden werden afgehaald en ik eenzaam moest achterblijven. Waarom ben jij nu niet bij me, Pierre? En waarom moest hij nu al heengaan? Hij was nog zoo sterk en hij was altijd zoo goed voor me. Ik heb nooit een vader of moeder gekend, zoals andere kinderen die kennen, maar de laatste jaren heb ik dit smartelijk gemis niet gevoeld. Zoo deed hij zijn best, alles voor me te zijn...”

Het duurde nog twee volle weken, voordat ik Claudette persoonlijk kon gaan antwoorden op die wanhopige vragen. Toen was zij gelukkig reeds over haar eerste smart heen. Van den notaris vernam ik, dat onkel Prevot ons een aardig kapitaaltje had nagelaten, waarvan wij ons ruim konden inrichten, als wij gingen trouwen. Verder lag er nog een brief voor mij bij den notaris, dien onkel Prevot daar had gedeponneerd op den dag, toen ik soldaat werd.

„Beste Pierre,” las ik getroffen. „Hier heb je het antwoord op de vraag, dat ik je eens schuldig ben gebleven. De man, die Jean Lanfredi's vlucht verijdelde, was ik. Ik deed slechts mijn harden plicht en ik kende hem niet. Toen ik vele jaren later in Frankrijk terugkeerde informeerde ik naar het meisje, dat ik dertig jaar geleden had willen trouwen, doch waartegen mijn ouders zich hadden verzet en voor wie ik het land verliet, om als cipier naar Cayenne te gaan. Toen vernam ik, dat zij later getrouwd was met een Jean Lanfredi, den man wiens vlucht ik verijdelde. En deze treffende samenloop van omstandigheden deed me besluiten, mij het lot aan te trekken van Claudette, het kind van de eenige vrouw, die iets heeft beteekend in mijn leven. Maak haar gelukkig, m'n jongen, en word gelukkig met haar...”

Er stond nog meer in den brief, maar ik heb hem verbrand en 't voornaamste slechts onthouden. Als ik thans aan de laatste woorden terugdenk van onkel Prevot, komt er wel eens twijfel in mij op, of ik geslaagd ben in de taak, die hij voor me achterliet. Dan staar ik Claudette aan en vraag mij af, of ze nu waarlijk gelukkig is. Maar dan is het, of zij mijn gedachten raden kan en met haar armen om mijn hals fluistert ze me in het oor: „Als ik nou nog iets verlangen mocht, dan zou ik willen, dat onkel Prevot getuige was van ons geluk, Pierre.”

En die woorden zijn het, die mij dan weer geruststellen.

Waarom
er geen erger
insectenvijand is dan
FLIT

Flit doodt beslist, omdat Flit een combinatie is van onovertroffen insectendoodende middelen. Elke bus Flit bevat een product, waarvan de krachtige werking bewezen is. Eisch dus Flit en weiger ieder twijfelachtig namaakproduct. De Flit-soldaat is Uw waarborg

VERTEGENW.: KERKHOFF & Co. — NASSAUKADE 373 — AMSTERDAM

Die eeuwige hoofdpijn en moeheid....

Nu voorgoed verdwenen!

Die lusteloosheid, gebrek aan energie, gebrek aan gezonden eetlust, die klachten, die zoowel bij mannen als bij vrouwen zooveel voorkomen, hebben in de meeste gevallen als oorzaak: een overdaad aan zuren in het lichaam, doordat lever, nieren en ingewanden, die het bloed moeten reinigen, te traag werken. Op den duur zal zelfs rheumatiek het gevolg zijn van die ophooping van afvalstoffen! Maak daar radi- caal een eind aan door een bloed- zuiverende kuur met Kruschen Salts. Kruschen's zes minerale zouten dringen door in elke cel van Uw lichaam en wekken lever, nie-

ren en ingewanden op tot her- nieuwdde activiteit. Deze verjongde organen zullen de schadelijke zuren uit Uw organisme filteren en met het verdwijnen dezer zuren zullen Uw klachten verdwijnen om plaats te maken voor jeugdige energie en stralende gezondheid. Maar denk eraan: Kruschen is geen toovermiddel! Uw kwalen zullen niet in één dag verdwijnen. Maar als U geregeld de beroemde „dage- lijksche dosis” neemt, zullen Uw klachten minderen tot U tenslotte geheel zult kunnen leven als een vrij mensch. Stel dat gelukkige oogenblik niet langer uit! Koop nog heden een flacon

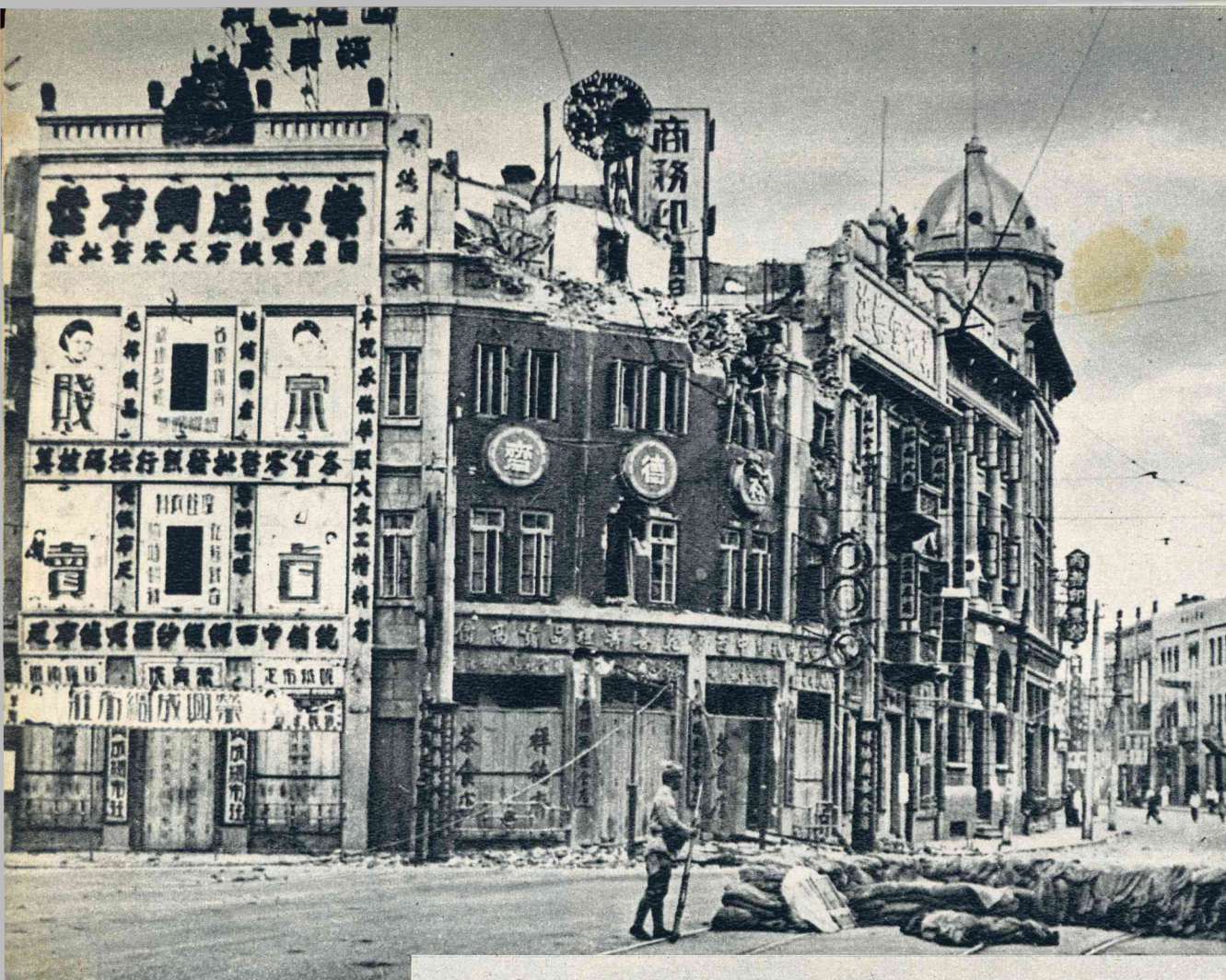
KRUSCHEN SALTS

Uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.40, f 0.75 en f 1.60 (extra groot pak). Fabrikanten: E. Griffiths Hughes Ltd., Manchester (Engeland). Opgericht 1756.

Annonces betreffende

Geneesmiddelen en Geneeswijzen

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroek- laan 33, 's-Gravenhage.

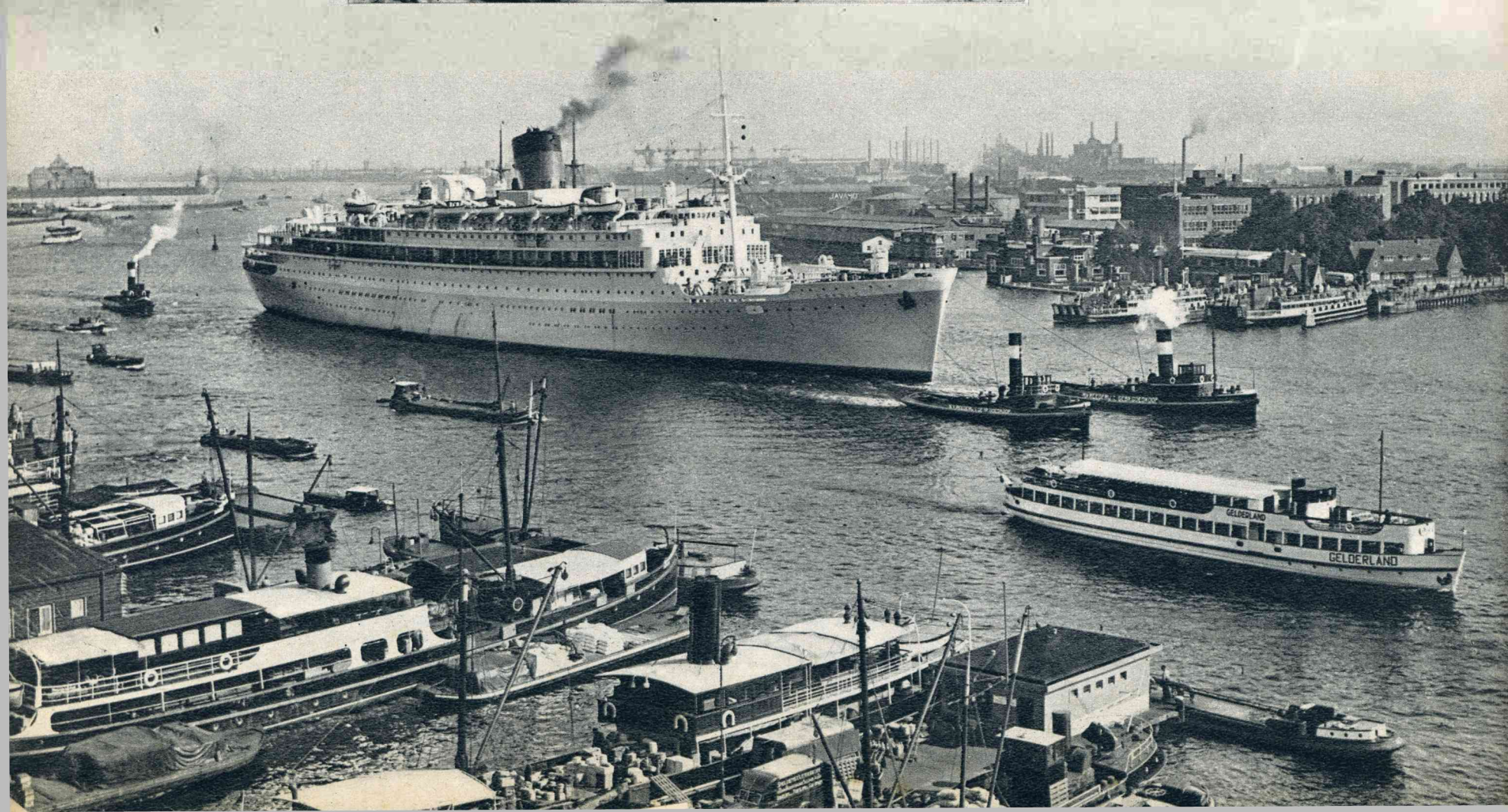
Onder voorwendsel dat de Britsche autoriteiten te Tientsin een viertal Chineezers, die van moord verdacht worden, in bescherming hebben genomen en aan hen weigeren uit te leveren, hebben de Japanners de Britsche concessie geheel geïsoleerd, zoodat de voedselvoorziening ernstig gevaar loopt. Rechts: een Japansche schildwacht in een der hoofdstraten van Tientsin. Links: in de nabijheid van het station hebben de Japanners gerechtsopstellingen gebouwd.

Z. K. H. prins Bernhard woonde het concours hippique bij op het terrein van Sparta te Rotterdam.

LAATSTE NIEUWS

Het nieuwe vlaggeschip van de Maatschappij Nederland, het m.s. „Oranje”, is van de kade der Nederl. Scheepsbouw Mij. naar het dok van de Amsterdamse Droogdok Mij. gesleept. Onze foto-reporter kiekte het majestueuze schip in het I.J.

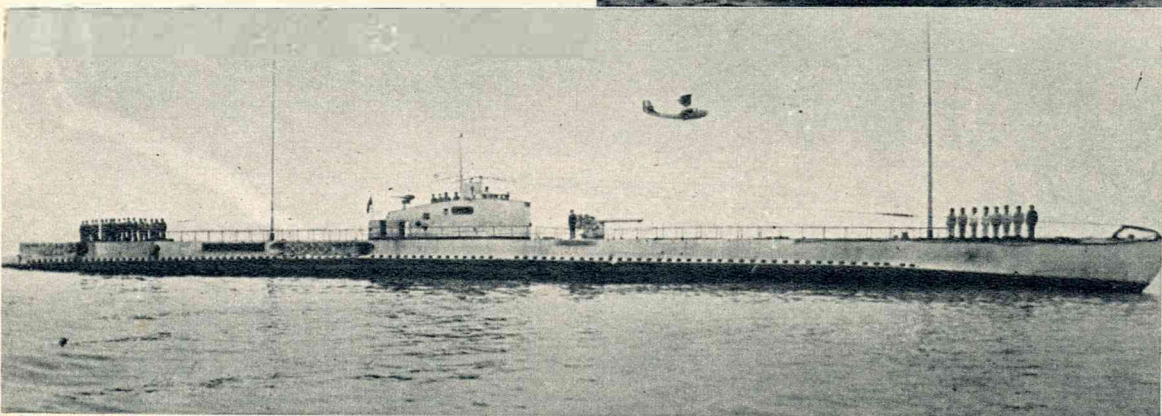

Lord Gort, de opperbevelhebber van het Britsche leger, inspecteert eenige verdedigingsstellingen in het oosten van Londen, die sinds enkele weken geheel bemand zijn.

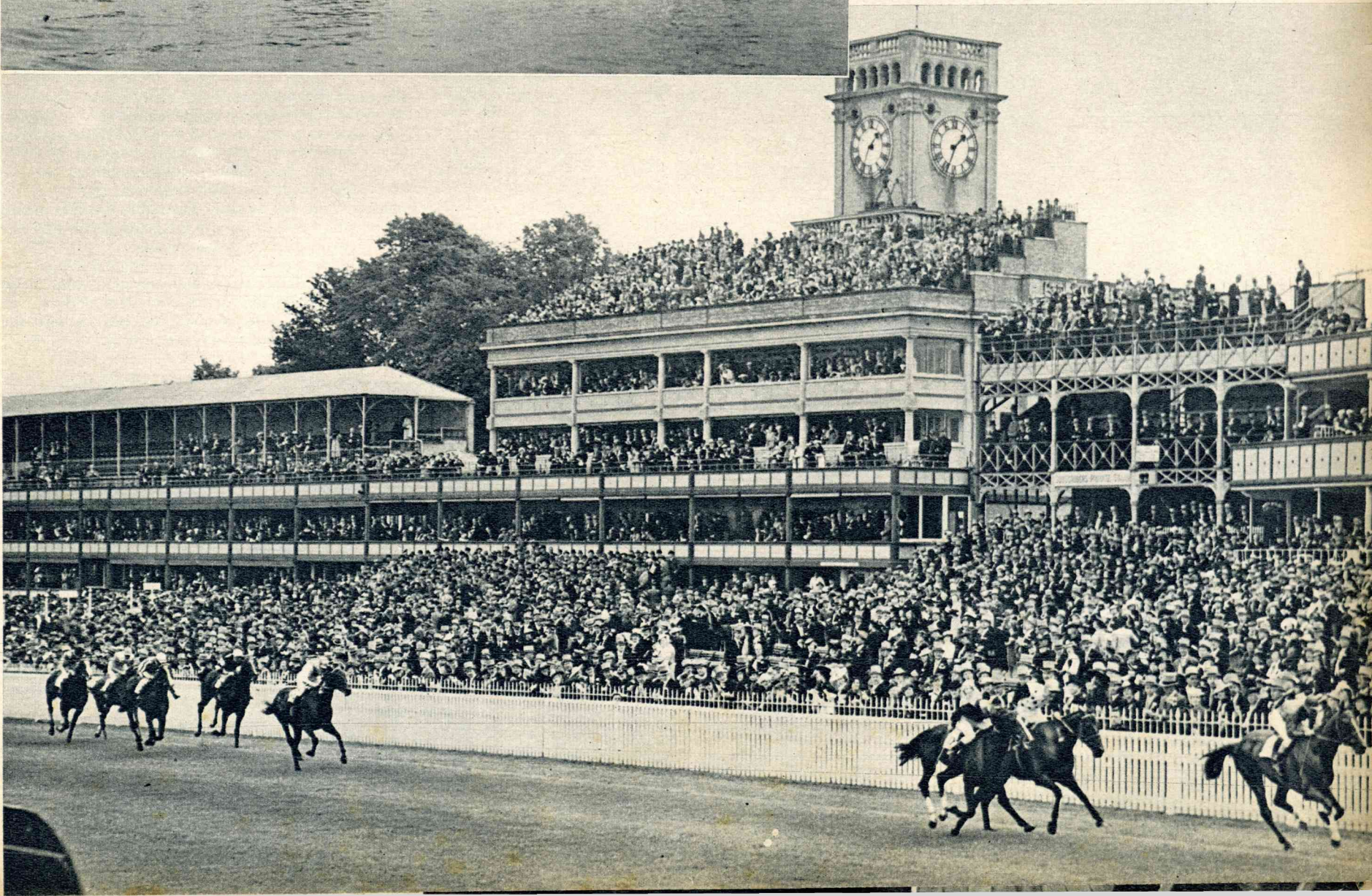
De Fransche onderzeeër Phenix is na een duikcoëfening in de Zuid-Chineesche Zee niet meer aan de oppervlakte teruggekeerd. Bij deze ramp zijn 71 menschenlevens te betreuren.

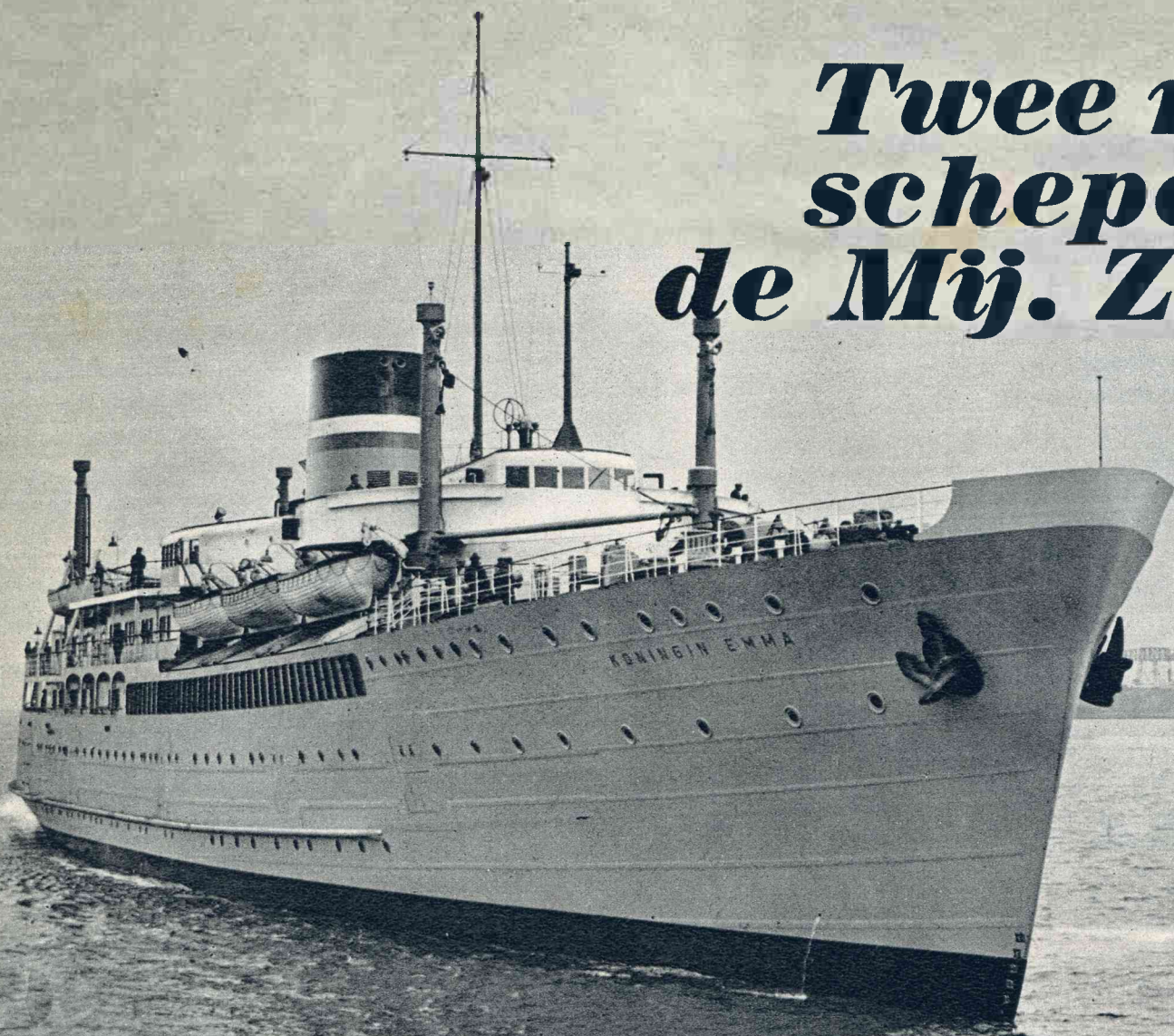
Het graanschip Viking uit de lucht gefotografeerd in het Kanaal. Het vertrok den 16en Februari van Port Victoria (Australië) en kwam precies vier maanden later in Engeland aan.

De groote wedrennen te Ascot zijn vorige week aangevangen. Een prachtige foto van de eerste race: de winnaar Mac Kann gaat voor Pegasus en Fair Chance over de eindstreep.

Twée nieuwe schepen van de Mij. Zeeland

De „Koningin Emma” in de vaart. Het schip telt een bemanning van 58 koppén.

De „Koningin Emma” en „Prinses Beatrijs” in de vaart gebracht

Naarmate de bouw der twee nieuwe motorbooten van de Mij. Zeeland op de Scheldewerf te Vlissingen vorderde, groeide de belangstelling voor deze twee nieuwe producten van moderne techniek, die het mogelijk zouden maken den afstand Vlissingen-Harwich in den korten tijd van zes uren af te leggen.

De tewaterlating, officiële proefvaart, technische proefvaart enz., het waren gebeurtenissen die in bijzondere mate de aandacht wisten te trekken.

En thans is het dan zoover, dat deze twee fraaie, sierlijke schepen in de vaart zijn gebracht om gedurende den zomer den dagdienst op Engeland te onderhouden.

Nu, het moet onmiddellijk gezegd: de verwachtingen, die hooggespannen waren, zijn niet teleurgesteld geworden. Want de „Koningin Emma” en „Prinses Beatrix” zijn twee schepen, die er in

alle opzichten mogen zijn! Voorzien van de nieuwste snufjes op technisch gebied en met een snelheidsvermogen van niet minder dan 42,5 kilometer per uur — iets unieks voor een schip van onze handelsvloot! — zijn deze booten, juist omdat zij speciaal voor den dagdienst zijn bestemd, zóó luxueus, smaakvol en comfortabel ingericht, dat het reizen aan boord ervan tot een waar genoegen wordt zelfs voor den meest verweenden reiziger.

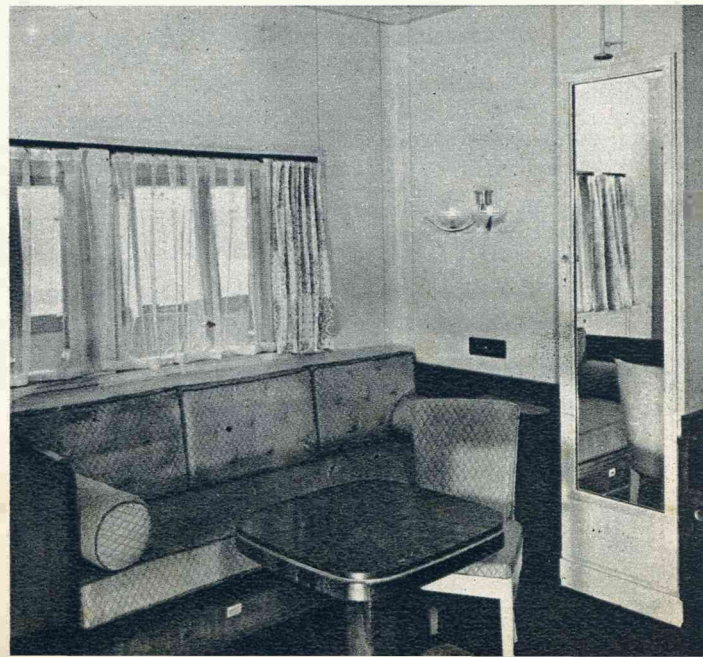
Het klinkt misschien ongelooflijk, maar deze toch betrekkelijk kleine booten hebben een accommodatie voor niet minder dan achttienhonderd personen en er is werkelijk alles gedaan, om het verblijf aan boord voor de passagiers zoo prettig mogelijk te maken.

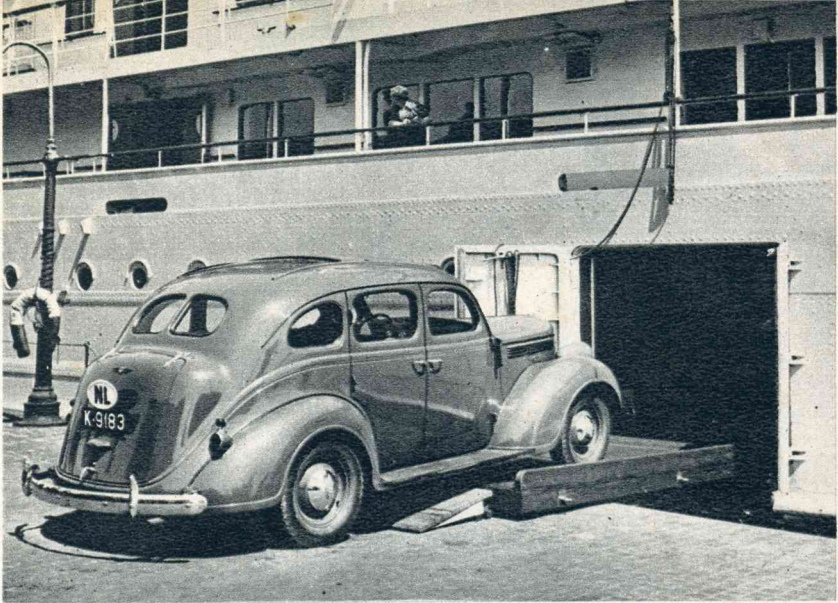
Veraangenamen een heerlijk zonnetje en een zacht

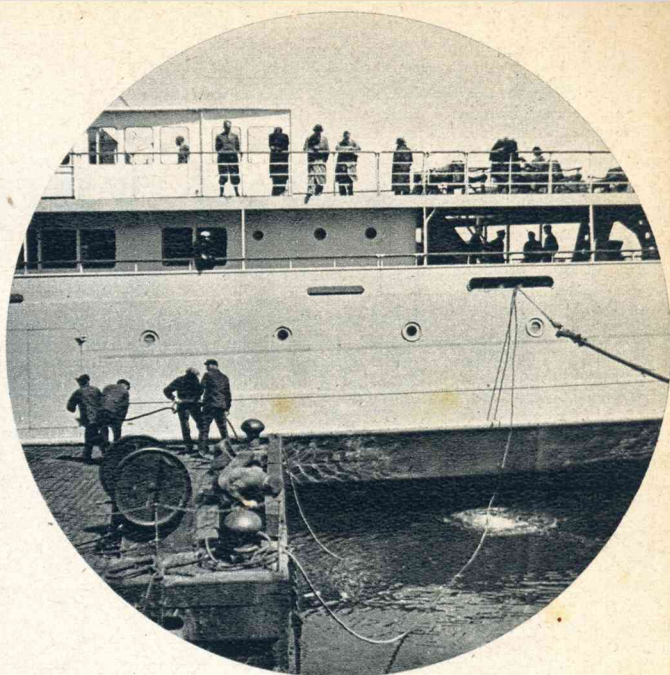
Links: Heerlijk verkwikkend is zoo'n zeereisje!

Rechts: Een der luxehutten aan boord van de „Koningin Emma”.

De auto's kunnen zoo van wal in de garage rijden, welke onder het hoofddek, naast de modern ingerichte keuken, is gelegen.

De trossen worden losgemaakt.

De passagiers, die met den mailtrein zijn binnengekomen, passeeren de contrôle van de douane.

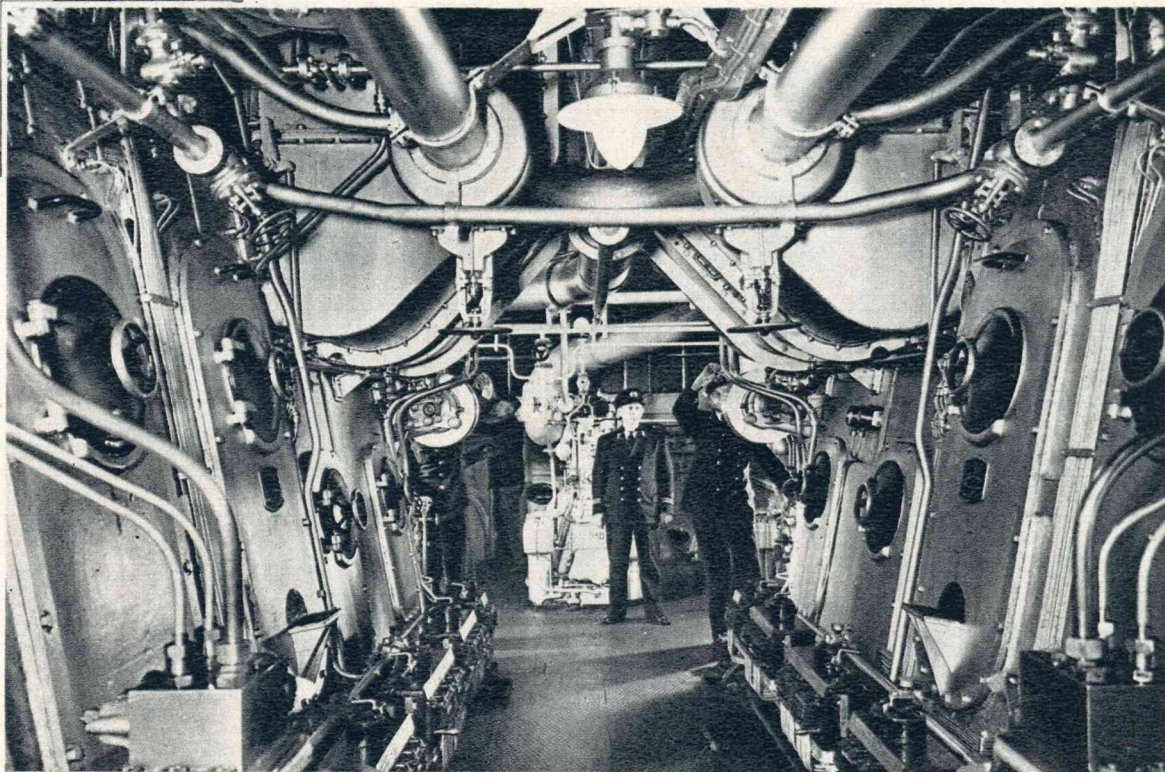
briesje de reis, dan bestaat er volop gelegenheid om zich op een der dekken een geschikt plekje, al of niet mét dekstoel, te veroveren. En is het wat te koud, wel, er bestaat ook voldoende afgeschutte dekruimte.

Zoowel de eetsalons eerste en tweede klasse als de deksalons zijn hoog gelegen en bieden een heerlijk onbelemmerd uitzicht op het voortdurend afwisselende aspect dat de zee ons biedt. De heele aankleding en meubilering van deze salons zijn bovendien van dien aard, dat het zelfs voor de meest kieskeurige personen een genot is, zich er te installeren.

Het behoeft nauwelijks gezegd te worden, dat bij de groepeerings van de salons rekening is gehouden met het „stampen” van het schip; in de salons wordt hiervan zoo weinig mogelijk hinder ondervonden, wat vanzelfsprekend een punt van gewicht is.

En mocht iemand zich onderweg onverhoopt wat minder „wel” gevoelen, in de rustzalen is plaats voor eenennegentig personen, terwijl desverkiezend

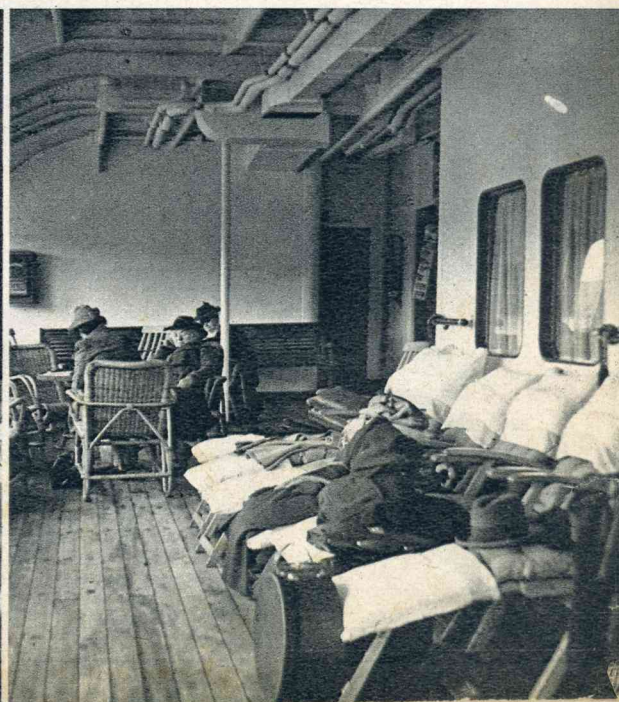
In den rooksalon is het gezellig zitten.

Twee Dieselmotoren verleen het schip een snelheid van 23 mijl ofwel 42,5 kilometer per uur.

Een hoekje van den smaakvol ingerichten eetsalon eerste klasse.

Op het promenadedek. De dekstoelen staan reeds uitnodigend te wachten!

De hond van Baskervilles

Sir Arthur Conan Doyle, de geniale schepper van de Sherlock Holmes-figuur, heeft het zelf niet mogen beleven dat een van zijn oudste en meest sensationele werken door de 20th Century Fox Film werd verfilmd op een wijze welke dit werk alle eer aandoet.

De hond van Baskervilles is het griezelige on-dier, dat, gedirigeerd door een slecht mensch, afschuwelijke misdaden pleegt, zonder dat het ook maar aan iemand gelukt het monster en zijn baas op te sporen. Het verhaal hield vrouwen en meisjes uit haar slaap, terwijl ontvankelijke mannen er niet minder van onder den indruk kwamen.

De naam van Sherlock Holmes kwam echter op ieders lippen. Met zijn pijp, pet en vergrootglas gelukte het hem, als 't ware spelenderwijs, dat geheimzinnige en vreemde mysterie te onthullen. Even logisch en aanvaardbaar als het boek is ook deze film, welke een getrouw beeld van het oorspronkelijke verhaal is, behoudens dan eenige kleine onbeduidende inlasschen, welke van weinig of geen beteekenis zijn.

De rol van Sherlock Holmes schijnt Basil Rathbone als op 't lijf geschreven te zijn. Hij had die Sherlock Holmes-figuur kunnen uitvinden.

Het gevecht van sir Henry Baskerville (Richard Greene) met het monster, uit welken strijd hij, dank zij de hulp van den detective, als overwinnaar te voorschijn treedt, al hebben de tanden van het on-dier ook eenige souvenirs bij hem achtergelaten.

Onder: Sherlock Holmes.

Een oud graf op 't kerkhof dient als verblijfplaats van den hond, die alleen den-gene aanvalt, waarvan hij „lucht” heeft gekregen. In dit geval is het de schoen van den jongen sir Henry, die 't volgende slachtoffer zou zijn geworden, indien Sherlock Holmes er niet geweest was. (Ralph Forbes.)

Inderdaad is deze hond wel in staat om ontzag in te boezemen en het publiek te laten gelooven, dat hij menschen kan verscheuren. Het is 't monster van Baskervilles in al zijn afschuwelijke glorie van dierlijke kracht.

indien Conan Doyle dat niet reeds vóór hem gedaan had. Nigel Bruce is zijn getrouwe dr. Watson, de helper, die door zijn onhandigheid de schranderheid van Holmes nog sterker moet doen uitkomen. Dan is er nog sir Henry Baskerville, de jongeman die het erfdeel van zijn vaderen in bezit komt nemen en die dus volgens de legende van Baskervilles het volgende slachtoffer van den hond moet zijn.

Een echt ouderwetsch, doch gezellig en logisch gebouwd verhaal, minder ongeloofwaardig en daarom meer indrukwekkend dan de films met alle mogelijke kunstnatige monsters, welke zoo van tijd tot tijd de menschen uit hun evenwicht pogen te brengen.

Hij, die het oorspronke-

lijke verhaal gelezen heeft (en wie heeft dat niet?), moet beslist eens de film ervan gaan zien. Zij zal hem van het begin tot het einde in niet geringe mate boeien.

Wendy Barrie als Beryl Stapleton, waaraan de jonge Baskerville zijn hart heeft verpand.

In een spannenden wedstrijd wist Eiland Boys de vorige week van Alliance te winnen, waardoor de Zeeuwsche club, die pas later tot de promotiecompetitie werd toegelaten, ook nog een goede kans maakt om te promoveeren, al zijn de kansen door in Roosendaal tegen Alliance te verliezen weer wat verminderd. In elk geval moet het nu tegen Breskens worden uitgemaakt, wie van de twee promoveeren zal. Links: Een moment uit den wedstrijd Eiland Boys-Alliance. Rechts: Een aanval op het doel van Eiland Boys wordt afgeslagen.

ZEEUWSCHE SPORT

We herinneren ons nog, dat we een paar jaar geleden ons richtten tot een bepaalde voetbalinstantie met het verzoek ons een voetbalveld voor één Zondag af te staan om daarop een athletiekdemonstratie te geven. Het was in de maand November en we kregen daarop ten antwoord, dat de winter voor de voetbalsport en de zomer voor de zomersporten was en dat we dus het betreffende terrein niet kregen. Wat zou diezelfde voetbalinstantie nu zeggen als de athletiekmenchen de voetballers eens van de velden banden? Want dat het nu nog „voetbalweer” is, zal men toch moeilijk kunnen volhouden.

Intusschen mogen we nog Zondag aan Zondag met onze vulpen gewapend de velden afspeuren en hoewel we deze week alweer den langsten dag hebben, zijn we nog niet aan het einde van de voetbalgeschiedenis 1938-1939. Het wordt tijd, dat men eens speurt naar de oorzaken van deze voetballangdradigheid en er resoluut een eind aan maakt. Men kan het niet schuiven op de uitbreiding in het zuiden, want ook om het landskampioenschap en in het noorden heeft men tot den jongsten Zondag nog gevoetbald. O.i. is men nogal eens grif met uitstel verleenen en met afkeuren van terreinen, terwijl ook verschillende interlandwedstrijden even zooveel vrije Zondagen beteekenen. Hoeveel moeilijkheden het ook zal opleveren om hierin verandering te brengen, het lijkt ons geboden nu eens radicaal aan te pakken.

In den Z.V.B., waar men toch niet met promotie- en degradatie-wedstrijden te maken heeft, is 't al precies eender. Er wordt veel te veel uitstel verleend en dit verleenen van uitstel is niet te schrijven op rekening van de leiders, want de Z.V.B. heeft de dwaze bepaling, dat uitstel moet worden verleend, als beide partijen daarmee accoord gaan. En nu is het eigenaardige geval, dat wanneer de leiding uitstel verleent er geweldig gefoeterd wordt, terwijl als de tegenpartij om een accoordverklaring komt deze

voetstoots verleend schijnt te worden. Op het eind van het seizoen gaat men dan geweldig moppen over het late beëindigen van de competitie. Men heeft in deze organisatie nog andere factoren, waarmee men rekening moet houden bij de afwerking der programma's. Verschillende verenigingen hebben niet voldoende spelers om elke week met alle elftallen te spelen, andere hebben te kampen met fabrieken in de omgeving hunner vestigingsplaats, die in ploegen arbeiden.

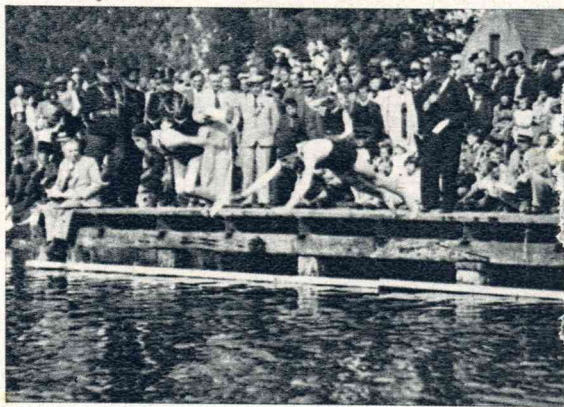
In Zeeuwsch-Vlaanderen eischt b.v. de bieten-campagne van September tot December een flink contingent spelers op gedurende de Zondagen en zoo zou men verder kunnen gaan, waarmee we maar willen zeggen, dat voor den Z.V.B. niet zoo gemakkelijk een oplossing te vinden zal zijn, tenzij men met kleinere afdeelingen genoegen zou willen nemen.

We moeten nog enkele woorden wijden aan de wedstrijden van j.l. Zondag en kunnen dan kort zijn. Helmond wordt eerste-klasser na Bleijerheide met 2-0 in een beslissingswedstrijd te hebben geslagen. Limburgia en Helmond zijn dus de gelukkige en hebben dit o.i. ook wel verdiend, al kan men Bleijerheide nu niet zoo heel veel minder rekenen. Middelburg heeft er het minst van terecht gebracht. Middelburg is zeker ongelukkig geweest, doch o.i. heeft men de oorzaak al te veel op rekening van Fortuna willen schuiven. Dikwijls ook heeft veel gelegen aan de spelers, die juist dat laatste restje spirit, dat noodig was voor succes, niet bleken te bezitten. Men late de spelers van Middelburg een welverdiende rust genieten, maar ga dan ook energiek aan het werk voor het komende seizoen, want gedurende het seizoen is wel veel, maar toch niet alles te bereiken.

Ten slotte heeft Breskens nog een mooie kans om tweede-klasser te worden nu Eiland Boys van Alliance verloor, dat daardoor het tweede-klasserschap veroverde. Als Breskens nu Eiland Boys weet te verslaan, wat toch zeker mogelijk is, dan is het pleit beslecht.

Te Sluis werd Zaterdag onder groote belangstelling het nieuwe zwembad geopend, met medewerking van de Terneuzensche zwemvereniging. Burgemeester A. Aernoudts tijdens de openingsrede.

De start van de 50 m. schoolslag, tijdens de wedstrijden in het nieuwe zwembad te Sluis.

Door de wandelclub „de Trekvogels” werd te Terneuzen een afstandsmarsch over een afstand van circa 34 km. georganiseerd. Links: een groep soldaten, die aan dezen marsch deelnam, bij het vertrek uit Terneuzen; rechts: een foto van de overige deelnemers.

AMERIKA ONTVING HET BRITSCH KONINGSPAAR

*De Engelsche reporters
staan stom verbaasd over
het enthousiasme en
het reusachtige lawaai!*

*Het Engelsche konings-
paar te Washington op weg
naar 't Witte Huis. De
stoet passeert het Kapitol.*

*De ontvangst te New York, die
trof wat het Britsche konings-*

Het bezoek, dat het Britse koningspaar heeft gebracht, zal om me heugen. De koning en de koningin door hun onderdanen worden met enthousiasme en lawaai heusch wel verwelkomd, dat de ontvangst, gevallen, alles op dit punt overvloedig stonden stom verbaasd over vier miljoen New-Yorkers, die steld, wisten voort te brengen hun verbazing constateeren, en

*Koning George legt 'n krans
te Washington, te Mount Ver
Roosvelt en op den voorgrond.*

De ontvangst te New York, die aan lawaai en enthousiasme alles overtrof wat het Britsche koningspaar op dit gebied heeft meegemaakt.

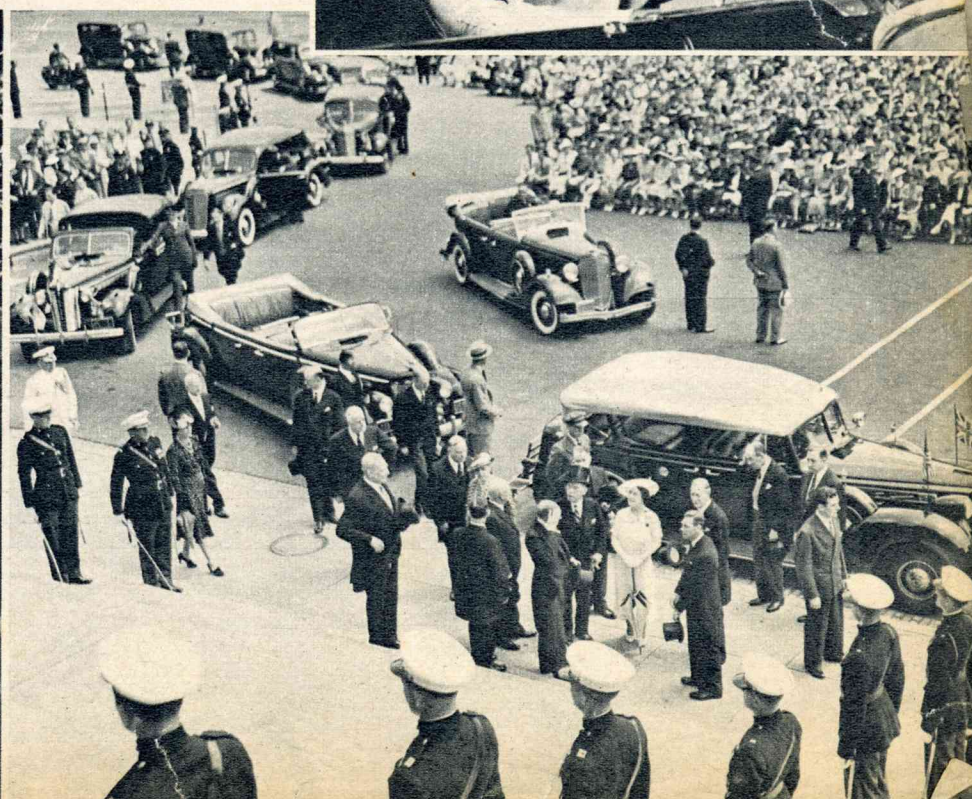
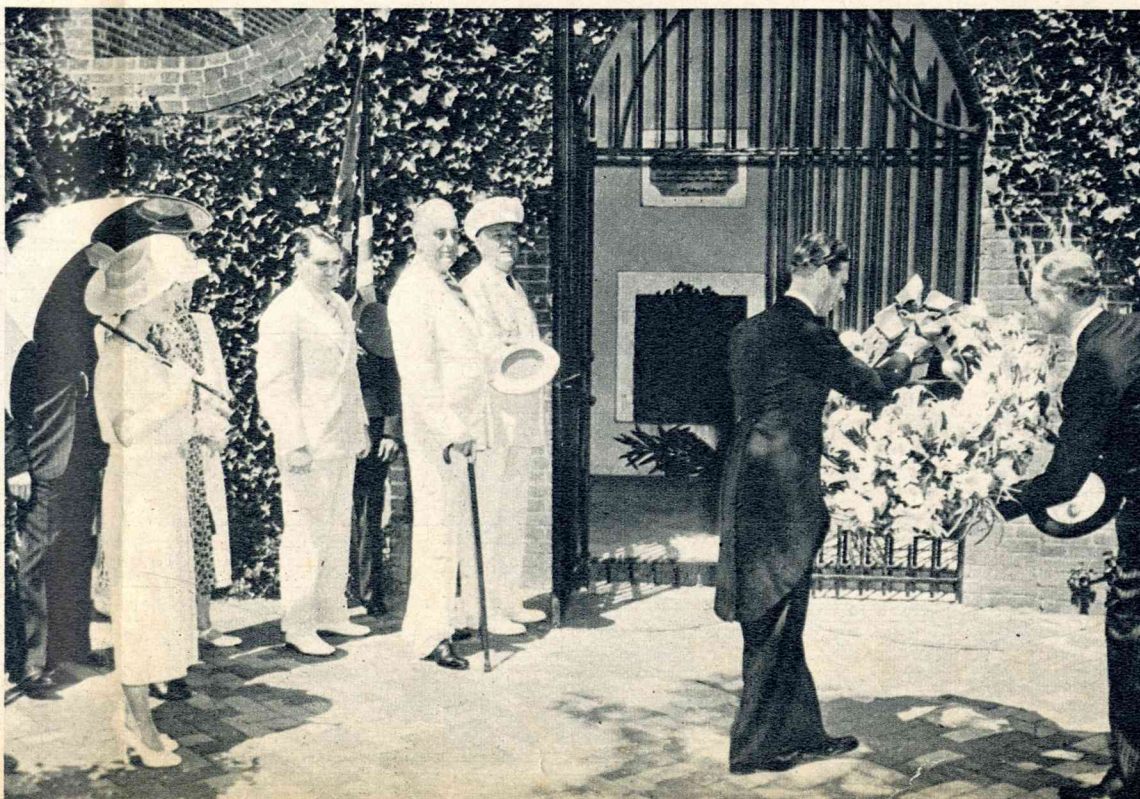
Koningin Elisabeth in gezelschap van mevrouw Roosevelt tijdens een rijtoer door Washington.

Het bezoek, dat het Britsche koningspaar aan Amerika gebracht heeft, zal om meer dan één reden voor altijd blijven heugen. De koning en de koningin, die bij tal van gelegenheden door hun onderdanen worden toegejuicht en wat betreft enthousiasme en lawaai heusch wel wat gewend zijn, hebben ronduit verklaard, dat de ontvangst, die hun te New York te beurt is gevallen, alles op dit punt overtrof. De Engelse verslaggevers stonden stom verbaasd over 't geluid, dat de naar schatting vier miljoen New-Yorkers, die langs de route stonden opgesteld, wisten voort te brengen. Ook moesten de reporters tot hun verbazing constateeren, dat de Amerikanen zich zoo „ge-

moedelijk" tegenover de vorstelijke bezoekers gedroegen: de mannen stonden in hun hemdsmouwen en hielden hun hoed op en ook de dames hadden geen bijzondere aandacht aan hun toiletjes besteed. De gulle, spontane manier echter, waarop 't Engelse koningspaar in Amerika ontvangen is, maakte 't bezoek tot 'n waren, warmen zegetocht en de foto's, op deze pagina's afgedrukt, geven van een en ander 'n typeerend beeld. Als bijzonderheid vermelden we nog, dat voor 't eerst deze foto's met de Boeing „Yankee Clipper" der Pan American Airways naar Europa zijn overgebracht: een nieuwigheid, die zeker niet onvermeld mag blijven.

Koning George legt 'n krans neer bij het graf van George Washington, te Mount Vernon. Links, met stok, president Roosevelt en op den voorgrond, met parasol, koningin Elisabeth.

De koning en de koningin van Engeland betreden het Kapitol, waar de Amerikaanse Senaat nagenoeg voltallig bijeen was

EEN VERSTOKT VRUGGEZEL

★

DOOR W. H. LANE CRAUFORD

Kate had al een paar jaren last van haar voeten, en Anne deugde alleen voor ruw werk, dus lag die schikking voor de hand. Maar 't gaf Paul een ietwat ongemakkelijk gevoel, dat hij door Molly bediend werd. Die gevoeligheid zou waarschijnlijk wel overgaan mettertijd; hij zou wel aan 't idee wennen; maar hij was een van die schichtige naturen, die tijd noodig hebben, om zich bij nieuwe toestanden aan te passen.

Sir Richard had zich met zijn gewone nauwgezetheid gekleed; smetteloos was zijn boord en uitgestrekt de glans van zijn overhemdsfront; maar Paul zag reeds met den eersten blik, dat hij toch wel erg ziek was. Hij gaf blijk van een zwakte, die Paul nooit gekend had, hij scheen gekrompen te zijn en ietwat gekromd, zijn haar was bijna wit en zijn gezicht had een vale tint. Zoolang Paul hem kende had hij ouder geleken dan hij was, werkelijk oud was hij trouwens nog lang niet; maar hij was altijd kaarsrecht en actief geweest, zijn heldere oogen en zijn gelaatskleur waren bewijzen ge-

weest van gezondheid, en zijn tred was krachtig en vastberaden geweest.

Tijdens den maaltijd merkte Paul nog meer onrustbarende verschijnselen

EERSTE VERVOLG

op. Hij was zijn gezonden eetlust kwijt. Hij hield dieet — gekookte visch en een sneetje geroosterd brood, en dat te eten, kostte hem nog moeite; maar wat Paul het meest ongerust maakte, was, dat zijn oom water dronk. Het was de eerste keer, dat hij sir Richard water zag drinken, en dat hij 't onsmakelijk vond, bleek uit 't gezicht, dat hij na ieder slokje trok.

Op Paul's bezorgde vragen naar zijn gezondheid antwoordde hij met vage algemeenheden; klaarblijkelijk wou hij dat onderwerp niet bespreken, waar de bedienden bij waren; dus was Paul zoo verstandig, niet op bijzonderheden aan te dringen.

Martin liep nog door de kamer, hij zette alles gereed voor het dessert — en er ontstond een lange stilte.

„Wil je een glas port?” vroeg sir Richard, en met begeerlijkheid keek hij naar de karaf in Martin's hand.

„Nee eh... dank u, liever niet,” stotterde Paul. Sir Richard bleef hem een seconde stil aankijken en wendde toen een spijtig gezicht naar den butler.

„Green port vanavond, Martin.”

„Uitstekend, meneer.”

Martin zuchtte en trok zich terug, met een uitdrukking van diep medelijden op zijn gezicht.

„Wat heeft Martin je verteld?” vroeg sir Richard na een stilte.

„Hij zei dat u ziek was.”

„Meer niet?”

Paul lachte flauwtjes. „Hij zei, dat u erg ziek was.” Zijn oom keek hem onderzoekend aan. „Heeft hij niet gezegd, dat ik zoowat op sterven lag?”

„Nee,” riep Paul verschrikt, „nee! Dat kan toch niet...”

Sir Richard zei eenigen tijd niets.

„Je weet, wat er in mijn testament staat,” zei hij eindelijk. „Jij krijgt alles.”

„Waarom praat u daar nu over,” protesteerde Paul. „U bent gauw genoeg weer beter.”

„Denk je?”

„Natuurlijk.”

„De dokter denkt er anders over.”

Paul keek geschrokken.

Zijn oom zei, met een gebaar van berusting: „Nu ja, hij zegt 't niet met zooveel woorden, maar verstoppertje spelen is gekheid — mijn dagen zijn geteld.”

„Maar u kunt toch zeker genezen!” riep Paul ontsteld uit.

Sir Richard keek hem heel strak aan. „Mijn leven hangt aan een draadje. Ik kan nog een jaar of twee jaar in leven blijven, maar ik kan ook morgen sterven.”

„Gaat u dan naar Londen, naar een specialist,” drong Paul aan, zichtbaar ontdaan. „Zóó erg kan 't niet zijn, dat wil ik wedden.”

De oom schudde zijn hoofd. „Met een specialist

kom ik ook niet verder,” zei hij, en na een zucht ging hij voort: „Daarom heb ik je hier laten komen.”

Paul bewoog zich onrustig over zijn stoel; hij had geen naam van een bepaalde ziekte gehoord en vragen durfde hij niet.

De stilte duurde heel lang. Eindelijk keek sir Richard op en vroeg hij, met een heel ander gezicht: „Vertel me eens, hoe breng je je tijd zoek in Londen?”

Paul klaarde op, ondanks zijn bezorgdheid. „O, op een heel gezellige manier.”

„Zoo?”

„Ja — ik heb echt leuke schepseltjes onder de oogen gehad.”

„Ah!” Er kwam even wat glans in sir Richard's oogen.

„Ik heb 't eerst met kikkers geprobeerd, maar dat lukte niet erg.”

„Kikkers?”

„Ja, maar ik ben nu met kevers bezig.”

„Kikkers!” peinsde sir Richard hardop, „kevers!” Even vlamde zijn oude kracht op. „Noem je dat leuke schepseltjes?”

„Ik ben aan een serie bijzonder interessante proeven bezig,” zei Paul. „Als ze slagen, krijgen we nieuw licht op het geestesleven der dieren.” Paul begon aan een wetenschappelijke uitleg. De zieke maakte knorrige gebaren en viel hem ongeduldig in de rede:

„Houd nu maar op over je kikkers en kevers — praat liever over meisjes.”

„Meisjes!” Paul zat hem verstomd aan te staren.

„Ja, zooiets hebben jullie toch zeker ook in Londen?”

Zijn verbaasde neef erkende, dat er zooiets was. „Vertel er dan eens wat over.”

Het was een veelomvattend onderwerp, een onderwerp bovendien, waarover Paul niet bepaald met kennis van zaken kon spreken. Hij riep uit, verbaasd om die plotselinge belangstelling van zijn oom voor de sekse, die hij zooveel jaren buiten zijn leven had gehouden: „Maar er zijn er zoo'n massa!”

„Vertel me dan maar over één.”

„Over welke dan?” vroeg Paul nog verbaasder.

Sir Richard keek hem met een zonderlingen blik aan. „Die eene, waar je verliefd op bent.”

Paul zette zijn oogen wijd open en keek hem aan. „Maar ik ben niet verliefd.”

„Dan ben je achterlijk,” klonk het scherp. Sir Richard fronste, trommelde met de vingers van zijn rechterhand op tafel en viel uit: „Allemachtig, toen ik een jonge jongen was...” Toen hield hij maar gauw zijn mond — 't leek hem beter, als oom zijnde, met een neef niet te spreken over het halfjaartje, dat hij in Londen had doorgebracht, en waaraan zijn vader een einde had gemaakt, door over te komen en hem gauw mee te nemen naar Dilling... vooral niet met een neef, die alleen belang stelde in kikkers. Hij haalde diep adem en zweeg even.

„Maar je zult toch wel ooit verliefd zijn geweest, Paul,” hield hij aan, nu met een overredende, ja smeekende stem. „Al was 't maar op een buffetjuffrouw.”

Paul dacht een oogenblik na en schudde toen zijn hoofd. „Nee, ik ben nog nooit op een buffetjuffrouw verliefd geweest,” zei hij. „Ik kom haast nooit in café's, ziet u.”

„Nou, dan 't meisje uit den sigarettenwinkel, of een ander meisje,” vervolgde sir Richard met een tikje scherpte. „Ben je nooit op iemand verliefd geweest?”

Nu dacht Paul vele oogenblikken na.

„Je hebt natuurlijk wel eens ooit romantische gevoelens gekoesterd,” hernam zijn oom op iets vriendelijker toon. Hij keek zijn neef doordringend aan. „Er is wel eens iets geweest, niet?”

„Eh... jawel,” zei Paul peinzend, begeerig, het zijn oom naar den zin te maken, „ik herinner me wel zooiets.”

„Prachtig,” knikte zijn oom. Hij ging in de houding zitten om te luisteren. „Vertel maar eens op,” verzocht hij, met een aanmoedigend lachje. „En denk er maar om, ik ben óók jong geweest, dus je hoeft niets over te slaan.”

Paul zocht in het verleden. „'t Was in mijn eerste jaar in Cambridge.”

„Ah!” De hoeken van sir Richard's mond vertrokken tot een begrip lachje en er kwam meer glans in zijn oogen.

„Ze stond aan den overkant van de rivier naar de wedrennen te kijken. Ze had een grooten zwarten hoed op, en zwarte handschoenen aan, en een witte japon met een soort zwarte das.”

„Keurig, zeer smaakvol,” applaudisseerde zijn toehoorder.

„Ja, dat vond ik ook.” Paul kreeg een kleur. „En ik geloof, dat ik meer naar háár gekeken heb dan naar de wedrennen.”

„Zoo zoo, geen oog voor wat anders, rakker?” Sir Richard grinnikte, wreef in zijn handen en wachtte op het vervolg van het verhaal. Toen hij een minuut voorbij was riep hij ongeduldig uit: „Nu?”

„Wat blijft u?” Paul keek op.

„En verder?”

„O — verder niets.”

„Verder niets!” riep zijn verbaasde oom. Ongehoovig vroeg hij: „Ben je dan de rivier niet overgestoken?”

„Dat kon ik niet, de rennen waren aan den gang.”

„Klets niet over rennen,” stootte sir Richard op. „Ik was naar den overkant gegaan, en dat had jij ook gekund, als je 't geprobeerd had.”

„Maar ik kende haar niet,” betoogde Paul.

„Dan had je kennis kunnen maken.”

„Ik zou niet weten hoe.”

„Niet?” Sir Richard haalde heftig adem en keek zijn neef kwaad aan. „Nou, ik had je wel duizend manieren kunnen noemen, toen ik een jonge vent was,” knarste zijn stem. Zijn boosheid luwde, hij zuchtte diep en ging met zijn hand over zijn voorhoofd. „Maar ja,” mompelde hij, „de jongelui schijnen tegenwoordig anders te zijn.”

„Dat hoop...” Een stilte. „Ik bedoel, ja, dat denk ik ook.”

Toen sir Richard weer sprak, klonk zijn stem bevestigend. „Ik zal 't niet lang meer maken, Paul,” bracht hij uit, „en... enfin, ik wil je getrouwd zien, voor ik sterf.”

„Getrouwd!”

„Getrouwd; en ik wil je vrouw met een baby op haar schoot zien zitten.”

Paul ging met zijn vinger langs den binnenkant van zijn boord. De verbeelding van zijn oom nam wél stoute sprongen.

„Je zult wel begrijpen, dat ik me zorg over die dingen maak,” trilde zijn ooms stem. „Binnenkort hoort mijn huis aan jou, maar ik moet verder kijken. Met dát doel heb ik 't leven kunnen houden — als dát doel bereikt is, kan ik in vrede sterven.”

„Ja, u begrijpt,” stotterde Paul verlegen, „als 't aan mij ligt...”

„Goed zoo,” zei de zieke met zwakke stem; en met een zucht van verlichting ging hij voort: „Ik wist wel, dat ik op je rekenen kon.”

Maar dit was weer te veel verondersteld. Paul wou heel graag iemand een plezier doen, die er zoo voorstond als zijn oom, maar verwachtingen te wekken die tot teleurstelling gedoemd waren, leek hem noch menschielvend, noch verstandig, daarom zei hij als bij zichzelf, met zachte maar besliste stem: „Ik zal nooit trouwen zonder liefde.”

„Natuurlijk niet,” beaamde zijn oom verrassend vlot. „Dat zou ik ook niet willen.” Hij boog zich naar voren en met een stem, die onredelijke verwachtingen afwees, lichtte hij toe: „Ik vraag je alleen, om verliefd te worden.”

Sir Richard praatte, alsof het zoo makkelijk mogelijk was, wat hij vroeg. Paul keek hem verbaasd aan.

„Een huwelijk zonder liefde is niets waard,” vervolgde z'n oom met een nadrukkelijk gebaar. „'t Zou me ontzaglijk verdrieten, als een neef van mij zoo'n vergrijp tegen de natuur beging.”

Paul wist, dat sir Richard een gevoelsmensch was

— dat bewees zijn heele leven; maar zijn geest scheen vreemde wegen te volgen... misschien een gevolg van zijn ziekte. Een mensch kan niet op commando verliefd worden. Hij wees hierop door minzaam te zeggen:

„Ik geloof niet, dat ik erg makkelijk verliefd word.”

Sir Richard, met zijn duimen onder zijn bretels gestoken, zat hem peinzend aan te kijken.

„Misschien kom je niet veel met meisjes in aanraking,” veronderstelde hij.

„Nee, dat is zoo.”

„Daar heb je 't al. Je moest meer uitgaan, dansen en zoo, vrouwelijken omgang zoeken, je amuseeren. Dan zul je heel gauw ontdekken, dat meisjes interessanter zijn dan kikkers en als je dat eenmaal ontdekt hebt, en als je maar één druppeltje Challissonbloed in je lichaam hebt, hoef je je heusch geen zorg te maken over de liefde — die komt vanzelf wel.”

Paul aarzelde. „Bedoelt u laat opblijven?” vroeg hij.

Sir Richard zag hem met een snellen blik aan. „Ik weet niet, wat jij laat opblijven noemt,” bromde hij.

„Ik lig gewoonlijk om tien uur in bed.”

„Hm, toen ik een jonge kerel was, begon om tien uur de avond pas.”

„Dat begrijp ik,” zei Paul glimlachend, en zijn stem klonk verontschuldigend. „maar ik krijg altijd zoo'n slaap, dat ik geen kans zou zien om wakker te blijven.”

Sir Richard keek langs zijn neus. „Waar heb je dan kamers in Londen voor, als je om tien uur naar bed gaat?”

Paul begreep hem niet goed. „Ik sta vroeg op,” legde hij uit.

Sir Richard slikte moeilijk. „Waar jij naar aardt, weet ik niet,” zei hij eindelijk. „Van mijn kant van de familie heb je 't zeker niet.”

Paul zei niets — hij zou niet weten, wat hij zeggen moest.

„Dus je hebt nog nooit een meisje ontmoet, waar je graag mee zou trouwen,” overwoog z'n oom, na een stilte.

„Eh.... nee — ik heb nog nooit op die manier over een meisje gedacht.”

„Allemachtig,” Sir Richard sloeg zijn blikken naar de zoldering. „Je denkt zeker op een wetenschappelijke manier over ze,” spotte hij. „je rangschikt

ze naar klasse en soort, zonder ziel of persoonlijkheid?”

„Ik denk heelemaal niet over ze,” antwoordde Paul, met eenigen wrevel.

„Goed. Laat dan je haar knippen en denk wél over ze,” zei sir Richard met vinnige stem.

„Haar knippen?” zei Paul verwonderd.

„Ja, ga morgenochtend zoo vroeg mogelijk naar Lympton en laat je knippen.” Sir Richard sprak nóg een grief uit. „En je smoking zit je te strak.”

„Ja, misschien wel iets,” gaf Paul toe; hij hoopte dat zijn oom het torntje onder den arm niet gezien had. „Maar ik heb 't al vrij lang.”

„Dat zie ik.”

Paul vertoonde geen spoor van ergernis om die persoonlijke opmerkingen. Zijn oom was een patiënt, dus je moest iets van hem velen; hij sprak trouwens heel zelden zoo hatelijk.

„En je overhemd is groezelig,” bromde sir Richard.

Dat was 't inderdaad. Paul had een keuze moeten maken uit vier stuks, die hij allemaal al eens gedragen had, en daarna in een la gestopt en vergeten. Hij droeg zijn smoking zoo zelden, dat hij er moeilijk om denken kon, zijn hemden naar de wasscherij te sturen. Als dit een officiële gelegenheid was geweest, had hij een nieuw hemd gekocht, maar hij had niet geweten, dat zijn kleedij zoo critisch bekeken zou worden, en dit exemplaar had hem rein genoeg geleken voor een maaltijd, waaraan niemand zou aanzitten dan hijzelf en zijn oom.

„Je zult je een beetje op moeten knappen,” vervolgde sir Richard met ontevreden stem. „Ik had graag, dat je er morgen zoo voordeelig mogelijk uitzag.”

Paul snakte er naar, verder te gaan met zijn werk; hij had gehoopt, dat hij maar één nacht zou hoeven te blijven, maar blijkbaar werd een zoo spoedig vertrek hem niet toegestaan.

„Waarom morgen?” vroeg hij.

Sir Richard aarzelde een onderdeelje van een seconde, en zei toen kortaf:

„Geoffrey komt hier dineeren.”

Sir Geoffrey Rammerleigh was de broer van het schoone maar ongelukkige meisje, wier portret in het salon hing. Het sprak vanzelf, dat hij zich haastte sir Richard op te komen zoeken, nu deze ziek was, want dat drama van jaren her had hen nauw aan

elkaar gebonden. Paul kon echter niet inzien, waarom hij er zoo voordeelig mogelijk uit moest zien, als sir Geoffrey kwam. Sir Richard gaf opheldering.

„Veronica is weer thuis, en ze komt met hem mee.”

Het werd op luchtigen, ja achteloozen toon gezegd, maar sir Richard was een zeer onhandige huwelijksmakelaar — door op dit moment Veronica's naam te noemen, legde hij zijn heele kaart op tafel. Paul doorzag het plan van zijn oom met kristallen helderheid. Hij moest verliefd worden op Veronica. Het zou van ergerlijke plichtsverzaking als neef getuigen, als hij het niet deed, want het zou de ideale verbintenis zijn. Veronica was de nicht der dame, die in dit huis geheerscht zou hebben, als een wrede lot het niet belet had, dus wie had meer recht dan Veronica, om in haar plaats te heerschen? Hoewel Veronica maar een vijftien mijl van Woodcroft af woonde, had Paul haar maar heel zelden ontmoet, de laatste jaren zelfs in 't geheel niet; dus al te groote bekendheid kon hem niet blind maken voor haar schoonheid. Want schoon zou ze zijn, als zij de belofte van haar kindsheid niet verloochend had. Toen hij haar 't laatst had gezien, was ze nog op school. Kastanjebruin haar, groote oogen, met groene stipjes er in, groot voor haar jaren en spichtig. Toentertijd had ze hem koud gelaten, maar misschien kon hij verliefd worden op de Veronica van nu, een heel nieuwe Veronica, want ze was naar Frankrijk geweest, om haar opvoeding te voltooiën. In ieder geval, bepaald tegenstaan deed het idee hem niet, dus vroeg hij niet zonder belangstelling:

„Komt haar broer ook?”

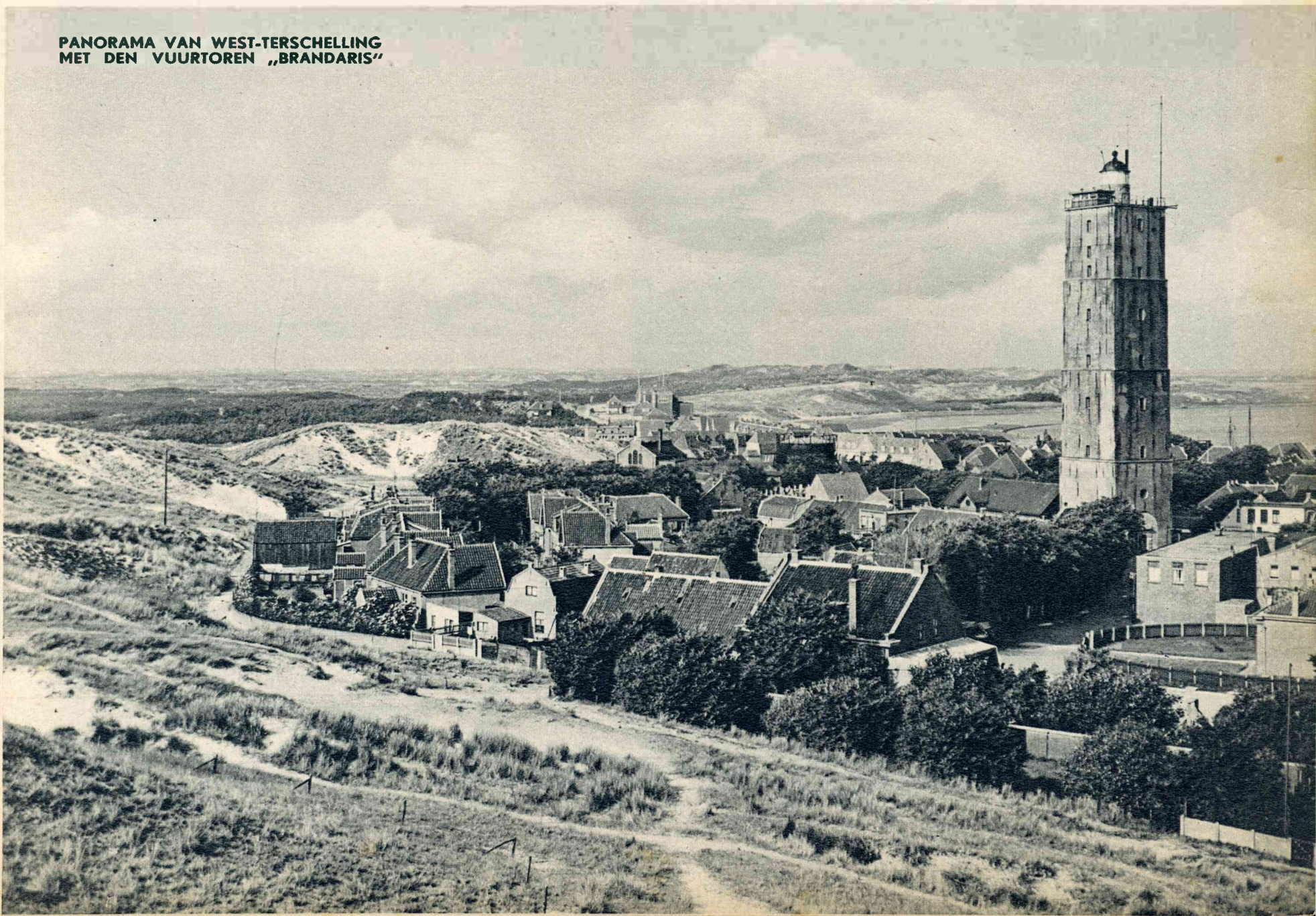
„Nee, die is niet thuis.”

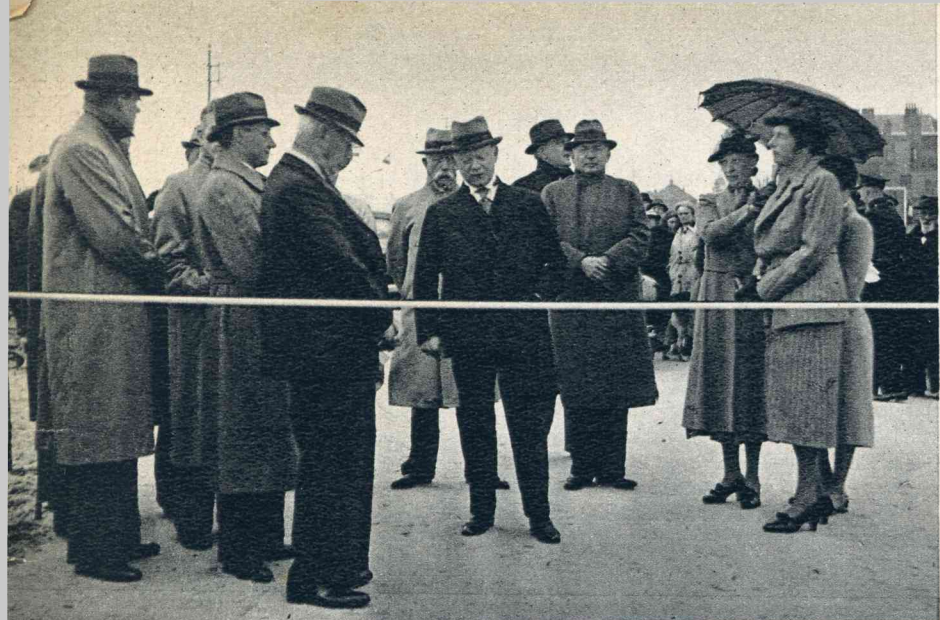
Dat speet Paul niets. Hij had Rupert de laatste jaren vaker ontmoet dan zijn zuster, en hij verlangde er volstrekt niet naar, hem wéér te zien. Hij was een jongeman van het soort, dat sir Richard zoo scheen te bewonderen — hij deed althans ijverig zijn best, zijn wilde haren kwijt te raken, maar hij scheen er een onuitputtelijken voorraad van te bezitten.

„Ik heb Veronica niet meer gezien, sinds ze naar Frankrijk is gegaan,” zei sir Richard peinzend, met een steelschen blik naar zijn neef, „maar ik heb gehoord, dat 't een bijzonder knap meisje geworden is.”

Vervolg op blz. 26

PANORAMA VAN WEST-Terschelling
MET DEN VUURTOREN „BRANDARIS”

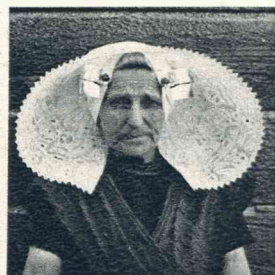

Op Maandag 12 Juni werd officieel de weg geopend over het haventje van de Meier, waardoor de beide Boulevards, Bankert en Evertsen, nu met elkaar ook voor autoverkeer zijn verbonden. Het is een prachtige verbetering, waarvan reeds velen hebben kunnen profiteren. Onder een fiksch regenbuitje verzamelden zich de burgemeester en gemeenteraadsleden met verdere belangstellenden bij den te openen nieuwen weg, waar hartelijke toespraken werden gehouden, ook aan het adres van de werklozen, die onder toezicht van de Heidemaatschappij dit werk, soms onder vele moeilijke omstandigheden, hadden weten af te maken.

Het kleindochtertje van wethouder Anker mocht de gebruikelijke officiële opening met het doorknippen van een lint verrichten...

.... waarna het gezelschap met de auto's het eerst over den geopenden weg reed.

Het echtpaar H. M. Fontein-Sonke te Krabbendijke herdenkt op 20 Juni den dag, waarop het voor 50 jaar in het huwelijk trad.

ZEEUWSCH NIEUWS

Bij gelegenheid van het 10-jarig bestaan van de roomboterfabriek te Yzendijke werd aldaar op Dinsdag 13 Juni een groote veefokdag gehouden. Overzicht van een gedeelte van het tentoonstellingsterrein.

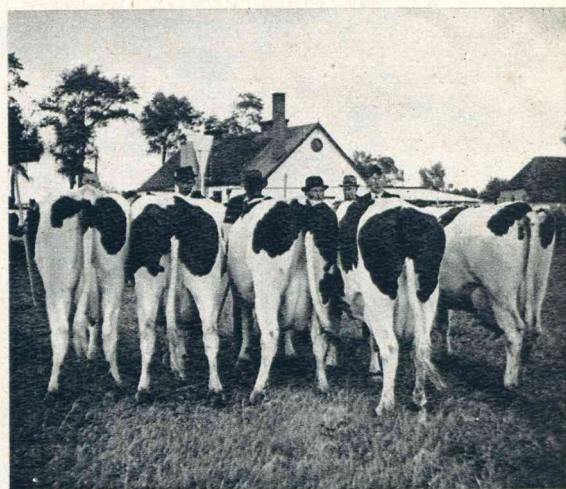
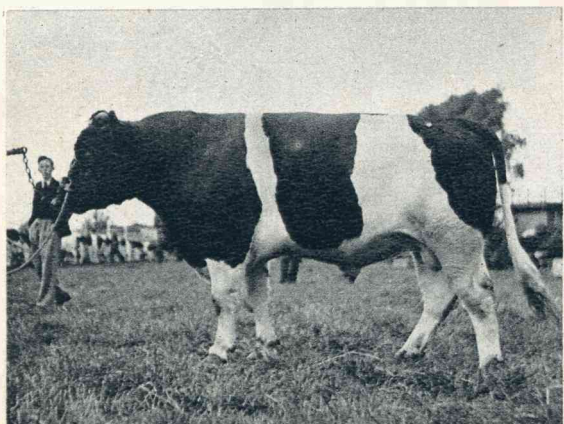

Te Zierikzee vierde de gemeente-secretaris, de heer P. F. Wittermans, zijn 25-jarig jubileum en werd ten raadhuize gehuldigd. De jubilaris, geheel rechts, met vrouw en dochter temidden van den Raad.

Van de familiegroepen behaalde deze groep van de stallen Mullaert uit Yzendijke en Biervliet den eersten prijs.

Tot kampioenstier werd uitgeroepen Dries Kuilburg van de stierenvereniging Cadzand.

De kampioenkoe Juliana III van Abr Verhage te Schoondijke maakt een eereronde.

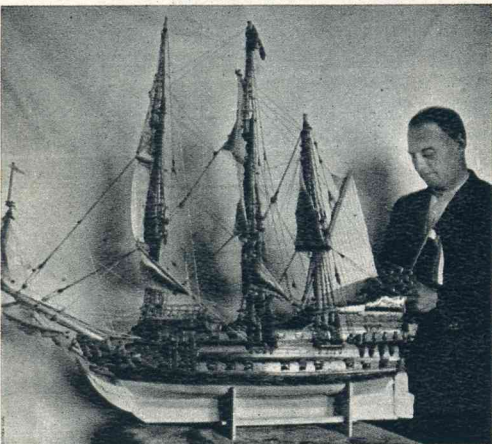

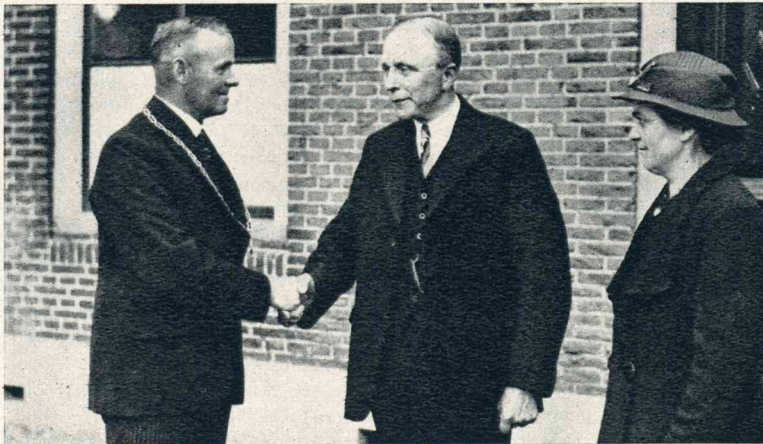
De Christelijke Jongelingsvereniging Ring Goes herdacht de vorige week te Kapelle-Biezeling haar gouden oprichtingsdag.

Te Zierikzee werd op Vrijdag 16 Juni een paardenkeuring gehouden, die veel belangstelling trok. Een foto van een gedeelte van het aangevoerde materiaal.

De heer Vuyst te Vlissingen wist in zijn vrije tijd 'n afbeelding te vervaardigen van „de Zeven Provinciën”, het schip van M. A. de Ruiter.

De gemeente ontvanger van Ouwerkerk, de heer P. Hack, vierde zijn 25-jarig jubileum als zoodanig; de burgemeester, de heer J. Romeijn, wenscht hem met dit feit geluk.

Onder Kapelle versperde een gekantelde auto den weg, maar kon toch met vereende krachten spoedig weer worden recht gezet. De auto was zeer beschadigd. Persoonlijke ongelukken waren niet voorgekomen.

ZEEUWSCHE OMROEP

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officiëlen Zeeuwschen omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit de goede stad Sluis, dat daar weer een heerlijke feestdag is gevierd, nu weer in verband met de opening van het nieuwe zwembad.

Verschillende autoriteiten zetten de sluizen der welsprekendheid zoo wijd open, dat men te elfder ure een rantsoeneering van den praattijd moest invoeren.

Zoo wist men gelukkig te voorkomen, dat het zwembad reeds op den eersten dag degradeerde tot een zwambad!

Uit Vlissingen en Goes bereikten ons stroomen van berichten over de wonderlijke prestaties van circusartisten, die in deze steden optraden.

't Toppunt van handigheid moet geleverd zijn door een Aziatisch hofkunstenaar, die op tien meter afstand door het oog van 'n naald nieste, zonder dat er 'n druppel bezijden ging, hoewel ook de muzikale clown, die met zijn eene hand een solo blies, terwijl hij met zijn andere hand een pond leverworst opat, aanspraak kon maken op aller bewondering.

Intusschen is te Vlissingen twee dagen na het vertrek op het circus-terrein een equilibrist gesignaleerd, die liep te zoeken naar zijn evenwicht, dat hij daar vermoedelijk verloren had.

Merkwaardig zijn ook de duizend-en-een bijzonderheden, welke ons uit de zevenentachtig gemeenten, waar raadsverkiezingen zijn gehouden, werden gezegd. Zoo is te Biezeling door een zesentwintigtal kiezers(essen) de fout begaan, dat zij de voorletter van hun kandidaat, die Quirinus heet, invulden in plaats van het stembokje. Had de goede man Otto geheeten, dan zou er heelemaal geen houden aan zijn geweest en zijn zetel verloren zijn gegaan.

Te 's-Heerenhoek was er op een lijst zoo gemengd gestemd, dat het stembureau niet meer wist, wie er gekozen was en in het land van Zierikzee begon een nieuwe kiezer, met diploma schilderen, het stembokje rood te maken, waarin hij stond. Het memoreeren waard is nog het feit, dat te Domburg, Oostkapelle en Westkapelle de fanfarekorpsen serenades hebben gebracht aan de nieuwe leden, blijkbaar om uit te drukken, dat men veel noten op zijn zang heeft, terwijl wij niet willen verzwijgen, dat te Rilland j.l. Vrijdag één raadszetel officieel is verloot onder drie groepen. Hoeveel de loten hebben gekost is ons onbekend en evenmin weten wij, of de loterijwet overtreden is!

De Middelburgsche rechter heeft een Terneuzenaar gevonnist wegens verduistering van vierentwintig bussen vette machineolie ten nadeele van een firma te Breskens.

Volgens geloofwaardige personen, aan de balie werkzaam, moet men nog nooit een zaak gehad hebben, die zóó gesmeerd liep!

Uit Vlissingen schrijft men ons, dat tot vermaak der vreemdelingen de St. Jacobstoren opengesteld is ter gratis beklimming.

Ten gerieve van hen, die dit jaar niet naar Zwitserland gaan, is een potje edelweis onder het haantje gehangen. Zij, die hijgend boven komen, zullen onmiddellijk door den geneeskundigen dienst naar beneden worden gestuurd om het beter over te doen.

Hier is nu niets meer aanwezig. Tot de volgende week, dames en heeren!

Vacantie

Ongestoord vacantiegeenot.

Een net van goed verzorgde rijwielpaden wacht op U. De natuur noodt U uit. Nu nog een veilig rijwiel. Nu nog een FONGERS voor ongestoord vacantiegeenot. Onwrikbaar frame, slipvrije banden, betrouwbare remmen, lichte gang, dat zijn de eischen, die de raswielrijder stelt, dat zijn de factoren, die echt vacantiegeenot verschaffen. Daarom FONGERS.

RIJDT VEILIG... RIJDT

FONGERS

NEERLAND'S BESTE EN VEILIGSTE RIJWIEL VOOR DEN LAAGSTEN PRIJS

Fongers rijwielen in diverse modellen en uitrustingen vanaf f 48.-.

NERVEUZE KINDEREN

KNAPPEN SPOEDIG OP!

Als U ze elken dag 2 koppen Ovo geeft. Ze zijn er dol op en ze krijgen precies naar binnen wat ze zoo broodnodig hebben in de groei-periode. Begin er nog heden mee.

OVOMALTINE

meer

levenskracht

Bij apothekers en drogisten in busjes van 60 cent af

EEN VERSTOKT VRUGGEZEL

Vervolg van blz. 23

Paul voelde zich niet heelemaal gerust. Ze kon best een knap meisje zijn, maar hij was pijnlijk verlegen in het bijzijn van knappe meisjes. Die beschroomdheid was zijn heele leven lang een hinder voor hem geweest in den maatschappelijken omgang. Hij had krampachtige pogingen gedaan om er overheen te komen, maar avonden vol doodsangst waren het eenige resultaat geweest; en sinds hij ergens gelezen had, dat geeneen man van veertig verlegen was, had hij zich in het onvermijdelijke geschikt, en gelaten alle damesgezelschap ontweken — mettertijd zou de natuur haar werk wel doen. Een uitzondering was er: tegenover Maisie was hij niet verlegen. Maar die was ook heel iets apart. Er was geen sprake van verliefdheid, want ze was met Michael verloofd; maar zij ging zoo volkomen natuurlijk en openhartig met je om, dat je geen aanleiding kreeg tot verlegenheid.

„Nu, ik ga tegenwoordig vroeg naar bed,” zuchtte sir Richard, „dus ik zal maar eens opschieten.”

Hij stond op; hij wees Paul's hulp met een onheilspellenden blik af, wankelde met langzame stapjes naar het salon, en liet zich vermoeid in zijn geliefkoosden leunstoel neerzinken. Die stond tegenover het portret van Mary Rammerleigh.

Paul schonk zichzelf een kop koffie in — ook een genotmiddel, waarvan sir Richard zich onthouden moest — en dronk stil peinzend. Toen hij opkeek, zat zijn oom te sluimeren, een bewijs van zwakte, dat Paul een nieuwen schrik gaf; hij zat met de vingers van zijn eene hand op den rug van zijn andere hand te kloppen, terwijl de gedachten, die eene nog onprettiger dan de andere, elkaar verdrongen in zijn brein.

DERDE HOOFDSTUK

„Die lamme meid heeft mijn japon bedorven.”

Paul schrok — zulke woorden van Veronica's zedige lippen! Het bedoelde meisje was Molly en het ongeluk was onder het diner gebeurd. Molly was nog geen bekwame tafeldienster, en terwijl ze Veronica met soep bedeede, had ze wat gemorst. Veronica had haar een boezen blik toegeflist, maar de woorden, die op haar lippen trilden, had ze ingeslikt en bijna onmiddellijk was haar frons versmolten tot een glimlachje. Ze had gezegd dat het niets was, en na veel gepoets aan haar japon had ze gelachen om Molly's ontroostbaarheid en verklaard, dat 't er niets op aan kwam. Maar klaarblijkelijk had haar ontstemming al dien tijd gesmeuld, en had zij slechts gewacht, tot sir Richard buiten gehoor was, om er lucht aan te geven.

Dus haar levendige, kinderlijke onschuld was niets dan een houding! Zij wist precies, van welk soort meisjes sir Richard hield, en zij deed haar best, om aan zijn eischen te voldoen. Tot blozen had zij het niet kunnen brengen, maar zij was er wel in geslaagd, een zeer aannemelijke nabootsing te leveren van het ongekunstelde, eenvoudige meisje

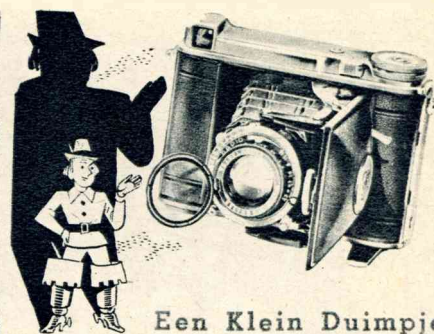
van lang geleden — behalve dat moment toen ze door Molly's onhandigheid zichzelf vergat. Zij had zich voor haar rol gekleed ook. Een gebloemde crêpe de chine japon, eenvoudig bekoorlijk; een snoer parels om haar hals, maar verder geen juweelen, en geen enkel overtoollig sieraad. Misschien waren haar wangen niet heelemaal vrij van make-up, maar die was met groote kunstvaardigheid aangebracht, en de faam van schoonheid, die haar vooraf was gegaan, had stellig niet overdreven. Een lang, elegant meisje, met een weelde van roodbruin haar, prachtige tanden en groote blauwe oogen, die straalden van liefelijk medelijden, zoo vaak zij op sir Richard rustten.

Maar nu zij met Paul alleen was, had zij het masker afgelegd. Natuurlijk kon zij het veronderstellen, dat hij de veronderde opvattingen van zijn oom deelde. Hij was van het jongere geslacht — het bedeesde, blozende meisje kon voor hem geen aantrekkingskracht bezitten. Zij hadden de benauwde atmosfeer van het salon verlaten — Veronica kon nu vergeten, dat zij de nicht was van een geheiligde tante; zij kon zichzelf zijn.

Zij wandelden in den tuin. Dit was het gevolg van het optreden van sir Richard: eerst had hij Paul wenken zitten geven, die de jongeman niet scheen te begrijpen — toen had hij vierkant gezegd, dat hij sir Geoffrey onder vier oogen wenschte te spreken. Paul vond het een onprettigen toestand, want de krijgslist — als het zoo nog genoemd mocht worden — was zoo doorzichtig, dat het kleinste kind er niet in zou zijn geloopen. Veronica echter bleef volkomen kalm en leidde haar metgezel rond zonder het minste blijk van verwarring of verlegenheid.

Paul had zijn oom op verschillende manieren geërgerd dien dag. Sir Richard, die den meesten tijd in bed was gebleven, had Martin een boodschap laten overbrengen: „Denk er om, dat je je haar laat knippen en een overhemd koopt.” Paul had uitgesteld tot in den middag, en toen hij in Lymp-ton kwam, waren alle winkels gesloten. Het was de dag der vroege sluiting — daar had hij misschien om moeten denken; in ieder geval dacht zijn oom er zoo over. Een overhemd had hij in de linnenkast gevonden — een van sir Richard — en op zijn haren had hij zijn best gedaan met een schaar, maar bevredigend was het resultaat niet, zelfs niet in zijn eigen oogen; en nog veel minder in die van sir Richard. Paul had een wenk gekregen, dat hij maar niet bij zijn oom op de slaapkamer moest komen — sir Richard had laten zeggen, dat hij hoofdpijn had — dus hadden ze elkaar pas gezien tien minuten vóór sir Geoffrey en zijn dochter zouden komen. Gelukkig kwamen de gasten op tijd, zoodat een bitter verwijt plaats moest maken voor een lachenden welkomstgroet. Paul's beschaamd stilzwijgen aan tafel was niet toereikend geweest om zijn oom milder gevoelens jegens hem in te boezemen, en dat het noodig was, hem zoo onverholen den tuin in te sturen, werd Paul opnieuw als grief aangerekend.

Het kon schijnen, dat Paul opzettelijk

Een Klein Duimpje
voor groote menschen:

KLEIN BESSA

sprekend gelijkend op een Kleinbeeld-Camera en niet grooter van omvang, maar ze maakt foto's van formaat 6 x 6 of 4.5 x 5 cm., en ragscherp want Klein Bessa bezit Voigtlander optiek en verder alle denkbare technische snuffes.

Prijzen met 3.5 optiek in Compur of Compur-Rapid, inclusief geelfilter,

van fl. 85.- tot fl. 129.-

Populaire uitvoering met raamzoeker

3.5, Prontor II fl. 55.-

Laat Uw fotohandelaar ze eens toonen!

NIEUWE PRIJSWEDSTRIJD!!

Fotografeer steeds met Voigtlander film voor magnifieke resultaten. U kunt dan ook aan den wekelijkschen wedstrijd meedoen. Prachtige prijzen, n.l. elke week een camera van fl. 40.- plus 20 andere prijzen. Wedstrijdformulieren en cameraprospecti (stof voor den wedstrijd) gratis bij Uw fotohandelaar of bij den Importeur: Firma J. P. VOS, Nieuwe Haven 94, Rotterdam.

100 JAAR FOTOGRAFIE

99 JAAR

„Voigtlander”

CAMERA'S

Voigtlander film

100 % zekerheid!

Verwijder

LIKDOORNS

in 2 dagen zonder pijn, door deze moderne methode.

Wanhopig door likdoornpijn, grijpt U al gauw naar het mes. Doe het nooit, want bloedvergiftiging kan het gevolg zijn.

Volg de veilige Trannosan methode.

Eén Trannosan Remedy op den likdoorn en weg is de pijn, als bij tooverslag. Na 2 dagen haalt U den wit geworden kwelgeest van Uw voeten, zonder pijn en zonder bloedvergieten.

Nooit meer likdoornpijn, doch gezonde, sterke voeten.

Zoo doet U de Remedy er op.

Na 2 dagen. Daar gaat de weerprofeet.

Trannosan Remedy 48.
8 toepassingen met Gratis Voetbad en Garantiebewijs.

Trannosan helpt snel en wel

R-344 K

zijn ooms plannen tegenwerkte; maar dat was niet zoo — integendeel: hij wou gaarne al het mogelijke doen, om ze te begunstigen. Dat hij aan tafel zoo stil was, kwam doordat Veronica's schoonheid tijdelijk zijn tong verlamde, en diezelfde beschroomdheid had hem in het salon als aan zijn stoel genageld gehouden, ondanks alle wenken van sir Richard. En toch, al was Paul willens en bereid om verliefd te worden op Veronica, hij was daarin niet geslaagd. Misschien was de kennismaking daar ook nog te jong voor, maar helaas was zij wel al zoo oud, dat hij één ding zeker wist: hij zou haar nooit lief kunnen krijgen, al deed hij ook nog zoo zijn best. Zij had hem niet aangestaan als het ingetogen, ouderwetsche meisje van het eerste gedeelte van den avond — stond hem nog minder aan, nu zij zichzelf was. Hij had den snellen, toornigen blik betrapt, dien zij op Molly had geworpen, hij had haar dien kwalijk genomen, en nu vond hij het uitgesproken verwijt afstootelijk. Hij antwoordde koel:

„Molly is niet gewend aan tafel te dienen.”

Veronica zette een pruillip. „Dat dacht ik al; maar waarom neemt sir Richard dan geen meisje, dat 't wel kan?”

„Molly zal 't best leeren.”

„Natuurlijk leert ze 't wel,” gaf Veronica toe, haar glimmende tanden toonend, „maar ik had liever, dat ze iemand anders voor proefkonijn nam.”

Paul beet op zijn lip en zwijgend liepen zij verder.

„Ik vind 't echt lam voor sir Richard,” zei Veronica eindelijk. „Hij is zoo veranderd — ik kende hem haast niet meer.”

„Ja, ik ben er ook van geschrokken,” beaamde Paul.

Hij voelde een lichte, hartelijke aandraking aan zijn arm. „Je bent nogal aan hem gehecht, is 't niet?”

„Hij is een tweede vader voor me geweest.”

„Ja, natuurlijk.” Veronica keek in het ijl. „Zouden de mannen tegenwoordig nog zoo lief kunnen hebben, als hij 't tante Mary deed?”

Het was geen onderwerp, waarover Paul met gezag kon spreken, maar hij waagde een weifelend:

„Ik zou 't niet denken.”

Veronica keek hem eens aan. „Dus jij zou 't niet kunnen, denk je?”

„Ik weet wel zeker, dat ik 't niet zou kunnen.”

Een stilte; toen lachte zij, eenigszins gedwongen. „Nee, 't lijkt me wel een beetje te veel van het goede,” zei ze. „Je kunt gerust zeggen, dat sir Richard al dertig jaar dood is, en de geest van tante Mary komt hem gezelschap houden, zeggen ze.” Zij huiverde. „Zou 't waar zijn, denk je?”

„Ik heb 't hem hooren zeggen.”

„Ik vind 't in ieder geval een griezelig huis hier.” Zij trok een leelijk gezicht. „En dat oude karkas van een butler is ook een griezel. 't Is eigenlijk zonde,” ratelde zij verder, „dat er zoo'n museum van gemaakt wordt — ik zou 't heel anders aanpakken, dan werd 't wat goeds.”

„O ja?”

„Ja — eerst dat oude rommeltje er uit, dan een paar ramen er bij, en hier en daar een stukje verbouwen... ik zou er best wat aardigs van maken.”

Paul wist over die ingrijpende veranderingen niets te zeggen, maar hij begreep wel: als sir Richard die toespraak gehoord had, was hij tot een heel andere opvatting gekomen over de wenschelijkheid van een huwelijk tusschen Veronica en zijn neef.

De lucht was warm, het uitspansel zacht en fluweelig. Er scheen geen maan, maar ontelbare sterren flikkerden in de gapingen tusschen de wolken met hun zilveren randen. Hij meende op te merken, dat Veronica steeds dicht bij hem kwam — of verbeeldde hij het zich? Ze scheen nu en dan tegen hem aan te stooten, hoewel ze geen wijn had genomen aan tafel. Misschien kon ze niet goed loopen doordat haar hakken te hoog waren. Hij ging opzij, om haar meer ruimte te laten.

„Vertel me eens, wat je zooal uitvoert in Londen,” vroeg zij, na een ietwat hinderlijke stilte.

„Ik werk den meesten tijd.”

„Werken!” Haar wenkbrauwen gingen omhoog.

„Wetenschappelijk onderzoek.”

„Lijkt me wel aardig.”

„Stel je belang in natuurlijke historie?”

„Reusachtig.”

Paul bevochtigde zijn lippen — dit was ten minste een onderwerp, waar hij over praten kon, met gezag praten zelfs.

„Ik ben bezig aan een onderzoek naar de inwendige zinnen en de karaktertrekken van dieren,” vertelde hij.

Veronica keerde haar hoofd naar hem toe. „Dat is toch allemaal al bekend?” zei ze. „Een hond is schrander, een koe is dom en een ezel is koppig.”

„Dat zijn volksopvattingen,” zei hij. „Die moet de wetenschap toetsen. En dan zijn er nog andere dieren dan zoogdieren.”

„Dat weten we toch ook wel ongeveer, hoe die zijn?”

„Ongeveer ja, maar de wetenschap wil alles meten en wegen.”

„O.” Ze leek een beetje uit het veld geslagen.

„Ik wil voor iedere diersoort en voor iederen trek precies de mate van begaafdheid vaststellen.”

„Da's mooi werk.”

Wordt vervolgd

De tand zelf is gezond, maar hij werd het slachtoffer van het tandsteen.

Tusschen de tanden, op onbereikbare plaatsen en speciaal aan de achterzijde van de tanden zet zich het tandsteen af. Eerst is het een weeke substantie, die echter langzamerhand harder wordt en het tandvleesch tot ontsteking brengt. De gevreesde „zakken” ontstaan en het tandsteen gaat voort zich op den tandhals vast te zetten.

De steeds verdergaande ontsteking van het tandvleesch leidt tot het gaan loszitten en ten slotte tot het uitvallen van de tanden, tenzij hiijtijds voor de verwijdering van dien gevaarlijken vijand van het gebit wordt gezorgd.

Verzorg Uw tanden met Solvolith, de eenige tandpasta, die het natuurlijke Karlsbader bronzoet bevat, het bekende afweermiddel tegen tandsteen.

Solvolith, extra zacht en een ware weldaad voor gevoelig tandvleesch, is het ideale middel voor de dagelijkse mondverzorging en wordt door rookers gebruikt ter verwijdering en voorkoming van nicotine-aanslag.

Solvolith

N. V. SOLVOLITH COMPANY AMSTERDAM

*U houdt van sport?
U houdt van Droste?*

*Dan hebt U nú
elkaar gevonden in
Droste's Sportverpakking*

Droste heeft getracht een kleine verpakking van toch één ons inhoud te brengen; een verpakking, handig van formaat, die U zóó in den zak kunt steken. Inhoud: Droste's PASTILLES RICHE... de heerlijke, verkwikkende en nimmer dorstverwekkende Droste-chocolade voor alle sportmensen.

Vriendelijk en dringend verzoek aan onze weekabonné's

Mogen wij er nog eens bij onze abonné's op aandringen (voor zoover zij per week betalen) het abonnementsgeld steeds bij aanbieding van het blad aan den bezorger te voldoen?

Onze bezorgers moeten alles wekelijks met onze administratie verrekenen en het spreekt vanzelf dat zij hierbij in moeilijkheden komen, wanneer de abonné's op hun beurt niet wekelijks het abonnementsgeld betalen.

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodes De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's-Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau's: HAARLEM, Nassaulaan 51. Telefoon Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's-GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Telefoon Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Bilstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's-HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 4286. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstr. 20. Telefoon Int. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstr. 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

DROSTE

ALTJD WELKOM!

Spaart plaatjes voor het nieuwe album „Het Water op”!

★ DE STERREN VAN HOLLYWOOD

Deze week geeft Paul Bringuier ons 'n kijkje achter de schermen van Hollywood. Hij beschrijft de moeilijkheden, waarmee de „sterren“ te kampen hebben, hun angst voor een slechte kas en 't verlies van hun populariteit. En hij komt tot de conclusie:

DOE AFSTAND VAN ALLES

**VAN DE JEUGD EN DE VRIENDSCHAP,
VAN DE LIEFDE, DE RUST EN VAN
EEN EIGEN LEVEN... DAN MISSCHIEN
KAN MEN 'N STER WORDEN**

Sr bestaat in Hollywood een guillotine voor de sterren. Niets kan een veroordeelde redden — de valbijl suist neer en er bestaat geen ster meer. Deze valbijl heet „De Kas“. De kas houdt nauwkeurig aantekening van wat een ster kost aan salaris, aan filmkosten en aan reclame. En zij berekent even nauwkeurig hoeveel de film van een ster opbrengt.

Een debutante heeft talent. Geduldig en volhardend beklimt zij de wankel ladder van den roem. Men heeft haar schoonheid geroemd, zij is lief-tallig en energiek, en vastbesloten te slagen, geeft zij haar heele leven tot inzet. En zij slaagt. De reclame-agenten heffen haar op naar een gunstige sfeer, fantaseeren een hartroerend verleden voor haar en roemen haar boeiende persoonlijkheid. Haar beeltenis verschijnt op de omslagen der tijdschriften, haar naam weerklinkt in alle luidspreekers van de wereld en de jeugd dweept reeds met haar. Kortom, zij is er zeker van de overwinning te hebben behaald en een veilige toekomst tegemoet te gaan.

Maar dan verschijnt er op zekeren morgen op het directiebureau een bleke meneer met een celluloid board-

je — een boekhouder van honderd-en-vijftig gulden per maand. Hij heeft een blad papier bij zich, dat hij voor zijn patroon neerlegt.

„Ziehier, meneer, de winst- en verliesrekening van juffrouw Ster. De laatste drie maanden zijn de onkosten boven de winst gestegen. En volgens de laatste rapporten beweegt zich de winst nog in dalende lijn.”

De directeur vergelijkt de cijfers en knikt. „Goed,” zegt hij slechts. Daarna wordt het blad papier bij het administratief dossier van de ster gevoegd. Het zal het laatste stuk zijn van dit dossier. En het contract zal niet meer worden vernieuwd.

Dit is het einde van haar loopbaan. Het einde van alles. De wereld, die nog niets weet, zal nog eenigen tijd blijven geloven, dat juffrouw Ster bemind is, rijk, beroemd en gefeteerd. Maar zij is niets meer. Zij weet het, want men heeft het haar zonder complimenten meegedeeld. En terwijl zij nog brieven van bewonderaars ontvangt en eerbewijzen, die als een echo wegsterven; terwijl in de bioscopen van de provincie haar stem nog weerklinkt, zou zij alles willen geven, indien de hongerige boekhouder van honderdvijftig gulden in de maand zich vergist had en zou zij op haar knieën voor hem hebben willen vallen om hem te smeeken, haar winst- en verliesrekening achter te houden.

Greta Garbo alleen staat boven deze

onbarmhartige wet. Behalve „de kas“ bezitten de filmmaatschappijen echter nog een ander middel om de populariteit van hun sterren te meten. Het zijn de brieven van hun bewonderaars.

In Hollywood komen dagelijks honderdduizend brieven aan uit alle delen der wereld. In ongekunstelde termen, pathetisch of bewogen, luiden ze ongeveer allemaal eender: „Ik heb u gezien in die film. U was er aanbiddelijk in. Kunt u mij uw foto zenden?”

Al deze brieven gaan naar 't studio-secretariaat. De sterren, voor wie ze bestemd zijn, krijgen ze nooit onder hun oogen. Het zou hun ook onmogelijk zijn al die brieven te lezen. Spencer Tracy, Jeanette MacDonald, Clark Gable en Gary Cooper ontvangen er meer dan drieduizend per dag. In de studio's worden deze brieven door ongeveer honderd secretaresses geopend. Zij deelen ze in en beantwoorden ze zelfs. Elke week wor-

den de brieven van elke ster afzonderlijk geteld en een rapport hieromtrent aan de directie ter hand gesteld.

„Er is een groote bewondering voor Barbara Stanwyck, William Powell is echter 15% gezakt. Er is echter geen reden om zich hierover ongerust te maken, want hij heeft in vijf maanden niet gedraaid. Hij zal wel weer stijgen, zoodra zijn volgende film uitkomt...”

„Vaste cijfers voor Cooper, stijgende voor Gable. Jean Arthur is vooruitgaand. Aandacht besteden aan Robert Taylor. Hij verzwakt en toch zijn alle films van hem in omloop. Alleen reeds bij de aanvragen van foto's is er een daling van 30% te bespeuren...”

Den volgenden morgen wordt Robert Taylor bij de directie geroepen.

„Mijn waarde, dat gaat niet! De belangstelling in uw films begint te dalen. Het is waar, u ziet er niet te best uit. U gaat te veel uit 's avonds. En er is niets dat het glanzende van uw blik meer nadeel doet dan laat naar bed gaan.”

„Maar mijn „kas“ is goed,” brengt Robert Taylor benepen in het midden.

„Jawel, maar dat zal zij niet blijven, als de belangstelling vermindert. Het een volgt altijd op het andere en zeker binnen drie maanden. Ga een maand rusten en bij uw terugkeer zullen we trachten een goede film met u te maken...”

Greta Garbo is de eenige actrice, wier roem niet wordt afgemeten naar de opbrengst van haar „kas“. De actrice als Marguerite Gautier.

Robert Taylor met zijn beide honden Jack en Zeppo op het grasveld voor zijn ranch.

Een handige reclamecampagne kan de tanende belangstelling voor een ster nog wel eens nieuw leven inblazen. Een fantastische ongesteldheid of een romantische verloving doen soms wonderen in dit opzicht. Maar niets kan „de kas” van een ster redden en op zekeren dag suist de valbijn boven haar neer.

U die dit leest en droomt van het uitverkoren lot van deze mannen en vrouwen, bedenk, dat het succes in dit beroep een gemiddelden tijdsduur van vijf jaar niet overschrijdt en dat het geld in rook vervliegt. De menschen die tien jaar bij de film zijn berekenen hun toekomst bij uren en dagen en eindigen uitgeput. Bedenk dat verreweg de meeste huwelijken der sterren mislukt zijn en dat de contracten in alles voorzien, alles kunnen verbieden: reizen, rooken, te laat naar bed gaan, een uitstapje met een vriend of vriendin, zonder toestemming van de directie; trouwen, een bepaald gewicht overschrijden, een bepaalde haarkleur dragen, of zich ergens vestigen beneden of boven uw standing. Bedenk, dat uw vriendin daarginds, die zoo door u benijd wordt, afstand heeft gedaan van alles; van de vrije beschikking over haar tijd, van haar dromen, van haar zorgeloosheid, van de vrijheid, van de zon, van de vriendschap, van de liefde en van de oprechtheid. Bedenk dat zij afstand heeft gedaan van haar eigen leven en dat zij erin heeft toegestemd de willooze speelbal te zijn van de intriges van anderen, van de leugens, van het humeur van haar directie en van de wreedheid van het publiek. Bedenk ook dat zij gedwongen is dag en nacht op de bres te staan voor het behoud van haar zoo moeilijk verworven positie, dat zij niets persoonlijk meer kan bezitten, dat zij zwijgend den laster en de schijnheiligheid moet verdragen en op commando zal moeten glimlachen — zelfs doodvermoed of met een verscheurd hart.

EEN VERSLINDEND MONSTER

Hollywood behoort aan een kleine groep menschen, die alles in hun handen houden. Dezelfde

geldschietters, die de film-maatschappijen financieren, hebben ook het financieel beheer over de restaurants, de clubs, de speelhuizen, de hotels, de theaters, de juweliers en de naaisters. De salarissen, die Hollywood betaalt, zijn hoog, maar de biefstuk is duur en al het geld komt weer in dezelfde handen terug. Het is eenvoudig een kwestie van circulatie en de hooge salarissen zijn niet meer dan een lokaas. De sterren zijn een prooi van de reclame-agenten; van de ontvangers van de federale, de staats- en de lokale belastingen; van de afpersers; van alle bemiddelaars, wien zij percenten schuldig zijn; van de geldschietters, van de luxe, waarmee zij verplicht zijn zich te omringen en die men hun berekent tegen hoogen prijs; van den bluff zelfs, dien men hun opdringt en dien men hen laat betalen. Zij moeten elk half jaar van auto veranderen, elk jaar van woning en zes privé-detectives in hun dienst hebben; een nieuwe japon koopen voor elk galafeest, voor elke partij en voor alle mogelijke dingen inteekeenen. Een ster, die twintig percent van haar salaris overhoudt, gaat door voor gierig en iemand die Hollywood verlaat met voldoende geld, om zich een onbezorgden ouden dag te verzekeren, wordt als een uitzondering beschouwd.

Zij zijn gevangen van alles; van hun eigen streven naar roem, waarvoor zij van al 't waarachtig menschelijke hebben afgezien en waarvoor zij alles achter zich hebben verbrand. Zij kunnen niet meer terug; zij zijn gebonden, zelfs door deze ijdele luxe, door dit klatergoud. Zelfs zij die gestrand of teleurgesteld zijn, kunnen niet van Hollywood loskomen en blijven de gevangen van het betooverend décor en van de lucht, die de koninginnen van den dag inademen.

Hollywood slokt alles op als een

drakerig monster: moed, talent, schoonheid en energie. Het verdrinkt zijn uitverkorenen in 'n zilverzee en geeft voor wat 't neemt nooit iets terug: slechts de holle geraamten werpt het weg....

„Gaaf u vannacht naar de partij?” vraagt Robert Florey mij. En als ik toestemmend knik, gaat hij voort: „Er worden niet veel groote partijen meer gegeven. Slechts twee of drie per jaar misschien.

Hollywood schijnt zijn dollen waanzin van een tiental jaren geleden verloren te hebben. Men werkte twaalf uren per dag, bracht de rest van den tijd door met drinken, sliep nooit en gloeide van 'n koortsig plezier, totdat men er uitgeput bij neerviel.

Ik zal mij altijd mijn aankomst in Hollywood blijven herinneren. Dat is nu twintig jaar geleden. Hollywood bestond bijna nog niet en al de lui, die hier kwamen filmen, werden ontvangen als oude vrienden. Dien avond brachten Charlie Chaplin en Max

Spencer Tracy (rechts), momenteel een der meest populaire filmacteurs, luncht tijdens een pauze tusschen de opnamen met Joan Bennett en George Raft.

Lon Chaney, eens de held uit ontelbare griezelsfilms.

Linder mij in kennis met Joe Bordeaux, een Fransch-Canadees, die regisseur was bij de Fox

en 'n gemeubileerd appartement woonde op den Sunset Boulevard.

't Was 'n huis van twee etages, met 'n klein bordes, 'n veranda met rieten fauteuils en 'n kleinen tuin. Als het 's avonds tien uur geslagen had en het werk was afgelopen, was het er altijd feest. De interessantste huurder was „Lou Jo”, een Venetiaan, die in 'n badkuip in den kelder alcohol fabriceerde.

De acteurs, die van de studio terugkeerden, hielden vaak hun costuums aan. Dien nacht bad een Indische radja hooglopende ruzie met 'n markies van Lodewijk XV. „Lou Jo” sloeg de laatste hand aan de vervaardiging van vijftig liter alcohol. Renfro dresseerde eenden op den overloop en Phillis Hawn bakte corned-beef in de keuken. Zoo'n feest ging den heelen nacht door tot zes uur in den morgen. Dan sliep iedereen, maar om negen uur was men weer present in de studio. Het was een moordend leven, waarvan voor velen de gevolgen niet zijn uitgebleven.

Max Linder is dood, Wallace Reid is dood, Mabel Normand is dood, Lon Chaney is dood, Fatty is dood. Allemaal hebben ze zich koortsachtig gehaast hun leven te verwoesten met alcohol. Later heb ik John Gilbert nog eens ontmoet, ziek en uitgeput, beschonken, gehallucineerd en rennend als een waanzinnige naar den dood. En

Toen Lionel Barrymore onlangs 61 jaar werd, kwam een groot aantal collega's hem gelukwenschen. We zien hier den jarige, gezeten tusschen Norma Shearer en Rosalind Russel. Achter Barrymore staat Louis B. Mayer, de machtige directeur van de Metro. Daarachter v.l.n.r. Mickey Rooney, Robert Montgomery, Clark Gable, William Powell en Robert Taylor.

HET MOOIE DUITSCHLAND

INLICHTINGEN EN PROSPECTUSSEN DOOR ALLE REISBUREAUX EN HET DUITSCH VERKEERSBUREAU, KALVERSTRAAT 111, AMSTERDAM C

WIESBADEN In Wiesbaden logeren betekent een heerlijk tijd beleven; daarvoor zorgen de talrijke feesten en vele gebeurtenissen zoowel op gebied van kunst als vermaak, welke slechts door een Kurstad van wereldvermaardheid geboden kunnen worden. Men behoeft echter geen langen tijd in Wiesbaden te verblijven om te kunnen genieten. Talloos velen bezoeken de stad op door-tocht of voor een week-end-uitstapje.

Het Kurhaus, gelegen in het prachtige park, is een van de schoonste gebouwen van het continent. Van de vele genoegens noemen wij slechts de winter-concerten, de kur-orkesten en het Duitse theater. Bekend zijn ook de „Weltpromenade" en het Opelbad. Gezelligheid en vrolijkheid zijn voor Wiesbaden vaste begrippen, en het parool luidt: „eeuwenvermaarde geneeskraft — eeuwigjeugdige schoonheid".

Het mooie, gastvrije land
der badplaatsen en van den wijn
Rijn-Main
met de Nassauische landen waar
Willem van Oranje uit stamt.

Wiesbaden 80 tot 600 M., aan den Rijn heeft 27 keukenzouhoudende bronnen tegen reumatiek, jicht, andere stofwisselingsziekten, catarrhale ziekten

en biedt in het „Opelbad" op den Neroberg, in zijn „Kurhaus", zijn nieuwgebouwde bronnencolonnade, zijn Theater (Opera) en in de hotels een kuurleven vol vrolijkheid en afwisseling tegen tarieven voor iedere beurs. Een bezienswaardigheid is de nieuwgebouwde bronnencolonnade bij het Kurhaus.

HOTEL EN BADHUIS „ZWEI BÜCKE". Voorn. burgerl. verz., mod. inger. Volledig Pens. vanaf RM. 7.50.

Bad-Nauheim

Wereldberoemd bij ziekten van hart en bloedsomloop, reumatiek zenuwziekten en catarrhen.

Voor gezonden en herstelzoekenden een ideale verblijfplaats. Prachtige parkaanleg, groote Taunusboschen. — Golf, tennis, schieten enz. — Feestelijkheden op sport- en kunstgebied. Aan den rijksautoweg Frankfurt a. d. M. — Bad-Nauheim 40 minuten. Inlichtingen door het Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam C., Kalverstraat en de Reisbureaux.

DER KAISERHOF Het uitstekend verzorgde tehuis der Nederlanders. 150 bedden. 50 badkamers. Afgesloten appartementen. Eigen groote tuin. Pension vanaf RM. 11.-.

Schlangenbad de Duitse badplaats voor zenuwziekten, Thermal- in de Taunus openlucht zwemb. eenig i. zijn soort.

STAATL. KURHOTEL alle comfort, onvergelykelyk mooie ligging. Thermalbaden in het hotel. Kamers vanaf RM. 4.50, Pension vanaf RM. 8.50. August Enders.

Bad Schwalbach in de Taunus Staal- en modderbaden voor hart- en vrouwenziekten.

Bad Soden in de Taunus bij Frankfurt aan d. Main. Van Ouds gerenommeerd bad voor catarrhen, asthma, hartziekten. Natuurlijke koolzuur baden. Groot modern inhalatorium met pneumatische kamers.

Mainz a. d. Rijn Stad van oudste kultuur. Centrum van het wijnbouwgebied — Uitgangspunt en doel van alle Rijnreizen
de stad van Gutenberg

Frankfurt a. Main

De geboortestad van Goethe, vol middeleeuwsche bekoring en tevens een levendige, groote stad, verwacht Uw bezoek. Belangrijke musea en kunstverzamelingen. Luchtschiphaven. Heerlijke baden en sport op elk gebied. Plitzner-Week Mei 1939. Internationaal Muziekfeest van 15—25 Juni 1939. Wereldberoemde Römerberg-feestspelen van 1 Juli tot 31 Augustus 1939 (Programma: Goethe, Faust I; Shakespeare, Hamlet; Heibel, Nibelungen I.)

KURHESSEN

Bad Wildungen vooraanstaande speciale badplaats voor Nier-, blaas- en stofwisselingsziekten, aan de hooldroute Kassel—Frankfurt a. M., Arnhem directe verb. Meer dan 27000 kurgasten per jaar. Voor drinkkuur thuis Helenen-Quelle bij nierlijden, urinezuur, eiwit en suiker. Inlichtingen door Duitsch Verkeersbureau Amsterdam en de Kurverwaltung, Bad Wildungen.

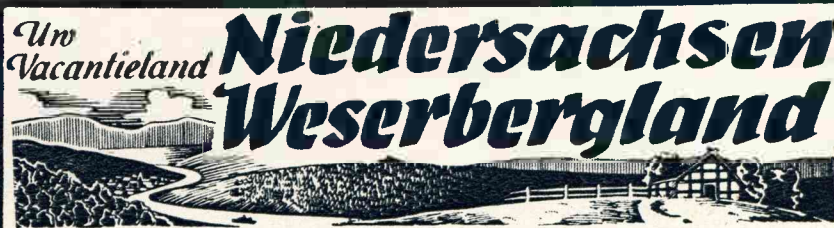
HOTEL „DER KAISERHOF", met alle comfort. Minerale baden in het Hotel, uitstekende ligging. Pension van RM. 8.- tot 10.50. Eig. K. Schumacher.

Bad Orb Het geneeskr. bad voor hart en bloedvaten, reumatiek, jicht, algemeene en zenuwuitputtings-toestanden. Bosschen — bergen — rust — zwembad — sport. / Per D.-trein een uur sporens vanaf Frankfurt a. M. 1938: 12000 Baden meer dan 1936. I. Spessart

Bad Salzschlirf bij Fulda, en zijn Bonifaciusbron helpt bij jicht, reumatiek, stofwisselings-, hart- en vrouwenziekt. Natuurlijk koolzuur-, zoutwater-, bronnen modderbad. Prosp. d. de Badeverwaltung en h. Duitsch Verkeersbureau Amsterd.

Kassel-Wilhelmshöhe de mooie kunst- en parkstad, wereldber. schilderijen galerij m. d. grootste Duitse verz. v. Holl. Meest. (21 Kambr.), heerlijk gebergtepark m. beroemde waterwerken.

Marburg De mooie universiteitstad en de stad der „Festspiele". Luchtkuuroord. Veel bosch - sport - Med. baden. 1 tot 30 Juli de beroemde Marburger Feestspelen i h. Slotpark.

Een bezoek aan
Hannover schenkt vreugde en ontspanning.

Mooier als ooit tevoren is de groote tuin in Herrenhausen herrezen in den strakken stijl van zijn hagen en wegen, in de bonte afwisseling van zijn waterwerken en kleurige bloemversieringen. Deze eenige onveranderd in stand gehouden schepping op tuingebied, uit de vroege barok-periode, met de hoogste fonteinen van het vasteland en Duitschlands oudste tuintheater, vormt met haar bekoorlijke parkaanleg in romant. en Eng. stijl, met h. uitgebr. stadsbosch, de Eilenriede en h. nieuwe, 2 1/2 km. lange, wonderm. Masch-meer, een krans v. schitterend groene plantsoenen.

Dansspelen in he' tuintheater in Herrenhausen van 22 Augustus — 2 September.

Bad Bentheim

De Nederlandsche Zomerkolonie over de grens

Rheumatiek — Neuralgien — Gewrichtsontstekingen — Kurhotel midden in het Kurpark. Gunstige prijzen. Directe sneltrein Amsterdam (Rotterdam) — Bentheim. Inlicht. Duitsch Verkeersbureau Amsterdam en Fürstliche Badeverwaltung Bentheim (Hannover).

Bad Pyrmont

de van ouds beroemde en mooie geneeskrachtige badplaats voor hartziekten, bloedziekten, vrouwenkwalen en reumatiek.

Het Kurhotel temidden van Duitschlands mooiste kurpark, Pension 10.— tot 15.— RM.

Inlichtingen en prospectussen bij het Duitsch Verkeersbureau te Amsterdam en bij de Kurverwaltung Bad Pyrmont.

Bad Eilsen

In het Weserbergland bij Bückeburg, Modder- en zwavelbad tegen Rheumatiek, jicht, ischias, vrouwen- en huldziekten. DE FÜRSTENHOF Pens. RM. 9.— 14.—, BADEHOTEL Pens. RM. 7.— 10.—, DEPENDANCE GEORG-WILHELM-HAUS Pens. RM. 5.50 — RM. 7.50.

Bad Nenndorf

Pruisisch Staatsbad bij Hannover. Zwavel-, modder-, zout tegen rheuma, jicht, ischias, huld- en vrouwenziekten. Kuurtijd het geheele jaar. Inlichtingen door de Badeverwaltung.

Bezoek op Uw reis naar Duitsland

Bad Harzburg

Solbaden — drinkkuren — inhalatorium. Kabel-zweefspoor — modern zwembad — alle sporten. Directe spoorverbinding: Nederland — Bad Harzburg.

Het mooiste Hotel in den Harz HARZBURGER HOF groot eigen park, zwembad

BODES HOTEL Het bekende voorname Hotel. 100 bedden. Tel. 641. Alle kamers met stroomend warm en koud water. Autoboxen. Pension vanaf RM. 8.50.

PARKHOTEL RADAU in alles eerste rangs! Pension vanaf RM. 8.50.

HOTEL VIKTORIA Het behaagl. familie-hotel. Ook voor tourist. Elk coml. Pens. van RM. 7.-.

HOTEL RHEINISCHER HOF zeer modern ingericht. het meest gelegen. Pension vanaf RM. 7.-.

KURHOTEL JULIUSHAUS groot park, P. v. RM. 7.50.

Wernigerode Begin van alle uitstapjes in den Harz. Ideaal vakantieverblijf, geheel door bergboschen omgeven. Doorgaande wag. Amsterdam-Wernigerode. Prosp. in de Nederl. taal door alle Reisbureaux en Duitsch Verkeersbureau Amsterdam en Verkeersamt Wernigerode.

Hahnenklee-Bockswiese Oberharz 600 M. b. z. Geneeskr. klimaatkuuroord. Bosch, water, bergen, vlakke wegen, Tennis, Golf.

Goslar de 1000 jarige Keizer- en Rijksboerenstad in d. eeuwig groen. krans v. h. Harzgebergte, noodigt U uit tot een bezoek. Pracht bouw en kunstmonument v. een groot Duitsch verled. Heerl. bergwouden liggen tot vlak voor de stad en nood. tot kl. en groote wandeling. Directe sneltrein Amsterdam-Goslar 7 uur sporens. Pension in hotels voor alle eischen 4.-, 5.- en 6.- tot 8.- RM. Kostenl. Inlichtingen en prospectus bij de reisbureaux en het Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam, Kalverstraat 111.

Jean Harlow.... Ja, die partijen van vroeger.... Maar die behooren gelukkig tot het verleden...."

Aan die laatste woorden van Robert Florey moet ik denken, als ik eenige uren later mijn entree maak bij 'n schatrijken productieleider van Hollywood.

Ter hoogte van Beverly Hills staat een groote villa, omringd door een park. Als ik het park betreed, geloof ik het fantastische décor te aanschouwen van een tooverballet. Het geheele park met zijn boschjes en waterpartijen is verlicht door projectielantaarns, die een blauw licht uitstralen. Van het hek aan den ingang tot aan den vloer van de balzaal is 'n breede roode looper uitgelegd, het heele park door. Deze balzaal wordt gevormd door een onmetelijk groote tent van goudlaken, opgezet in het midden van het park en voorzien van een parketvloer. Zij is gemeubilderd met divans en kussens en tafels, beladen met zilveren vaatwerk, glazen, flesschen en schalen met levensmiddelen. In loggia's van groen loof laten de beste bands van Hollywood zich hooren. Langs het tentdek slingeren zich bloemgurlandes.

In de villa zelf is elk vertrek omgetooverd in een bar met gedempte verlichting. Er zijn bloemen, champagne, caviar, sigaretten, flacons parfum, fauteuils en divans.

In het park zijn Venetiaansche lantaarns opgehangen tusschen de boomen. In elk boschje vindt men een tafel met de onontbeerlijke flesch champagne in een zilveren koeler en flacons whisky. Overal, waar men zich ook bevindt, hoeft men zijn hand slechts uit te strekken, om zich te kunnen bedrinken. In een bassin ontspringen verlichte fonteynen. Lakeien in Fransche livrei, zijden kousen en

witte handschoenen gaan op en neer — zwijgend, onbewogen, doof en blind voor alles.

Er is geen ceremonieel. Allen kennen elkaar. Er vormen zich groepen en paren, men drinkt en danst en scheidt weer van elkander. George Cukor, de regisseur, en Selznick, de groote productieleider, die wonderlijk op elkander lijken, verlaten elkaar niet en wandelen arm in arm door het park. Lubitsch ontmoet hen, kijkt hen aan met verwilderde oogen en brengt zijn hand naar z'n voorhoofd, alsof hij wilde zeggen: „Ben ik zoo beneveld, dat ik dubbel zie?"

In de tent houdt Constance Bennett, gekleed in een japon met metaaldraad doorwerkt, weelderig opgesmukt als de vrouw van een doge, audiëntie, om raad te geven in hartsaangelegenheden. Loretta Young, in licht blauw mousseline gehuld, danst eindeloos lang met Ramero.

In een hoek heeft Kay Francis plaatsgenomen. Zij opent tersluiks een gouden medaillon, dat aan haar hals hangt. Ik nader en zij heeft geen enkel bezwaar mij het medaillon te toonen. Daarbinnen zit een kleine foto verborgen. Ziehier dus het geheim van Kay's hart. Ik buig mij voorover. Het is het kiekje van een hond....

DE GROOTMEESTERS

De grootmeesters van de film zijn natuurlijk de financiers. Twee ban-

kiersgroepen financieren heel Hollywood — de groep Gianini en de groep Rockefeller. Zij hebben altijd een paar miljoen dollar gereed liggen voor de maatschappij, die in moeilijkheden met de schatkist verkeert, maar daarmee verliest de maatschappij haar onafhankelijkheid.

De voornaamste directeuren der maatschappijen hebben allen, zonder uitzondering, een fabelachtige carrière

achter den rug. Ze zijn allemaal in Hollywood aangekomen als uitgehongerde emigranten en allen hebben hun positie te danken aan hun geweldige energie. Zij zijn onontwikkeld, maar intelligent, intuïtief en werken hard. Louis B. Mayer is de oudste en machtigste van alle directies van Hollywood. Hij staat aan het hoofd

van de Metro. Als hij een audiëntie vraagt aan president Roosevelt wordt hij op de minuut ontvangen.

Op een Donderdagavond, rond middernacht, komt hij de Clover Club binnen; in een onveranderlijk blauw colbert, een sigaar in zijn mond. Hij loopt de zaal door, om ergens te gaan zitten. Waar hij passeert, beeft men en maakt men een buiging. Twintig sterren en minstens evenveel regisseurs probeeren zijn aandacht te trekken. Links en rechts deelt hij glimlachjes uit. Hij gaat zitten en de chef-koks snellen op hem toe. Hij is de ezaar van de film en allen behandelen hem als was hij een echte vorst.

Den volgenden morgen woedt er een orkaan in het administratiegebouw van de Metro. Aan de New-Yorksche beurs zijn alle aandelen gedaald en de assurantemaatschappij, die de Metro financiert, verzendt bezorgde telegrammen. Men fluistert overal, dat Mayer op springen staat.

Diezelfde avond, rond middernacht, treedt meneer Louis B. Mayer de Clover Club binnen. Hij heeft nog altijd zijn sigaar in zijn mond, maar zijn stap is minder vast. Als hij de zaal doorschrijdt, heerscht overal een ijzige stilte. Hij deelt geen beschermende glimlachjes meer uit, maar hij zoekt handen om te drukken en vindt er géén. En niemand buigt. Hij gaat zitten en blijft alleen aan zijn tafel. Als toevallig is iedereen met zijn rug naar hem toe gezeten....

Den volgenden morgen is de situatie opnieuw veranderd. Mayer heeft dien dag gevochten en zijn financieeleroeven op tafel gelegd. Om vijf uur 's avonds voelt hij zich weer sterk. roept den raad van administratie van de Metro bijeen en werpt den heeren zijn ontslag naar hun hoofd. Men weigert het aan te nemen. Louis B. Mayer heeft zijn spel gewonnen.

's Avonds, rond middernacht, verschijnt hij als gewoonlijk op de Clover Club. Meneer Louis B. komt de zaal binnen en zijn stap klinkt vast op den parketvloer. Waar hij passeert beeft iedereen en maakt een diepe buiging. Twintig sterren probeeren zijn opmerkzaamheid te trekken. Links en rechts deelt hij glimlachjes uit.

Zóó onzeker is zelfs de positie van de grootsten in Hollywood. Het opmerkelijkste is dat Mayer op niemand van die allen, die hem gisteren hebben verlaten, omdat zij hem verpletterd waanden, boos is geworden. Het zijn voor hem de kansen van het spel.

Kay Francis.

RIJNLAND

HET DUITSCH VERKEERSBUREAU TE AMSTERDAM C, KALVERSTRAAT 111 EN HET LANDESFREMDENVKERSVERBAND RHEINLAND E. V. BAD GODESBERG GEVEN KOSTELOOS ALLE INLICHTINGEN

ESSEN de wereldbekende mooie groote industriestad verrast door de veelzijdigheid van haar interessante, gezellige leven en de bekoorlijkheid van haar Grugapark.

DUISBURG de interessante stad met de grootste binnenhaven der wereld - gezellige hotels en restaurants - voor- aanstaande opera, groot sportpark, natuurdierentuin.

KREFELD de mooie stad van het fluweel en de zijde. Uitgangspunt voor tochten in het Nederrijngebied.

DÜSSELDORF de elegante stad aan den Rijn. Kunst en mode, tuinen en promenades en vroolijk Rijn- landsch leven vlak bij het grootste industrie-gebied van het Continent.

HANSA-HOTEL bij het Hoofdstad. T. 20431. Bonds hotel met alle Comf. Kam. v. RM. 3.50-5.-.
EUROPÄISCHER HOF Adolf-Hitler-Platz. Het goede burg. familiehot. K. 3.50. Concert.

WUPPERTAL en het mooie Bergische Land — een cultuur- en ontspanningscentrum — (Elberfeld-Barmen) wereldberoemde zweefbaan-dierentuin.

REMSCHIED de hooggelegen bergstad in het midden van het Bergische Land, nocht uit tot een verblijf voor herstel of gedurende het weekend. Boschrijk landschap met vele beziens- waardigheden. Gezochte standplaats voor uitstapies in het verdere Bergische Land. — Prospectussen bij het Verkeersamt Remscheid.

BONN de Beethovenstad aan den Rijn. Inlichtingen: Städt. Verkehrsamt.

Bezoekt **BAD GODESBERG** de Kuur- en Tuinstad aan den Rijn
BAD HONNEF met Rhöndorf. Kuuroord in het Zevengebergte.

ANDERNACH de oude Duitse stad aan den Rijn. het geneesk. klimaatkuuroord op de Rijnheuvels. Treinaansluiting over Neuwied, vandaar postauto.

KOBLENZ met Rijn, Moezel en Lahn. Het geliefde reisdoel van Nederlanders.

BAD AACHEN Het bad voor reumatiek (Aken) Historische stad, mooi gelegen bij den Eifel.

KURHOTEL "DER QUELLENHOF" Het Hotel waar gij u thuis voelt. Therm. badh. met therm. zwemb.
HOTEL KAISERBAD Eigen geneeskrachtige bronnen. Kamers met alle comfort.
HOTEL ROSENBAD Modern ingericht Hotel. Eigen warme bronnen.

BAD NEUENAUH Nabij den Rijn. Het geneeskrachtige bad tegen suiker-, maag-, darm-, lever-, gal- en nierziekten. Kurconcert. Allerlei sport. Hooge wijnbergen.

OP DE RIJNBOOT geniet U de indrukwekkende schoonheid van den Rijn het beste!
Köln - Düsseldorf - Rheindampfschiffahrt

"DE RIJN IN VLAMMEN" den 10/4 Nederrijn den 1/7 Zevengebergte den 29/7 Middenrijn den 24 Aug. Romanf. Rijn
prachtige Belichting der Oevers van den Rijn

Het reisdoel der

KÖLN

geheele wereld

MEI-1940 OCT.:
INTERNATIONALE VERKEERSTENTOONSTELLING

MEER DAN 1 MILJOEN M² TENTOONSTELLINGSTERREINEN AAN BEIDE ZIJDEN VAN DEN RIJN 50 TENTOONSTELLINGSHALLEN

Rijndal
Benedenrijn
De Eifel en Ahrdaal
Moezel en Saar
Nahe en Hunsrückgebied

Ruhrland
Bergisch Land
Siegdaal
Zevengebergte
Rijnsch Westervoud

ZOO ZIJN ER....

Op de burrie van 'n handwagen zit ie vóór me, de Amsterdamse slagersjongen. Het poseerende exemplaar vertegenwoordigt het gehele ras.

Eén zijner biefstuk-roode handen ligt op z'n knie, de andere, die 'n uitgebrande sigaret vasthoudt, ligt losjes op de vleeschmand, die met z'n fiets tegen den wagen leunt.

Hij draagt geen pet. Zijn geel-blonde haren, in den vroegen morgen nat-gekamd met breede groeven, draaien

De Amsterdamsche slagersjongen

nu boven zijn voorhoofd weerbarstig en borstelig rond. Zijn neus wipt omhoog boven een paar volle lippen.

Zijn ooren waaien triomfantelijk naar buiten. Een kleurloos boordje en een onbeschrijfelijk dasje zitten rond z'n hals.

De kleur van zijn neus en zijn wangen is gul en loyaal als die van verse runderlappen, terwijl een paar hardnekkige sproeten uit een Zandvoortsch week-end zijn overgebleven.

Onder zijn katoenen jasje, welks blank verleden aan een zindelijken slagerswinkel doet denken, kruipt een onduidelijk ornament over een groezelig pull-overtje. De franje van zijn sjaal wuift onder z'n witte jas.

Zijn broek is niet kort en niet lang. Het is de broek, die den overgang heeft meegemaakt van de lagere school naar den schriftelijken cursus: „Hoe leer ik mijn moedertaal.” Het is de echte Amsterdamsche zeventienjarige broek, barok, vroolijk, bontgevekt als de panters in Artis, de broek-met-historie, ontwijfelbaar tweedehandsch en eerlijk.

Zijn schoenen zijn als uit klei geboetseerd en de veters zitten geknoopt rond de enkels.

Twee kleine, grijze oogen pinkelen in de buurt van de sproeten.

Hij kan op zijn vingers fluiten en klokken met z'n

antwoorden dan met het veelzeggend gebaar van duim en wijsvinger.

„Waar je 't meeste mee ken verdienet...”

Dat wordt hem ingegeven door zijn koopmansgeest. Fietst ie iederen dag twintigmaal voor niets langs de beurs?

Is hij een nazaat van de stoere handels-koningen aan het IJ, in microscopischen vorm weliswaar, maar tóch een nazaat... of is hij het niet?

En dan lacht ie alsof er een rateltje door de straat klinkt.

„Tabé...” wég rent ie, op z'n fiets, zonder het zadel te raken, de straat uit, den hoek om en omdat ie geen bel heeft kirt ie luidkeels of klokt met z'n tong. „Koerrrr...” langs de juffies met vuurroode lipjes en rare hoedjes, tusschen de fietsers en auto's en neemt zijn draaien op 't kantje af achter de mand vol kalfsoesters, ossenhazen en klapstukken.

Hij staat achter het roode seinlicht en fluit van „het meisje bij den molen” en als 't groen wordt ('t seinlicht) schiet hij als een pijl alle anderen voorbij. Hij ontglipt honderd keer per dag aan den greep van 'n tram of 'n auto, schrikt oude dames op, jaagt met levensgevaar over een grachttrand, ergert plechtige heeren die 'n eindje ómloopen en duikt op en onder op de meest onverwachte oogenblikken.

In de zakken van z'n witte jas zitten de klantenboekjes, waarin Jo of Trees met 'n stompje potlood de culinaire geheimen der huishoudens schrijven... „Twee pont zoepflees sonder beene.”

Van mevrouw Vink, die nooit goeien morgen zegt, vliegt ie naar Gretchen van de familie Musman, die oogjes knipt. Van de weduwe Stokvisch, die hem staandebeens 'n kop koffie geeft, naar juffrouw de Beer, die hem letterlijk beleedigend ontvangt. En als hij bij het dichtvallen van haar deur „Krijg-te-senuew” fluistert en naar de familie Jantzen fietst, die 'n papegaai in de gang heeft, ontmoet ie in de P. C. een deftigen heer... „Je das sit scheef, faoder!” waarschuwt ie in vliegende vaart en werkt mede aan de instandhouding van het uiterlijk schoon zijner vaderstad.

Als een pijl schiet hij voort door 'n deftige, leege straat, „Koerrrr”, een hoek om, rakelings langs een gevulden kinderwagen, 'n gillend meisje, 'n keffenden

tong alsof er 'n flesch wordt opengetrokken. „Heb je ook liefhebberijen, Jen?” vragen we den vertegenwoordiger op de burrie.

„Hoe weet je, dat ik Jen biet?”

„Alle slagersjongens heeten Jen... nou... vertel 's, heb je ook liefhebberijen?”

„Jaowel... duive...”

Dat antwoord had ik verwacht. Welke Amsterdamsche jongen houdt niet van duiven! 't Is trouwens een goede noot voor de Mokumsche jeugd, dat ze van dieren houdt en misschien heeft daartoe de onvolprezen Artis wel bijgedragen.

„Je moet zeker slager worden, niet?”

Hij haalt de schouders op en veegt z'n neus af. Zóó diep is ie nog niet in de toekomst doorgedrongen, dat hij meer kan

fox... pardoes staat ie stil, fluitend, belt 'n dienstbode naar beneden, duwt 'r 'n bal kalfsgehakt in 'r hand, lacht met 'n knipoogje... „hier, zus, da's voor jou, niet ouver kletse hoor...” Weg, pijlsnel weer, naar 'n andere zus, met 'n ander balletje gehakt, 'n ander knipoogje! Vooruit, nageroepen, gescholden soms omdat ie telkens iemand opschrikt, vlák voor 'n suizende tram of 'n gierende vrachtauto, honderdmaal in levensgevaar... Koerrrr... Koerrrr... net als z'n duiven... 't natte uitgebrande piraatje op zijn lippen, de zomersproeten als bruine spatten op zijn brutaal gezicht, zijn haren in triomfantelijke wanorde, geel en dor als stroostelen nu en iets in zijn oogen dat moed geeft en vertrouwen... Dat doen zijn open blik en zijn goed hart.

Hij weet niets, letterlijk niéts van den Danziger corridor, noch van de negende symphonie, maar alles van 't stadion en uiterst weinig van runderlappen. Deze bezitten slechts zeer matig zijn genegenheid... hij beschouwt ze als oorzaak van een dagelijkschen dollen ren door de stad en als aanleiding tot zijn kleine levensavonturen... áls hij ten minste ooit over runderlappen nadenkt...

De Amsterdamsche humor tintelt in 't geluid van zijn stem, meestal pas-gebroken. Het is de stem, die je hoort op de speelplaats van 'n jongensschool als de „hoogste klas” recreatie heeft! De stem waarin voor jongens van tien en twaalf heldenmoed klinkt en die herinneringen wekt aan Tromp en de Ruijter... Bij hemzelf, den slagersjongen, zijn die herinneringen bijna weggevaagd door voetbal-belangstelling en de afleiding van de grootstad. Hij kent alle jaartallen der vaderlandsche geschiedenis, maar weet alleen niet meer wat er in gebeurd is. Van zijn schooltijd is er nog maar weinig over. 'n Beetje populaire natuurlijke historie, zie de duiven op z'n zolder-tje; 'n beetje bewondering voor de natuur, zie de oortvij die hij aan 'n jongen gaf, omdat die 'n blomperk „verinneweerde”.

Hij is en blijft een jongen met een Amsterdamsch hart en dat is iets bijzonders. Waar ie ook geboren is, in de Jordaan of op 't Waterlooplein, in de Houttuinen of in de Jan Steenstraat, hij is Mokumer. Dat beteekent, dat er stijl en pit in hem zit. Hij is een verkeersgeval op zichzelf en zijn onafhankelijkheidsgevoel maakt het moeilijk om hem onder het snelle óf langzame verkeer te rangschikken. Hij doorklieft 'n menschenmenigte zonder iemand te raken. Ondanks z'n bakfiets staat hij bij een relletje steeds vooraan.

Als hij 's avonds in zijn bed terug zou denken aan de gevaren van den voorbijen dag zou zijn geelblonde hoofd moeten duizelen, maar hij denkt er niet aan terug. Hij slaapt als 'n os en wordt wakker als 'n leeuwerik. In 't gebroken spiegeltje boven z'n waschkom ziet hij bij het ochtendgloren de sproeten niet meer, hij zou ze alleen maar missen als ze verdwenen waren.

Teruggekeerd bij z'n baas kletst ie den biefstuk voor mevrouw de Pauw op de marmeren toonbank. „Hiero, se wás 'r niet... ik kon 'm toch niet in de bus stoppe?”

Dan wordt zijn mand weer gevuld. Gauw... eerst naar de P. C. terug, dán naar den Parkweg, de Stadhouderskade, naar Jochems, naar die kleine dikke die op Mussolini lijkt, naar die lange van twee hoog in de Roelof Hartstraat met die eigenwijze armen, naar dat stelletje boven dien kapperswinkel, dat altijd de radio zoo hard „hèt-aonstaan”... en zoo heel den dag totdat de koe op is en er nog slechts wat „zoepflees sonder beene” overblijft.

En 's avonds trekt ie z'n witte jas uit en gaat in 't pull-overtje wandelen met 'n piraatje tusschen z'n lippen en één achter z'n oor. Alleen?

Soms. Daar zijn er, die nog 'n bromtol in hun zak hebben... dat zijn de slagersjongens, die nog niet aan den schriftelijken cursus begonnen zijn.

Daar zijn er ook wier kijk op het leven zóó is beïnvloed door de grootstad, dat ze een Gretchen of een Trees via de runderlappen hebben leeren kennen en beminnen.

Als Trees dan de hardnekkigheid der zomersproeten beschouwt als een teeken van standvastigheid en trouw of als Gretchen zich ervan overtuigd heeft, dat de runderlappen volkomen in orde zijn, dan hapt ze toe en vliegt de slagersjongen licht als een veer door Mokums straten, voortgestuwd door de liefde.

HERMAN MOERKERK

ZOMERSCH LANDSCHAP

Naar een schilderij van J. van Leeuwen

In de nabijheid van Ranger (Texas) ontspoorde een personen-trein, waarbij twee menschen om het leven kwamen. Dat dit ongeluk met een ontzettende snelheid plaatsvond, blijkt uit het feit, dat de locomotief en enkele wagens eenige tientallen meters uit de spoorbaan werden geslingerd.

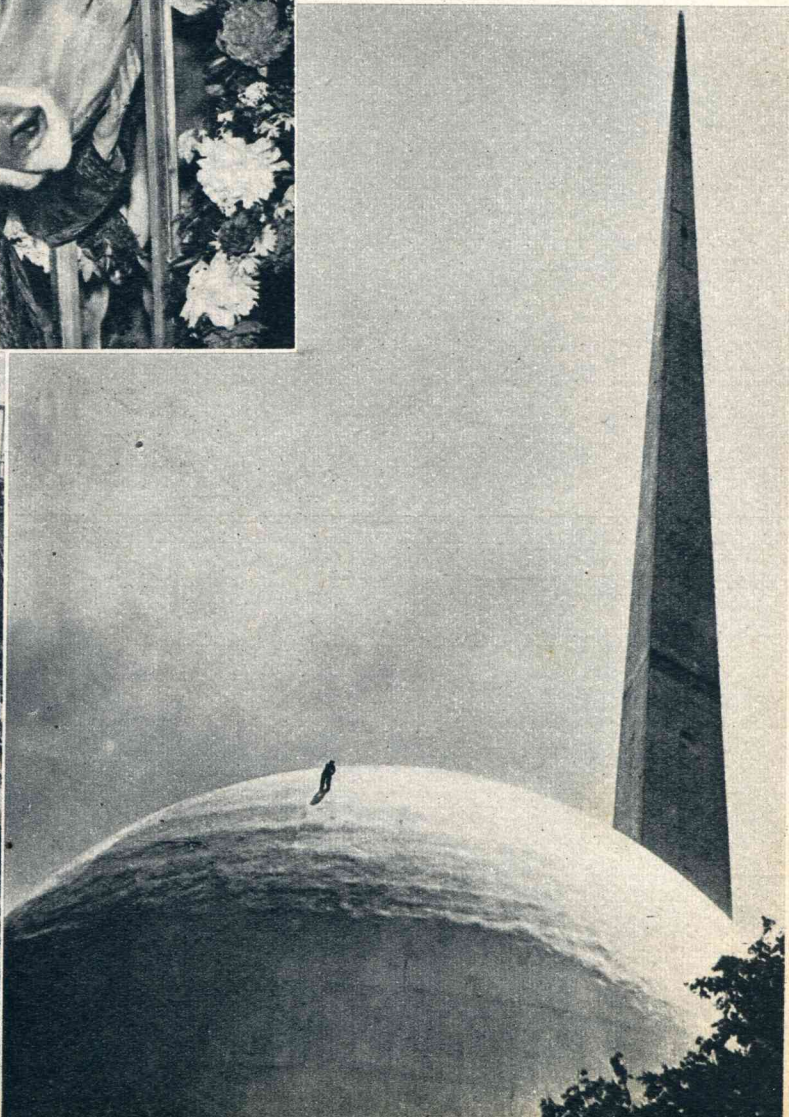
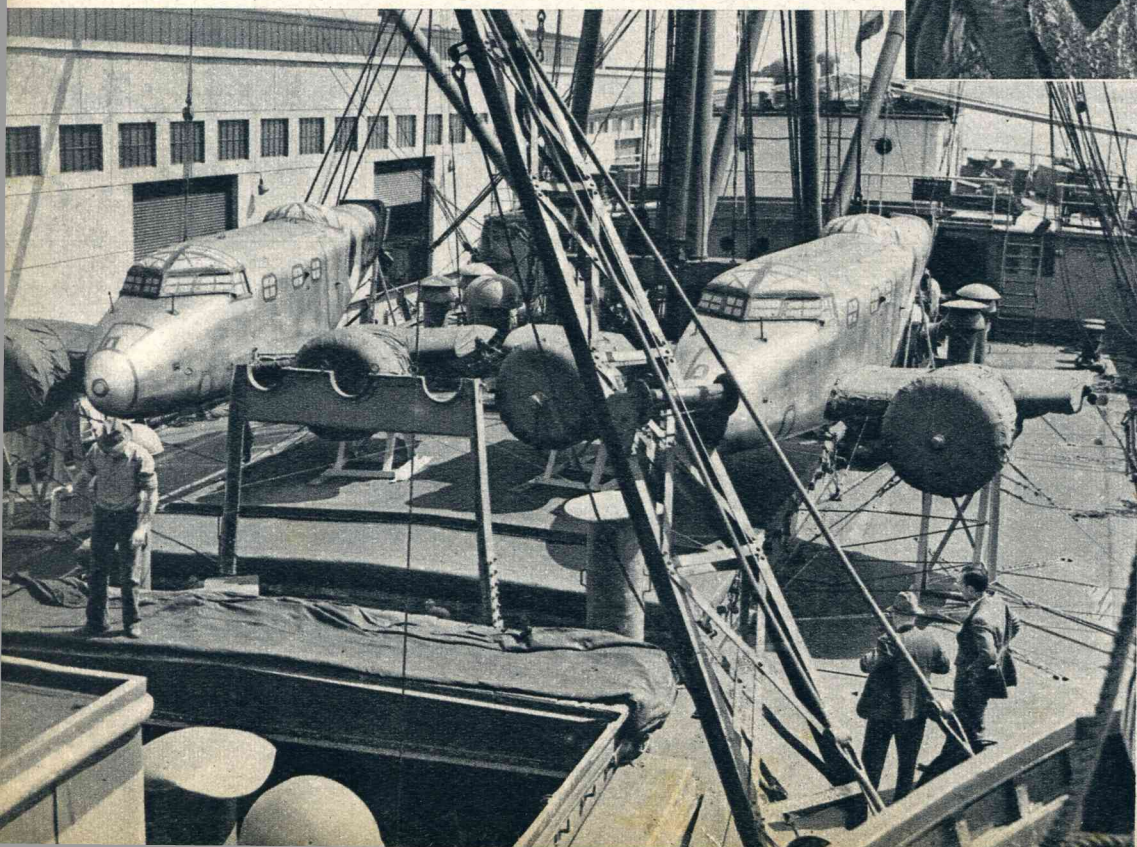
AMERIKAANSCH NIEUWS

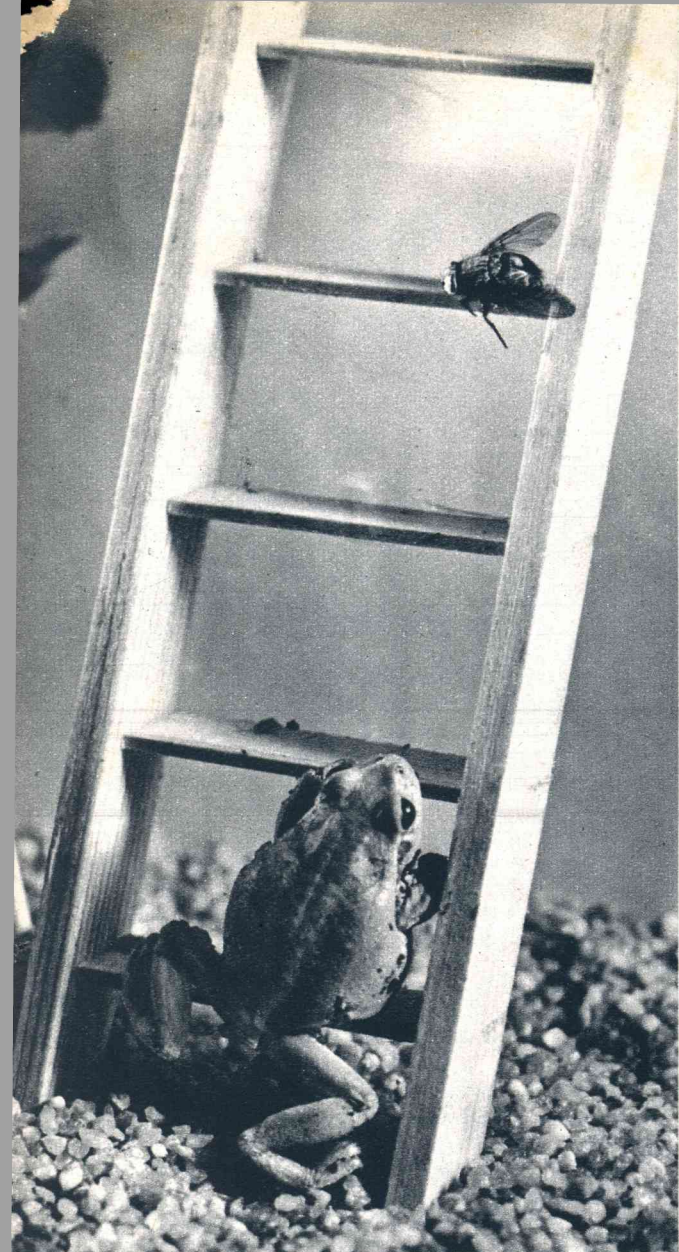
Rechts: Met bloemen beladen werd 's werelds mooiste koe, bij gelegenheid van een „schoonheidswedstrijd” voor runderen, in een hotel te Chicago tentoongesteld.

Te San Pedro (Californië) werden door het Nederlandsche stoom-schip „Saparoea” twee Lockheed-bommenwerpers aan boord ge-nomen, welke bestemd zijn voor het Nederlandsch-Indische leger.

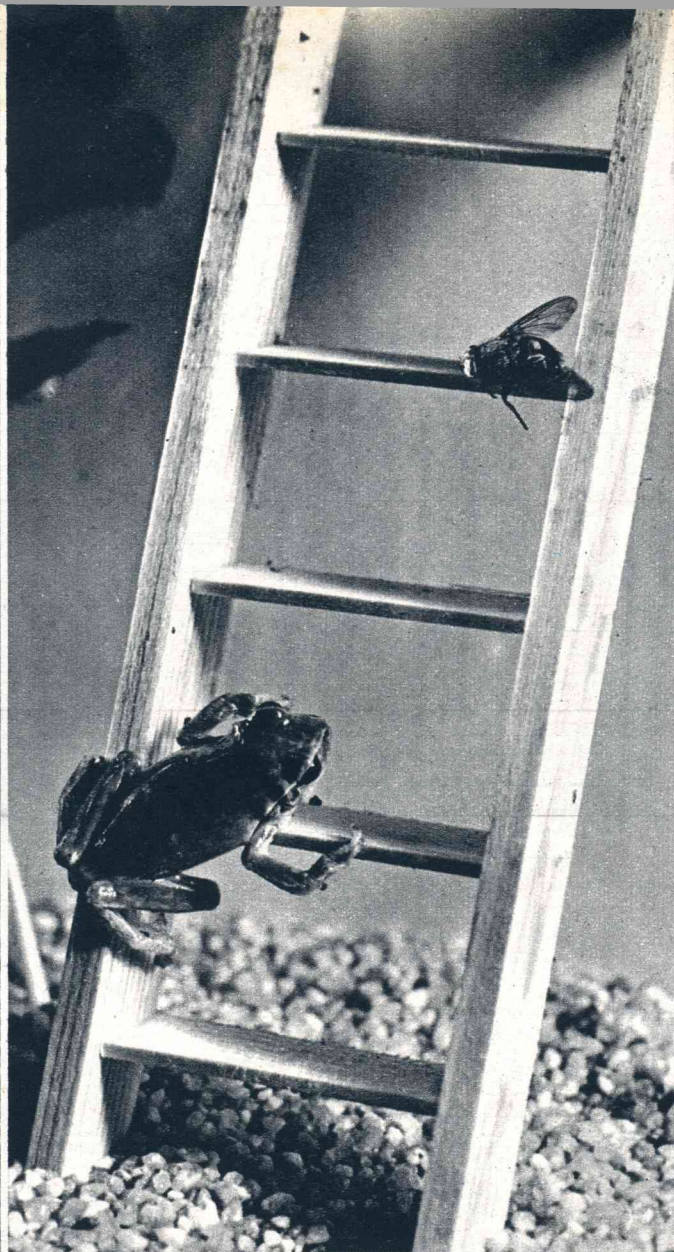
In verband met het Engelsche koninklijke bezoek aan de Wereldtentoonstelling te New York werden de perisphere en trylon, de vermaarde kenteekenen van de World's Fair, opnieuw geschilderd. Men krijgt een goeden indruk van de enorme afmetingen dezer bouwwerken, wanneer men den werkmans op de perisphere beschouwt.

Kees Kikker kreeg trek in 'n hapje,
daar zag hij 'n vlieg op 'n trapje.

Kees kwaakte tevree:
„Kijk, daar zit m'n diner.
'k Ga daad'lijk naar boven, dat snap je!”

Maar 't ging niet zoo makk'lijk en Kees gleed
tweemaal met 'n vaart naar benéé, smeed
de ladder haast om,
vond zichzelf reuzenstom,
omdat hij zoo aan hoogtevrees leed.

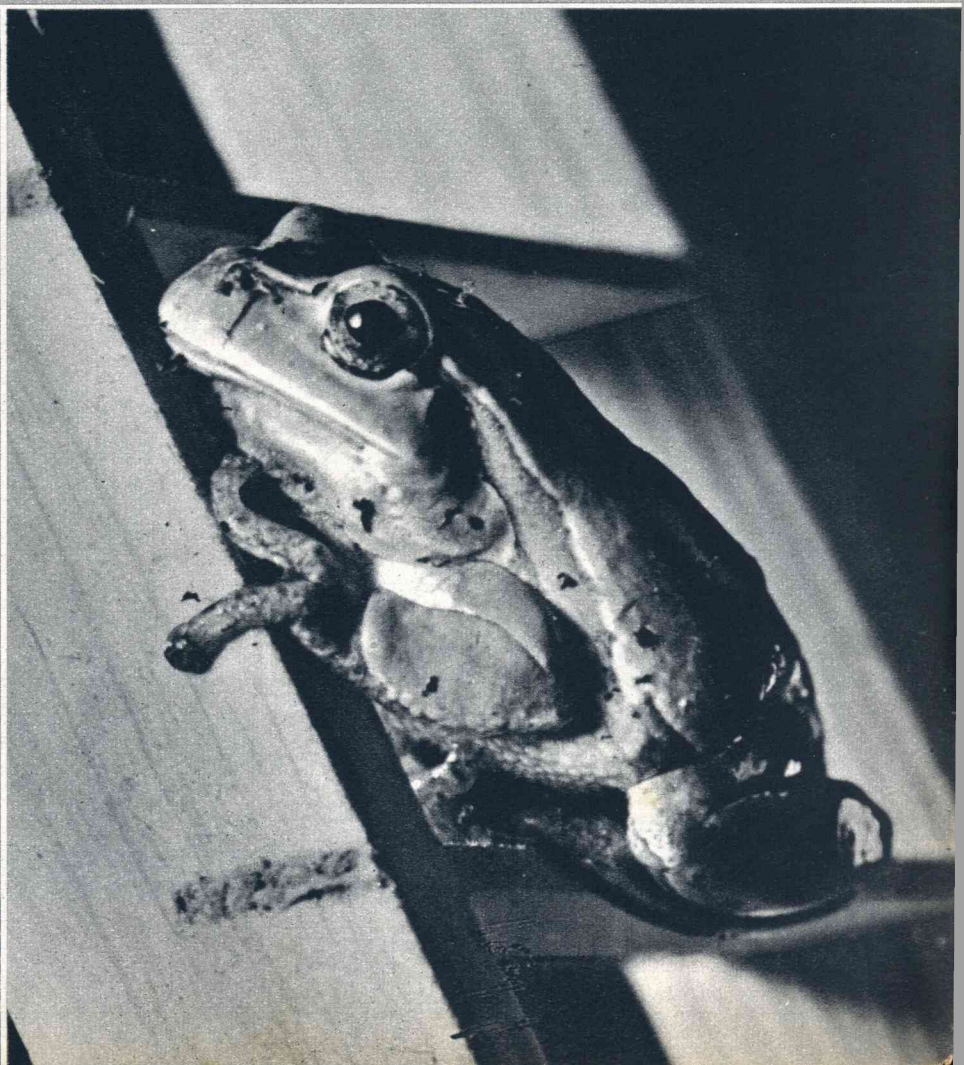

Al was dat geklim ook erg lastig,
Kees vond het toch uiterst gepast zich
als man te gedragen
en alles te wagen,
dus bleef hij heel kloek en standvastig.

KEES KIKKER HEEFT HONGER!

Maar toen Kees z'n vlieg weg wou halen
ging 't eensklaps verkeerd. Vele malen
Sloeg Kees — wat een strop! —
kwakend over den kop.
't Werd bijna een salto-mortale!

Hij kan zich heel leelijk bezeeren,
Maar Kees is 'n held, hij blijft heer en
maakt zich niet kwaad,
doch kwaakt zeer kordaat:
„Straks ga ik het nóg 's probeeren!”

EEN AARDIG KINDERJURKJE

VOOR DEN LEEFTIJD VAN 1-1½ JAAR

Het aardige kantpatroontje, waarin het jurkje van onze afbeelding gedeeltelijk is uitgevoerd, geeft aan het geheel een fijn cachet.

Benodigdheden ervoor zijn: ongeveer 125 gr. dunne rose dieldraads kant- of crêpewol, een bolletje rose angorawol, twee drukknopjes en een paar lange aluminium breinaalden met knop nr. 3.

Maten. Bovenwijdte: 50-54 cm.; lengte van het jurkje: 38 cm.; hoogte van het platstukje: 13 cm.; totale wijdte van het rokje: 82 cm.

Het voorpand. We zetten 110 st. op en breien hierboven eerst 20 naalden in gerstekorrel (steeds afwisselend 1 r., 1 av. en bij iedere naald verspringen, zoodat r. boven av. komt en av. boven r.).

Vervolgens breien we:

1e naald (voorkant van het werk): * 2 av., 7 r. Vanaf * herhalen en eindigen met 2 av.

2e naald: * 2 r., 7 av. Vanaf * herhalen en eindigen met 2 r.

3e naald: * 2 av., omslaan, 1 r. afhalen, 1 r. breien, den afgehaalden steek over den gebreiden steek halen, 3 r., 2 r. te zamen breien, omslaan (er aan denken dat we na dezen omslag den draad naar voren om de naald terughalen, daar na dezen omslag immers weer 2 av. steken volgen). Vanaf * herhalen en eindigen met 2 av. We mogen vooral den omslag voor deze laatste 2 av. steken niet vergeten, daar we anders 1 st. te weinig zouden krijgen.

4e naald: als 2e naald.

5e naald: * 2 av., 1 r., omslaan, 1 r. afhalen, 1 r. breien, den afgehaalden steek over den gebreiden

steek halen, 1 r., 2 r. te zamen breien, omslaan, 1 r. Vanaf * herhalen en eindigen met 2 av.

6e naald: als 2e naald.

7e naald: * 2 av., 2 r., omslaan, 3 r. te zamen breien, omslaan, 2 r. Vanaf * herhalen en eindigen met 2 av.

8e naald: als 2e naald.

Deze acht naalden vormen nu te zamen het kantpatroontje. We herhalen ze dus voortdurend. Hebben we in totaal driemaal het kantpatroontje gebreid (driemaal acht naalden), dan gaan we verder in tricotsteek (heengaande, bij de oneven naalden dus, recht en teruggaande averecht).

Hebben we 51 naalden in tricotsteek gebreid (we hebben nu vanaf den opzetrand gerekend in totaal 95 naalden gebreid), dan zijn we weer aan den verkeerden kant van het werk gekomen.

De 96e naald is nu als volgt: 10 av., dan 45 maal 2 st. av. te zamen breien en nog 10 av.

We hebben nu nog 65 st. over. Hierboven breien we verder in gerstekorrel. Voor de armsgaten kanten we daarbij aan het begin van de 100e, 101e, 102e en 103e naald telkens 2 st. af. Teruggaande breien we

de 104e naald ook nog in gerstekorrel en minderen daarbij nog 1 st. weg, daar we anders voor het kantpatroontje dat nu weer volgt 1 st. te veel zouden hebben.

Vanaf de 105e naald breien we dus boven 56 st. in kantpatroontje verder. Hebben we driemaal het kantpatroontje gebreid (driemaal 8 naalden), dan breien we bij de daaropvolgende naald slechts 28 st. af en keeren om. Boven deze 28 st. breien we nu eerst het linkerschoudertje af. Voor den hals kanten we aan het begin van de volgende teruggaande naald 6 st. af, terwijl we aan 't begin van elk der volgende 2 teruggaande naalden nog telkens 2 st. te zamen breien. Boven de overige 20 st. breien we door tot we voor het platstukje in totaal vijfmaal het kantpatroontje gebreid hebben en kanten dan voor den schouder achtereenvolgens 6 st., 6 st. en 8 st. af.

Het tweede schoudertje breien we boven de overige 28 st. op dezelfde doch tegengestelde wijze af.

Het rugpand. We breien dit tot en met het derde kantpatroontje van het platstukje hetzelfde als het voorpand.

Bij de daaropvolgende heengaande naald breien we slechts 29 st. af en keeren om. Boven deze 29 st. breien we nu weer eerst het rechterschoudertje af. Hebben we in totaal voor het platstukje vijfmaal het kantpatroontje gebreid, dan kanten we voor den hals aan het begin van de volgende teruggaande naald 9 st. af, terwijl we voor den schouder aan het begin van de volgende drie heengaande naalden achtereenvolgens 6 st., 6 st. en 8 st. afkanten.

Alvorens we aan het tweede schoudertje beginnen, zetten we er in het midden voor het knopenbelegje 4 st. bij op. Deze 4 st. breien we steeds in tricotsteek. Verder breien we deze schouderhelft op dezelfde doch tegengestelde wijze af als het rechterschoudertje. Voor den hals moeten we nu echter 2 st. meer afkanten dan bij den rechterschouder is aangegeven.

Het mouwtje. We zetten 28 st. op en breien hierboven 8 naalden in gerstekorrel. Bij de 9e naald (recht) breien we uit iederen steek 2 st., zoodat we in totaal 56 st. op de naald krijgen. Teruggaande breien we de volgende naald averecht en zijn dan weer aan den goeden kant van het werk gekomen.

We breien nu verder steeds in kantpatroontje. Hebben we driemaal het kantpatroontje gebreid, dan kanten we verder aan het begin van iedere volgende naald 1 st. af, tot we nog 8 st. over hebben. Deze kanten we in één keer af.

Het kraagje. Met angorawol zetten we 41 st. op en breien hierboven 4 naalden in gerstekorrel. Vervolgens hechten we de gewone rose kantwol aan en breien hiermee 4 naalden in tricotsteek, waarbij we telkens de middelste 3 st. van de naald te zamen breien.

We herhalen nu deze 8 naalden nog twee maal (bij de naalden met gewone rose wol in tricotsteek telkens de middelste 3 st. te zamen breien). Daarna kanten we de overige steken af, leggen de afgekante steken tegen elkaar aan en naaien die overhands tegen elkaar om een goeden puntvorm te verkrijgen.

De tweede kraaghelft breien we op dezelfde wijze af.

We persen nu de verschillende deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze met een stiksteekje in elkaar. Het splitje achter op den rug wordt met 2 drukknopjes gesloten, terwijl we voor den voorkant van het halsje bij wijze van garnering nog 2 koordjes draaien, waaraan we een kwastje bevestigen.

WAT ZULLEN WE ETEN?

Ons Menu

Zondag :	Witte soep. Kalfsoesters. Asperges. Aardappelen. Karnemelkpudding.
Maandag :	Roastbeef. Postelein. Aardappelen. Maizenavla.
Dinsdag :	Koud vleesch. Gestoofde konkommers. Aardappelen. Schuimomelet.
Woensdag :	Kop bouillon. Gestoofd poulet. Snijboonen. Aardappelen.
Donderdag :	Runderlapjes. Gefruite uien. Aardappelen. Rijst met abrikozen.
Vrijdag :	Macaronisoep. Gebakken schol. Sla. Aardappelen.
Zaterdag :	Varkenslapjes. Rabarber. Aardappelen. Broodpap.

RECEPTEN VAN PUDDINGEN

WAAROM MEN ONS VROEG

BITTERKOEKJESPUDDING

(4 pers.)

150 gr. oud brood, 100 gr. bitterkoekjes, 3 eieren, 3 dl. melk, 50 gr. suiker, 35 gr. boter, paneermeel, 1 pakje vanillesuiker.

Breng de melk met de vanille langzaam aan de kook. Voeg er de bitterkoekjes en het brood bij en roer de massa tot een gladde pap. Roer de boter met de suiker tot room en voeg de dooiers er bij, klop dit mengsel door de pap, die gedeeltelijk is afgekoeld. Klop het eiwit stijf en schep het luchtig door de massa. Smeer een puddingvorm in met boter en strooi er wat paneermeel door, vul den vorm voor $\frac{3}{4}$ vol met het mengsel en kook den pudding ongeveer $1\frac{1}{2}$ uur au bain marie gaar. Presenteer bij dezen pudding een warme rumsaus.

RUMSAUS

2 dl. citroensap, 2 dl. water, 1 dl. rum, 150 gr. suiker, $1\frac{1}{2}$ eetlepel aardappelmeel.

Breng het water met het citroensap aan de kook. Voeg de suiker er bij en laat deze oplossen, maak het aardappelmeel aan met een scheutje koud water en giet het onder goed roeren bij de kokende vloeistof. Laat de saus binden en giet er vlak voor het presenteren den rum bij. Giet een gedeelte van de saus om den pudding, presenteer de rest er in een sauskom bij.

BESSENSAPPUDDING

(4 pers.)

7 dl. bessensap, 3 dl. water, 150 gr. suiker, 35 gr. roode gelatine, de schil van een citroen.

Zet het bessensap met het water en het citroenschilletje op en laat het aan de kook komen. Strooi er daarna de suiker door en laat deze oplossen. Week de gelatine in ruim koud water, knijp ze uit en laat ze in de heete vloeistof oplossen. Neem de pan van het vuur, laat den pudding geleiachtig worden en giet hem daarna in een met koud water ongespoelden vorm. Laat den pudding geheel afkoelen en stijf worden. Stort hem op een glazen schaal en garneer hem met stijfgeslagen eiwit of presenteer er een vanillesaus bij.

RABARBERPUDDING

(4 pers.)

3 rabarberstelen, $2\frac{1}{2}$ dl. water, 150 gr. suiker, 25 gr. roode gelatine.

Schil de rabarber, verdeel de stelen in stukjes en zet ze op met het water. Kook ze tot moes en voeg er daarna de suiker bij en de gelatine, die in koud water heeft geweekt en daarna goed is uitgeknepen. Laat de suiker en de gelatine oplossen en wrijf de massa daarna door een fijne zeef. Spoel een puddingvorm om met koud water en giet den pudding er in, zodra deze geleiachtig begint te worden. Laat de massa geheel afkoelen en stijf worden, stort den pudding op een glazen schaal. Presenteer er een vanillesaus bij.

RIJSTPUDDING MET ABRIKOZEN

(4 pers.)

150 gr. rijst, $\frac{1}{2}$ liter melk, $\frac{1}{4}$ liter water, 'n snuffel zout, 1 pakje vanillesuiker, 200 gr. gedroogde abrikozen, 100 gr. suiker.

Zet de abrikozen een nacht in ruim water te weken. Kook ze den volgenden dag met 50 gr. suiker gaar en laat ze daarna afkoelen. Zet de rijst op met de melk, het water, het zout en de vanillesuiker en kook het samen gedurende ongeveer $1\frac{1}{2}$ uur tot een dikke rijstebrij. Voeg er vervolgens de suiker bij en giet een gedeelte van de rijst in een met koud water ongespoelden vorm. Leg hierop een laag van de abrikozen zonder het kookvocht, dek ze af met een laag rijst. Vul den vorm op deze manier, zorg dat de bovenste laag uit rijst bestaat. Laat den pudding geheel afkoelen en stort hem daarna op een glazen schaal. Garneer hem met abrikozen en geef het kookvocht als saus er bij.

KARNEMELKPUDDING

(4 pers.)

$\frac{3}{4}$ liter karnemelk, het sap van 2 citroenen, 250 gr. suiker, 35 gr. gelatine, (half rood en half wit).

Week de gelatine in koud water en knijp ze daarna uit. Voeg ze bij de karnemelk, samen met het citroensap en de suiker. Verwarm de massa roerend tot de suiker en de gelatine is opgelost. Neem de pan van het vuur en laat den pudding geleiachtig worden. Giet de massa daarna over in een met koud water ongespoelden vorm en laat den pudding koud en stijf worden. Stort hem op een glazen schaal en garneer hem met geslagen room of geef er een vanillesaus bij.

WAT ZIET DAT ER HEERLIJK UIT...!

Inmaken is een dankbaar werk! Kijk zoo'n kast vol geurige, sappige, verse jonge groente en vruchten eens aan! Een lust voor 't oog! En alles ingemaakt in echte VEGLA-glazen. Dat beteekent: geen risico tijdens het opkoken, 't glas is gegarandeerd kookvast. Mooi doorzichtig. Kortom, inmaakglazen van de beste kwaliteit! Vegla-inmaakglazen zijn absoluut luchtdicht en daarbij billijk in prijs, dus uitstekend geschikt om te hamsteren.

VEGLA INMAAK GLAZEN

Kookvast • Sterk • Hygiënisch

100 % NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Vraagt ons vouwblad met kooktijden en temperaturen.
N.V. VER. GLASFABRIEKEN, SCHIEDAM, AFD. PUBLICITEIT A.

„Dank U voor het
complimentje;

ik gebruik altijd Vinolia Cream".
Vinolia Cream houdt haar teint
jeugdig. Zij weet, dat zij er aantrekkelijk uitziet en dat verhoogt haar zelfvertrouwen.

Zij moet dikwijls complimentjes
in ontvangst nemen en dat heeft
zij te danken aan de Vinolia
Creams!

Vinolia Vanishing Cream is door
haar extra fijne emulgering een
heilsame schoonheidscream, een
beschermingsmiddel voor de teerste
huid. Ook Uw teint maakt
zij jeugdig en fris.

Bovendien is Vinolia Vanishing
Cream een ideale basis voor
poeder.

Gewone tube . . . 35 ct. Luxe pot 45 ct.
Grote tube . . . 60 ct. Grote luxe pot 90 ct.

VINOLIA-CREAMS

VANISHING CREAM → UW CREAMS ← COLD CREAM

Wit is de kleur voor de Tennisbaan

Het tennispakje hoort wit te zijn.

Toile de soie, piqué, linnen en een moderne katoenen stof zijn uiterst geschikt materiaal voor de tennisbaan.

Het parool, dat men voor elke gelegenheid de juiste kleding moet kiezen, is wel heel bijzonder van toepassing voor het tennispakje. Sportief moet dat zijn, zonder pretentie, praktisch, maar bovenal toch „wit.”

Dat wit kan desgewenscht nog iets verlevendigd worden door een felgekleurd ceintuurtje ofwel een sobere garnering of knopen in marineblauw. Zijn allerliefste pastelkleuren al uit den boeze, bedrukte stoffen komen heelemaal niet in aanmerking. Vlotte, witte jurkjes moeten het zijn, die voldoende bewegingsvrijheid bieden, korte plooi- of klokrokjes met een sluk recht kokermouwtje en vooral voldoende ruimte in den rug.

Als materiaal is bijzonder geschikt een zware toile de soie, linnen, piqué of 'n mooi katoenen weefsel. Eerste vereischte is, dat

Een blazer of sportieve swagger tegen afkoeling.

De jurk moet voldoende bewegingsvrijheid verleen.

het materiaal tegen wasschen bestand zij, daar het tennispakje vóór alles smetteloos moet wezen.

Voor nu het haar weer wat langer gedragen wordt, zien we weer alleraardigste haarbanden. Toch is de zonneklep praktischer, vooral tegen dat de zon wat lager gaat staan.

Een sportieve swagger of een blazer doen het uitstekend op het witte tennispakje. Beide worden bij voorkeur in een felle kleur genomen; ook zien we alleraardigste strepen en ruiten.

Ten slotte nog een enkel woord over de tennisschoenen, die zoo heel erg vaak in onze aandacht stiefmoederlijk be-deeld worden. En toch is het de moeite waard om erop te letten, dat zoowel de schoenen als de vetertjes even hagelwit zijn als het verdere pakje.

Het parool voor een geslaagd tennis-costuum is dus: wit, sportief, waschbaar en boven alles van een praktisch model, dat de bewegingen in geen deele belemmert.

LUCHTIGE ZOMERJAPONNETJES

820. Japon van crêpe georgette, V-hals, geblesd met zijde in de kleur van de bloemen, ruim voorpand, rok met plooijs aan de taille gezet. Benodigde stof: 4 m. à 90 cm. breed.

821. Japon van effen zijde, ingehaalde bles in voorpand en mouw, wasierplooï middenvoor, mouw ruim in het armgat gezet. Benodigde stof: 4 m. à 90 cm. breed.

822. Japon van genopie zijde, bolero-model, voorbaan met ruimte, in de taille een ceintuur, korte mouw. Benodigde stof: 4 m. à 90 cm. breed.

823. Japon van gebloemde zijde, groot schouderplastron, voorpand met ruimte, korte, ruime mouw, ruime ceintuur. Benodigde stof: 4 m. à 90 cm. br.

824. Japon van crêpe georgette, groot schouder- en rugstuk, waaraan voor- en rugpand met ruimte gezet zijn, korte wijde mouw. Benodigde stof: 4 m. à 90 cm. breed.

VERKRIJGBAAR IN DE MATEN 42 - 44 - 46 - 48

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjasjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door giro-storting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAUPEL 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

CORRESPONDENTIE

Mej. L. M. te Delft. De vetvlek in de tafzijden jurk wrijft u voorzichtig af met een doekje, liefst van dezelfde stof als de jurk, en benzine. U wrijft zoolang tot de benzine geheel verdampt is om te voorkomen dat er een kring in het goed achterblijft.

Mevr. J. D. te Spek'heide. De vlekken in het witte wollen jurkje maakt u vochtig met waterstof-superoxyde (3 %). Na het bleeken spoelt u met schoon water en laat het jurkje liggend drogen om doorlopen te voorkomen.

Mevr. A. J. M. te Arnhem. Wij raden u aan de vlekken af te nemen met alcohol, dien u au bain marie hebt verwarmd. Het is mogelijk dat u dit werkje een paar maal moet herhalen voor u succes hebt.

Mevr. d. S. te Amsterdam. Neemt u de jas eens af met een doekje met azijn. Hebt u daarmee geen resultaat dan kunt u haar het beste bleeken in een oplossing van 2 dl. waterstof-superoxyde (3 %) in 1 liter water. Na een paar uur bleeken spoelt u met schoon water en laat de

jas drogen. Daarna perst u haar aan den linkerkant op.

Mej. G. J. M. te Eindhoven. Een dame hoort het eerst haar hand uit te steken bij een begroeting; zij hoeft daarbij haar handschoen niet uit te trekken. Is het gesprek afgelopen, dan gebeurt hetzelfde; het is minder beleefd, den handdruk bij het afscheidnemen achterwege te laten wanneer deze bij de begroeting wel heeft plaatsgevonden. Natuurlijk kan wel vaak het tegenovergestelde gebeuren: een terloopsche kennismaking kan in een zoo geanimeerd gesprek overgaan, dat bij het afscheidnemen spontaan een handdruk wordt gegeven.

Aan alle abonné's. Alle brieven voor deze rubriek dienen voorzien te zijn van volledige naam met adres. Wordt spoedig antwoord verlangd, dan dient een postzegel te zijn ingesloten. Het insluiten van een postzegel geeft echter niet het recht gratis allerlei patronen aan te vragen. Wel kunnen door ons *verzoeken* worden genoteerd, waaraan dan *indien mogelijk* te zijner tijd in ons blad wordt voldaan.

Transpireeren onder de armen

85 van de 100 dames lijden er aan. Al moge dit een troost voor U zijn, overdadige transpiratie onder de armen is iets verschrikkelijks. En ongelukkig genoeg, U zelf merkt den reuk van eigen transpiratie niet, wel dien van anderen, maar anderen merken dien van U.

Odorex van Prof. Dr. Polland maakt de te sterke transpiratie normaal, onzichtbaar en onmerkbaar. Odorex onderdrukt de transpiratie niet, zooals vele andere middelen, dat zou schadelijk zijn voor Uw gezondheid. Odorex, bereid met medicinalen alcohol, verzekert de natuurlijke functie van de transpiratieklieren.

Reeds de eerste toepassing geeft U een aangename verlichting en verfrissing. De sterke afscheiding houdt op, de onaangename geur verdwijnt direct. U kunt zich eindelijk vrij bewegen, zelfs bij groote warmte, zonder vrees, dat U Uw omgeving hindert. Odorex is verkrijgbaar in alle goede zaken.

De flacon voor
vele maanden
94 cts.

Slank blijven en toch van alles eten!

Het zit 'm heusch niet in het koekje of slaatje, dat U zich ontzegt, of U al of niet corpulentie in de hand werkt. Wanneer U corpulentie wilt voorkomen (zonder U alles te ontzeggen), zorg er dan voor, dat er geen afvalstoffen in Uw lichaam achterblijven, want daarin schuilt meestal de oorzaak van een z.g. onopgemerkte verstopping. Op den duur werkt dit funest en slopend voor de gezondheid.

Door geregeld Andrews Bruisend gezondheids-Zout te drinken, hebt U de zekerheid, dat alle afvalstoffen voortdurend en grondig verwijderd worden. Andrews is veel meer dan alléén maar een laxeermiddel. Andrews zorgt ook, dat de inwendige organen op natuurlijke en regelmatige wijze blijven werken. Wanneer U Andrews gebruikt, kunt U gerust normaal blijven eten, want Andrews waakt voor Uw lijn, beter dan U het zelf kunt doen! Bij alle apothekers en drogisten, fl. -.60 en fl. 1.05.

ANDREWS

BRUISEND GEZONDHEIDS-ZOUT

COUPON PK-13

Fa. L. S. A. BRON, Scheep-
makershaven 52, Rotterdam

Ondergeteekende verzoekt toezending
van proefbusje Andrews en sluit 10 cts.
postzegels in voor porto en verpakking.

Naam:

Adres:

IRIUM voor PARELWITTE TANDEN

Het is een genot PEPSODENT met IRIUM

Rosemary Lane, filmster van Warner Bros
in „Vier Dochters”

Tuben à 25, 50 en 80 cts.

De groote tube
is voordeliger

GEBRUIK PEPSODENT ...DE TANDPASTA MET IRIUM

